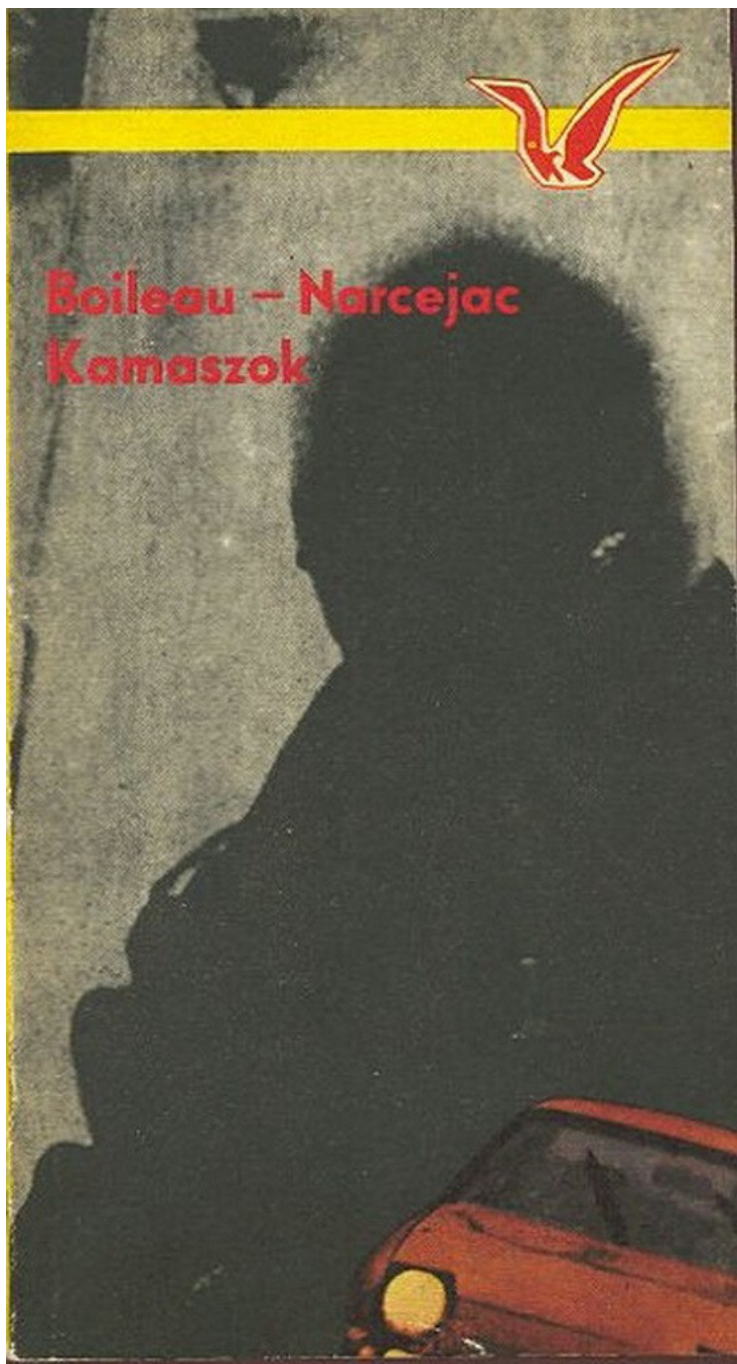

Boileau – Narcejac
Kamaszok

Boileau-Narcejac

Kamaszok

ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST

BOILEAU-NARCEJAC
L'âge bête

Fordította
SZALAI ANNA

© Éditions Denoel, Paris 1978
Hungarian translation Szalai Anna, 1980

*A regényben szereplő
személyek és események
természetesen mind a képzelet
szülöttei.*

B-N.

– Fogadunk, hogy a kék kosztümjét vette föl?

A gimnázium III. D reálosztálya sorba állt a folyosón. A matematikatanárnőt várták. A sor eleje illedelmes rendben várakozott, a végén viszont – mint mindig – fojtott nyugtalanság, szakadatlan nyüzsgés és lökdösődés uralkodott.

– Csöndet! – kiáltotta a felügyelő tanár, hátratett kézzel föl-alá sétálva az osztály előtt.

Egy hang valahol azt morogta:

– Pofa be!

Néhány helyről elfojtott nevetés hallatszott. A felügyelő az órájára pillantott. Chatelier kisasszony megint késik. Intett a diákoknak, hogy menjenek be a tanterembe.

– Csak semmi rendbontás, világos?

A felszólítás nem akadályozta meg a fiúkat abban, hogy nagy zajjal a tanterembe ne tóduljanak, a padokon átmászva a helyükre ne nyomakodjanak, és harsányan fel ne röhögjenek a tábla láttán, melyre ismeretlen kéz piros krétával egyetlen szót írt: Mú!

A felügyelő a küszöbön állt. Láthatóan rosszkedvében volt.

– Üljetek le! Maraud, töröld le gyorsan azt a táblát!

Maraud nem sietett a táblatörléssel, hogy a többiek minél tovább szórakozhassanak.

A kis Gallois haladt el éppen az osztály előtt, agyontömött aktatáskáját lóbálva.

– Jön – mondta. – Felajzottnak látszanak ma reggel. Pedig szeretném, ha nyugtom lenne, hogy kijavíthassam a dolgozatokat. Nem egy öröm a mellettük levő teremben dolgozni.

A felügyelő elkínzott arccal megvonta a vállát. A szakmában eltöltött harminc év kifejlesztette benne azt az öreg tengerészekéhez hasonlatos ösztönt, amellyel messziről megérzik a vihar közeledtét. Tudta, hogy nehéz napja lesz a tanárnőnek, akit időnként „szegény kislány”-nak titulált.

– Ezek a kis iskolai szünetek csak arra jók, hogy növeljék a fejetlenséget. Egy héttel előbb már semmit nem csinálnak, utána meg egy hétig fáradtak. Az én időmben csak a húshagyó kedd délutánján szünetelt a tanítás, és az éppen elég is volt... Mondd csak, Langlois, azt akarod, hogy én csillapítsalak le?

Belépett a tanterembe, és végigpásztázta az őt figyelő harminc arcot.

– Talán elővehetnétek a könyveket, füzeteket... Kiszámított lassúsággal engedelmeskedtek. Cinkos mosolyokat váltottak, amikor sietős lépések zaja hangzott föl a folyosóról.

A felügyelő Chatelier kisasszony elé ment.

– Bocsásson meg, felügyelő úr, a csúcsforgalom...

– Igen, tudom. Siessen!

A katedráig kísérté a tanárnőt, hogy legyen ideje levenni a kabátját és letekerni a fejét fedő turbánszerűséget. Ha volna mersze, azt tanácsolná, öltözzön egyszerűbben, kevésbé gondosan válogassa meg a ruhadarabjait. Eszébe se jut, hogy így meggondolatlanul kiteszi magát harminc, könnyen felizgatható kis hím pillantásainak. Szemrevaló lány, még ha szeplős és szemüveges is. Egyáltalán tudja-e, hogy kell

keresztbe tennie a lábát az íróasztal alatt? Mindenre meg kellene tanítani, persze burkoltan, hogy meg ne rémítsük. És még ő a tanár! A 24 évével fiatalabbnak látszik, mint a diákjai.

– Most pedig jól figyeljetelek rám – szólalt meg a felügyelő. – Aki megmoccan... aki rendetlenkedik... megértettétek? Azzal négy szemközt tárgyalok az irodámban.

Jólnevelt tiltakozás morajlott föl.

– Figyelmeztettek benneteket – fejezte be. Kezet rázott a lánnyal, és kiment, anélkül hogy észrevette volna: a terem végében valaki erélyesen tisztelig.

Chatelier kisasszony elfoglalta helyét a katedrán; lassan megtörülgette a szemüvegét. A suttogó tereferéből máris enyhe zszibongás keletkezett.

– Eljössz velem este megnézni a farsangi szekereket? – szólt a foga közül Hervé.

– Ha tudok. Az öregem eléggé morc mostanában. Fogalmam sincs, mi baja. Azért csak gyere értem. Hét óra körül.

– Chaillous, hallgasson kérem! - kiáltotta Chatelier kisasszony.

– Én? – kérdezte Lucien. – De hát én nem is beszéltem.

Komolyan gondolta, hisz ez magánbeszélgetés. Már az is számít?

– Van most a műhelyben egy pöpec tragacs – folytatta Hervé. – Gyorsan visszaérnénk, nyolc, fél kilenc körül.

Lucien nagy érdeklődéssel hátrafordult.

– Milyen márka?

– Zs-104-es - mondta Hervé. – Úgy ló ki, mint egy kis bomba. Egy krapeké, aki csak a jövő hét elején jön haza.

Chatelier kisasszony erőteljesen az asztalra koppintott a vonalzójával. A fiúk meglepetten elhallgattak.

– Írásbeli felelés következik - jelentette be kevésbé határozott hangon.

Az ellenkezés méltatlankodó hangjai törtek elő.

– Nem. Ma ne! Nemsokára itt a szünet.

Bordier előrehajolt, tölcserként a szája elé illesztette a kezét, és síri hangon egy olyan panaszos, annyira elkeseredett mű-t eresztett meg, hogy az egész osztályból kirobbant a nevetés.

– Nagyon kérem magukat – szólalt meg Chatelier kisasszony. –Hallották, mit mondott az imént a felügyelő... Egy szavamba kerül.

Érezve tehetetlenségét, a fiúk tiszta szívből mulattak. Fehér volt, mint a fal, két kis piros folt ékeskedett csupán az arcán, sötét szemében harag villogott. Szerették őt ilyennek látni.

– Diktálok – mondta.

Ekkor, anélkül hogy összebeszéltek volna, az alkudozások játékot választották, amely, ha szerencsájük van, az óra végéig is eltart.

– Kis dolgozat legyen – könyörgött Le Guen. – Egészen picike. Valami olyan könnyű.

– Diktálok – fogott bele újra a tanárnő. – Vegyünk egy ABC csúcsú háromszöget...

– Jaj ne! Csak háromszöget ne! Elegünk van a háromszögekből!

– De...

– Valami újat!

És az osztály már skandálta is:

– Újat... Újat...

– Nem bánom – mondta. – Akkor vegyünk egy...

Mainviel félbeszakította:

– Parallelepipi... Parallelepipopo...

Szándékosan dadogott és a többiek nagyra értékelték

teljesítményét, azonnal vihogással fogadták, ami bátorítást adott a folytatáshoz.

– Csönd legyen végre, vagy kiteszem a szűrület az osztályból.

– Bocsánat – vetette közbe Hervé –, de ahhoz nincs joga.

Higgadtan beszélt, akár egy jogász, aki biztos a dolgában. Hirtelen újra csönd lett. Sokat ígért az összecsapás.

– Majd meglátjuk, van-e hozzá jogom.

– Létezik egy előírás – folytatta legszerényebb hangján Hervé. – Ha például engem ki akarnának rakni az osztályból...

– Tud egyet s mást – magyarázta félhangosan Lucien.

– Szóval egy társamnak egészen a felügyelő irodájáig kellene kísérnie, mert soha nem lehet tudni, mire képes egy diák, ha magára hagyják...

A többiek harsányan helyeseltek.

– Igaza van... Akár az ablakon is kiugorhat... Néha az embernek annyira elege van...

A tanárnő csak nézte őket; fogalma sem volt, hogyan maradjon ura a helyzetnek.

– Amit mondtam – erősítette meg nyomatékos udvariassággal Hervé –, a maga érdekében mondtam, vili?

– Jó – szólalt meg a tanárnő. – Az ügyet lezárom. Köszönöm a jó tanácsait, Corbinau... Chaillous, legyen szíves, jöjjön ki a táblához.

– Megint én – ellenkezett Lucien. – Mindig nekem kell felelnem.

– Mert szeretném, ha javítana az átlagán – mondta a tanárnő, és mosolyogni próbált. – No, egy kis jóakaratot, most az egyszer.

Az osztály megérezte a közelgő összecsapás előszelét, és hallgatott. Köztudomású volt, hogy a matektanárnő szemében

Lucien a fekete bárány. Vajon hagyja-e magát? Felállt, a társaira nézett, tehetetlenül széttárta a karját, és mint egy mártír, elindult a katedra felé. Közben ügyesen „megbotlott” a katedra szélén, úgy tett, mint aki elveszti az egyensúlyát, majd egy remekbe szabott piruettet csinált, hogy megnyugtassa közönségét. Formában volt. Kezébe vett egy krétát, és rezignált tartásba zötytyent a tábla előtt. A tanárnő, aki a szeme sarkából figyelte, még mindig nagyon feszült volt. Úgy érezte, fölénybe került, de azért még gyanakodott. A felügyelő egyszer azt mondta neki: „Soha ne veszítse őket szem elől. Soha ne fordítson nekik hátat azért, hogy a táblára írjon, és ha valakit feleltet, tegyen mindig úgy, mintha az egész osztályhoz intézné a kérdéseit.” Miközben tehát a tekintetével végigpásztázta a feszülten figyelő arcokat, belekezdett:

– Rajzoljon egy O középpontú kört...

A kréta csikorgott, a szemekben máris valamiféle hitetlenkedő vidámság csillogott. Chatelier kisasszony jól előredőlt, hogy szemügyre vegye Chaillous munkáját.

– Ez meg micsoda? – kérdezte.

– Nos – válaszolta Lucien higgadtan –, ez egy O középpontú kör.

Amit felrajzolt, leginkább krumplihoz és csicsókához hasonlított.

– Azonnal törölje le!

Az elragadtatott osztály egy pissenést sem hallatott.

– Ez tényleg kör – bizonygatta Lucien. – Behozhatom azt az újságot, amelyikben láttam. Az amerikaiak találmánya. Lágym geometriának hívják.

Azon nyomban óriási ribillió tört ki.

– Elég! – kiáltotta Chatelier kisasszony.

Lucien meglepetten és kissé megbotránkozva hívta

tanúnak.

– Nem tudom, mi ütött beléjük... Komolyan. Ezt az új geometriát nem én találtam ki.

– Én is olvastam azt a cikket – mondta Hervé. – Nem tréfadolog. Ügyet se vessen ezekre a szánalmas alakokra. Nem tudnak ezek semmit.

A fékevesztett osztály felé fordult:

– Hagyjátok abba, barmok!

Ez a furcsa közbeszólás elvágta jókedvüket.

– Aki megmoccan... Megértettétek? – dobta be Hervé, a felügyelőt majmolva.

Többen elbődültek, és túlharsogták.

– Nem én tehetek róla – magyarázkodott Lucien álszent arckifejezéssel.

Chatelier kisasszony azt se tudta, hová kapja a tekintetét. Remegett a szája. Megrendítette a nagy zűrzavar. Gépies mozdulattal a táskája után nyúlt, iszonyú, üres pillantást vetett kínzóira, majd mint egy holdkóros, áthaladt a katedrán. Úgy ment ki, hogy az ajtót is elfelejtette becsukni. Ez még nem fordult elő. Csend lett. Lucien letörölte a groteszk alakzatot, hogy semmi áruló nyom ne maradjon, és visszaült a helyére. Most mindannyian döbbentek, zavartak voltak, akár a kis kölykök, akik eltörték játékukat.

– Hogy mit kapunk mi még ezért, srácok! – szólalt meg egy, a hallgatástól rekedtes hang.

Nem kellett sokáig várniuk. Már hallották is a felügyelő jól ismert lépéseit. Közeledett az Igazságszolgáltatás. A felügyelő arcáról leolvasták, hogy ezúttal messze túllőttek a célon.

– Chaillous... Corbineau... Az igazgatói irodába !

A két cinkos ünnepélyes csendben engedelmeskedett. A felügyelő nézte, ahogy eltávolodnak, majd dermedt társaikhoz

fordult:

– A többiek ki az udvarra! Egy hang nélkül.

Lucient és Hervét a titkárnő vezette be az igazgatói irodába. Látszott rajta, hogy mindent tud; ellenséges pillantást vetett rájuk. Az igazgató és a tanulmányi igazgató halkán beszélgetett az ablak közelében. Az igazgató leült, a helyettese állva maradt.

– Jöjjenek közelebb!

A két fiú hátratett kézzel, ügyetlenül, zavartan megállt a hatalmas, iratokkal, osztálynaplókkal, személyi dossziékkal telerakott asztal előtt. Az igazgató rideg és kissé modoros ember volt. Lassan összekulcsolta, majd széttárta a kezét, akár egy zongorista, aki bemelegít.

– Megint maguk – mondta.

Csend. A szomszéd szobából írógépkattogás hallatszott.

– Most büszkék magukra, mi? Azért, mert fiatal és még tapasztalatfan a tanárnőjük, abban lelik örömüket, hogy lehetetlenné teszik az életét? A rendbontáshoz, ahhoz értenek, hogy úgy mondjam, az a specialitásuk. A francia, az angol... a többiről nem is szólva... mind nem érdeklí magukat. Rendbontás a rendbontásért, ez az, ami számít, amiért érdemes megdolgozni, amit érdemes csinálni. Maga, Corbineau, a legnagyobb és legbutább, maga vállalja a zűrzavar fenntartását, de maga, Chaillous, még rosszabb, mert alattomosan, mint akinek az egészhez semmi köze, támogatja.

Ez a szó annyira nevetségesnek tűnt Luciennek, hogy hallatán egyfajta zokogó nevetés kezdte markolászni a gyomrát. Hirtelen titkosügynökként látta magát, amint a falak mentén onson, pénzt és lázító röpcédulákat osztogat; kiverte az aggodalom verejtéke. Összeszorította az állkapcsát és az öklét, és megpróbálta elnyomni, magába fojtani azt az

ellenállhatatlan lökést, amely nevetés vagy könnyek formájában elő akart törni belőle. Elveszettnek érezte magát. Már nem hallotta az igazgatót. Ez az oda nem illő támogatás szó keringett az agyában. Az ádámcsutkája idegesen rángatózott.

– Chaillous, úgy látom, mulattatja, amit mondok.

– Nem, igazgató úr.

Enyhült a roham; csak az elkerülhetetlen büntetéstől való félelem maradt meg. Nagyon is könnyű elképzelni az elrontott estét, a sivár vacsorákat mogorva és szemrehányásokkal teli apjával. Az igazgató a helyettese felé fordult.

– Önnek mi a javaslata, kolléga úr? Visszaadjuk őket a családjuknak? Nyilvánvaló, hogy ez így nem mehet tovább.

Figyelte a két cinkost, elgondolkodón, mint egy megzavarodott antropológus.

– Magyarázza meg nekem, Chaillous – szólalt meg –, miért kell Chatelier kisasszonynak lépten-nyomon büntetnie magát?

– Utazik rám – morogta Lucien. Az igazgató felpattant.

– Mi ez a csavargónyelv?

A „csavargó” szó kíméletlenül képpé vált. Prosper, te strici, hoppá Lucien fuldoklott: mereven, megkínzottan, fogai közt az őrült nevetéssel, gondolatai ködéből csak egy mondat vált ki: „De hát mi van velem? De hát mi van velem?”

– Válaszolhatna, Chaillous!

Hervé, a hű barát a segítségére sietett:

– A tanárnő haragszik ránk.

Ez a kitérő kicsit lehiggasztotta Lucient. Mély lélegzetet vett, és sikerült elmotyognia:

– így igaz, igazgató úr. Mások is vannak, akik... De nekik soha semmi bajuk nem lesz.

– Nos, először is bocsánatot kérnek a tanárnőjüktől. Azután

megtesszük a szükséges intézkedéseket.

Megnyomta a hangszórós telefon gombját.

– Beauchamp-né, kérem, legyen szíves, küldje be Chatelier kisasszonyt.

Lucien és Hervé lesújtottan egymásra nézett. Chatelier kisasszony egy fotel szélére ült.

– Chaillous – parancsolt rá az igazgató –, kérjen bocsánatot, ahogy az egy olyan jól nevelt fiúhoz illik, amilyennek lennie kellene. Rajta!

– Mit kell mondanom? – hebegte Lucien vérvörösen, gyűlölettel a szívében.

– Nagyon kérem, bocsásson meg nekem...

– Bocsánat.

– Nem! Nagyon kérem, bocsásson meg nekem... Chatelier kisasszony, mintha bűnös lenne, leszegte a fejét.

– Nagyon kérem... – kezdett bele Lucien.

A szavak sehogy sem akartak kijönni a száján. A megaláztatástól remegett a hangja. Végül egy szuszra befejezte:

– ... bocsásson meg nekem. – Most maga jön, Corbineau. Hervé dühösen lóbálta kezét-lábát.

– Na, mi lesz? Hallotta, mit mondtam? – kérdezte az igazgató.

Hervé behunyta a szemét, és mint egy kisdia, aki leckét mond fel, akadozva elismételte:

– Nagyon kérem, bocsásson meg nekem... Magában hozzátette: „... hülye tyúk”.

– És most tűnjenek el mind a ketten – szólalt meg újra az igazgató. – Nemsokára hallanak majd felőlem. Kolléga úr, legyen szíves, kísérje vissza őket az osztályba... Kérem, Chatelier kisasszony, maga még maradjon.

Miközben a foglyok erős őrizet mellett távolodtak, az igazgató nem mozdult. Gondosan formálgatta a mondatait.

– Kisasszony – szólalt meg végül –, maga nagyon fiatal és ezért nagyon tapasztalatlan. A Toussaint-ban Dutheil urat helyettesítette, ha nem tévedek... Hogy ezt az osztályt önnek adtam, azért történt, mert nem volt más választásom. Természetesen sokkal jobb lett volna, ha kicsikkel kezdhet. Nehéz szakma a miénk. Sokkal nehezebb, mint ahogy általában gondolják.

A lány a megdorgált diák feszült arckifejezésével hallgatta. Az igazgató biztatásul elmosolyodott.

– Figyelmeztetnem kell valamire – mondta. – A tanár semmilyen ürüggyel nem hagyhatja el osztályát. Képzeld el, ha történik valami. A biztosító mindenképp ön ellen fordul. Magát és csak magát terheli a felelősség. Aztán van még valami. Gondolt-e már a tekintélyére? A tanár egyfajta főrangú hivatalnok, aki soha nem maradhat szegényben. Tudja, a tekintély a gravitációhoz hasonlít. Tudtunkon kívül ez az erő segít nekünk talpon maradni. Ha kicsit is csökken, felborul az egyensúly, és minden lebegni kezd, mint az űrkabinban. Ért engem?

– Igen – mondta a lány –, de nem könnyű. Nem tudom, képes leszek-e...

– Idővel sikerül, higgyen nekem. És mi is itt vagyunk, hogy segítsünk magának. Most beszéljünk a két cimboráról.

Behívta a titkárnőjét.

– Beauchamp-né, kérem, legyen szíves, hozza ide Chaillous és Corbineau tanulók dossziéját. III. D, reátagozat... Köszönöm.

Kis habozás után halkán megszólalt:

– Mondja meg őszintén, van valami különös oka arra, hogy

haragudjon a kis Chaillous-ra? Talán tiszteletlenül viselkedett?

A lány zavartnak tűnt, erőteljesen megmarkolta a táskáját.

– Nem, igazgató úr, nem. De az az érzésem, hogy nehezen kezelhető gyerek.

– Húha! Ezek nagy szavak. No, lássuk csak. Felütötte az első dossziét és lassan olvasni kezdte:

– Chaillous, Lucien, született 1961. november 3-án Nantes-ban.

Fölemelte a fejét, és gyorsan utánaaszámolt.

– Tehát tizenöt és fél éves – mondta. – Azt aláírom, hogy nem egy kitűnőség, de hát a többiek sem azok. Ez az osztály nem az évfolyam krémje.

Visszatért az aktához, és átfutott még néhány sort.

– A családi helyzete nem valami irigylésre méltó – foglalta össze. – Az apja orvos. Az anyja tizennégy évvel ezelőtt meghalt. Tudott erről?... Egy jó tanács: ha megkap egy osztályt, minden diákról készítsen részletes adatlapot. Az iratok a titkárságon mindig rendelkezésére állnak... Chaillous doktor komoly ember. Emlékszem, többször is járt nálam, hogy beszéljen a fiáról. Alig jut ideje a gyerekre, képzelheti. Reggel a kórházban kezd. Úgy emlékszem, Flochet doktor mellett dolgozik. Délután rendel. Azután végiglátogatja a betegeit. Egy szó mint száz, soha nincs otthon. A kölyök tehát szükségképpen önmagára van utalva. Megjegyzem, semmiben nem szenved hiányt. Az apja bizonyára jól keres. De a pénz még nem minden. Egy tizenöt éves gyereknek szeretetre van szüksége, és félek, hogy szeretet dolgában... Persze él az anyai nagymama, de a Cote d'Azuron lakik. Maradnak tehát a szobalányok. Gondolom, születése óta nem egy megfordult már náluk. Tulajdonképpen szerencsétlen kölyök. Nem akarom mindenáron a pártját fogni, dehogy. Csupán azt

mondom, hogy ön nehéz helyzetbe hoz bennünket. Az oktatási tanács nem menne simán bele, hogy kicsapjuk a fiút. Chaillous doktor nem akar ki.

Egy pillanatra elhallgatott, és a lányt figyelte.

– Corbineau esete sem egyszerűbb. Ő egy kicsit idősebb. A tanév kezdetén töltötte be a tizenhatodik évét.

Belenézett a dossziéba.

– Igen, 1960. október 4-én született. Az ő esetében egyetértek önnel, hogy a legjobb lenne kirakni. A tanulás nem érdekli. De... de két éve elvesztette az apját. A műhelyt az anyja és, nővére férjhezmenetele óta, a sógora viszi. Azt is mondhatnám, szinte semmi idejük nincs a fiúra. Különben olyan a felépítése, mint egy férfié. Dzsúdózik. Sőt területi bajnok. Ha megválnánk tőle, intézményünket jelentős értéktől fosztanánk meg. Manapság olyan nagy fontosságra tett szert a sport!

– Értem – válaszolta Chatelier kisasszony. – Azért ilyen elválaszthatatlanok, mert mindketten félárva.

– Feltételezem. Egyébként csodálatosan kiegészítik egymást. Chaillous törekeny, viszont meglehetősen intelligens. Corbineau nem valami eszes, viszont testes. A fej és a test... valami módon.

– Talán különválaszthatnánk őket – javasolta a lány. – Elegendő lenne az egyiket egy párhuzamos osztályba áttenni.

– Nem hiszem, hogy jó megoldás lenne. Ne feledje, hogy a G. A. B. N. E. nálunk működő szekciója nagyon tevékeny. Csak nem akarja azt mondani, hogy nem tudja, mi az a G. A. B. N. E.? A Gimnazisták Akcióbizottsága Nemzeti Egyesülése... Fel kell világosítanom önt, kisasszony: ez a bizottság mindenbe beleüti az orrát, mindent megfellebbez, és természetesen Corbineau a tagja. Nem. Ügyesnek kell

lennünk. Ma csütörtök van, holnap délután kezdődik a szünet. Öt napig tart. Amikor véget ér, érintkezésbe lépek a két családdal. Ezalatt megnyugszanak a kedélyek. Maga is visszanyeri a nyugalmát, kedves kollegina. Mert hogy híján volt, ez vitathatatlan. Magunk közt szólva... miért választotta ezt a pályát?

– Nem is tudom – mondta a lány pironkodva. – Magától alakult így. Jó tanuló voltam, úgyhogy...

– Sajnálatos módon lehet valaki briliáns tanuló, és azután... a terepen... különösen ezekkel a mai fiatalokkal.

– Ügy gondolja, nem fog nekem sikerülni, igazgató úr?

– Ezt nem mondtam.

Az igazgató felállt, és az ajtóig kísérte Chatelier kisasszonyt.

– Nantes-ban marad a szünidő alatt?

– Nem. Vasárnap Tours-ba utazom a szüleimhez.

– Pihennie kell. És nem szabad a diákjaira gondolnia.

Becsukta a párnázott ajtót, és rágyújtott. A titkárnő bejött a dossziéért.

– Láta ezt a lányt? – kérdezte tőle. – Hát tessék, ilyeneket küldenek nekünk mostanában ezeknek a semmirekellőknek a megfélemezésére. Alapos a gyanúm, hogy nem sokáig húzza nálunk.

Leült az íróasztalához, és hosszasan masszírozta a szemét.

– Mintha nem volna elég gondunk - morogta. -A mindenit!

...

Lucien átment a konyhán, ahol Marthe éppen zöldséget tisztított.

– Két óra múlva itthon leszek – vetette oda.

– Lehet, hogy addigra én már végzek – mondta az idős

bejárónő. – Akkor csak meg kell melegítenie a főzeléket.

Lucien már az előszobában állt. A várószoba ajtaja résnyire nyitva volt, látta a képes újságokat lapozgató páciensek sorát. Hervé a járdán topogott egy kis piros coupé mellett.

– Tempó – mondta.

Lucien elhelyezkedett, Hervé közben becsapta az ajtót, és elindult.

– A sógorom Redonba ment – magyarázta. – Van időnk, de azért szeretnék előbb hazaérni, mint ő. Vég nélkül üvöltözne, ha észrevenné, hogy használtam ezt a tragacsot. Nem rossz, mi?

Hármasba kapcsolt, és gyorsított. Lucien úgy érezte, nekik rohan az út.

– Fékezd magad – mondta. – Most nem hiányzik, hogy elgázolj egy biciklistát.

– Tudod, mit szeretnék én? Egy Porschét. – mondta Hervé, miközben kicsit fékezett. – Ki is próbálok egyet, ha meglesz a jogsim. Folyton itt motoszkál!

És az öklével kis ütéseket mért a fejére.

– Lehet, hogy egy szép napon elhúzom a csíkot Le Mans-ba... Mondd csak, nem is kérdeztem... Az öreged semmit nem kapott a gimiből?

– Nem.

– Anyám se. Még korai.

Ügyesen megelőzött egy buszt, majd egy pillanatig csöndben maradt, mert a pályaudvarhoz közeledve egyre nagyobb lett a forgalom. Elhaladtak a kastély mellett, és rátértek a Franklin Roosevelttel sugárújra. Dugó keletkezett, és Hervé türelmetlenné vált, vakmerően súrolta a többi járművet, becsusszant a résekbe.

– Ugyan – szólalt meg hirtelen –, mit tehetnek velünk?

Úgyse mernek kicsapni bennünket. Megjegyzem, én füttyülnék rá. Engem a kocsik érdekelnek, és tudom, hogy a nővérem odavesz a műhelybe. Főleg miattad bosszantana a dolog. Hőbörögne az öreged?

– De még hogy! Persze megszoktam, de azért mégis...

Elérték a Fosse rakpartot. Baloldalt folyt a Loire. Időnként látták a csillogását a hangárokon, darukon és raktárokon túl. Ritkultak a fények. A magas lámpaoszlopok alatt olykor egy-egy csónak körvonalai tünedeztek fel. Az egész kép valahogy teljesen filmszerű volt.

– Néha elfog a vágy, hogy megpattanjak – mondta Lucien.

– Hová?

– Tök mindegy.

A kocsi síneken döcögött keresztül: ezek átszelték az utat, és eltűntek a gyárkapuk rácsai mögött. A pocsolyák sarat fröcsögtek. Tengeri, sós vizet illatozó légáramlat szökött be a félig leeresztett ablakon.

– Chantenay-ben van az az izé? – kérdezte Lucien.

– Majdnem. Tudod, muszáj elmennem. A dzsúdó klubbeli srácok farsangot rendeznek. A mi szekerünk lesz a harmadik. Azt akarták, hogy kalóznak öltözzek, kötés a szememen, tetoválások mindenütt, szóval el tudod képzelni. Én elég idéetlen ötletnek tartom. Meg is mondtam, hogy nem csinálom, de azért oda kell mennem őket csodálni. Különben felhúznák az orrukat.

Lassított, és óvatosan bekanyarodott egy rosszul kövezett udvarra. A fényszórók hatalmas csarnokot világítottak meg; tolóajtaja zárva volt.

– Nem szeretik a kíváncsiskodókat – jegyezte meg Lucien.

Hervé leállította a motort. Kalapácsütések zaja, fúrógépek bugása, egy munkalázban égő műhely vidám zshivaja ütötte

meg a fülüket. A nagy ajtóba egy kisebbet vágtak. Hervé belökte. Létrákkal, ládákkal, munkapadokkal tömött hajószerűségbe léptek. A huzalok a földön futottak. A burleszkek ebben a furcsa templomában, ahol a gigantikus alakzatok egészen a tetőig nőttek, erős vegyszerillat terjengett.

– Vigyázat, nehogy rágyújtsatok, srácok! – kiáltotta egy staffmunkás, aki állványáról éppen egy Astérixéhez hasonló pirosposzsgás arcot dolgozott ki aprólékosan. A fényoszorók hatalmas árnyalakokat emeltek ki a sötétből, és még nevetségesebbé tették őket. Kivehetőkké váltak a kezek, léggömb nagyságú ujjakkal, a hegyeket formázó hasak, a kipingált arcok, hatalmas mosolyoktól eltorzítva, kivillantva az óriási, négyszögletes fogakat. Mindez üreges, könnyű, törékeny, a legkisebb rázkódásra érzékeny anyagból; nyugtalanító fényekbe öltöztetett atyai Molochok.

Egy férfi, pecsétes munkanadrágban, Hervéhez lépett. A csuklóját nyújtotta.

– Jó napot!

– Lucien, a haverom – mondta Hervé.

– Szevasz! Na, mit szóltok hozzá? Kezdetnek nem rossz, mi? Persze még iszonyatos melónk lesz vele. Gyertek, nézzétek meg a Kincses szigetet.

Sziklákat ábrázoló, festett vászonnal fedett szekér felé kormányozta őket.

– Aztán vigyázzatok, hová léptek. És ne nyúljatok semmihez! A barlang még nem száradt meg. Lesz három fickó lapáttal, csákánnyal, pisztollyal. A pénzes láda itt van.

Egy vaspántos ládára bökött.

– Fölemelhetitek. Furnérlemezből van. Na meg az ékszerek, bocsánat. – Fölhajtotta a láda fedelét, és felnyalábolt egy csomó csillogó holmit, nyakláncokat, karkötőket, függőket.

– Ha nem esik, meg fogja tenni a maga kis hatását. El kell jönnöd, Hervé. Na! Nem hátrálhatsz meg... Önkéntes hájfejúekre van szükségünk... Ráadásul a hájfejeink egészen szépek lesznek.

Vagy egy tucat hevert belőlük egy kicsit arrébb, a földön; akár a gumigyümölcsök. Az egyik kiöltötte a nyelvét, a másik kancsított, a harmadik tömlő formájúra fújta föl a képét, de Lucient különösen a szemek nyűgözték le, a valamiféle szunnyadó rosszindulattól élénk, a maszkoknak hátsó gondolatokat kölcsönző tekintetek.

– Gyere ide – szólt a férfi. – Beöltöztetek.

Felemelte az egyik fejet, Hervére húzta, és ráerősítette. Hervé groteszkül mozgatta a lábát; Lucienből kitört a nevetés. A fej most pimaszul gúnyolódott, kis póklábain felpuffadva fürgén és huncutul jobbra-balra billent, váltogatva a részeg imbolygását a püspök üdvözlésével.

– Most én! – kiáltotta Lucien.

A vászonból és műanyagból álló matéria csuklya-ként esett a vállára. Szeme éppen hogy elérte a nyílás magasságát, s így látta a hangár egy részét a munkásokkal, akik abbahagyták a munkát, hogy megnézzék a két gnóm mutatványát. Eszméletlenül mulatságos volt. Egymással szemben táncoltak: az egyik halott mosolyára a másik dermesztő vigyora válaszolt, miközben lábuk vitustáncot járt. Végül, amikor már majdnem megfulladtak vértezetük alatt, abbahagyták. Levették a fejeket, és gondosan a helyükre tették őket.

– Azt hiszem, eljövök – mondta Hervé, megtörölve az arcát.
– Micsoda balhé!

– Ha el tudnék szökni, én is jönnék – mondta Lucien.

A munkanadrágom férfi karon fogta őket.

– A legszebbet még nem láttátok. Francois ötlete volt. Sajnos

a rendőrség nem adta meg rá az engedélyt. Á! Nagy kár. Első díjat nyertünk volna. Már magát a makettet is érdemes megnézni. Na ide süssetek!

Egy bakra állított deszkához vezette őket, mely közteret ábrázoló, nagyméretű makettet tartott. A közepén csatornanyílás tátongott, utat nyitva az álarcos betörők sorának. Mindegyikük a vállán cipelte a szajréval teli zsákot. A tér sarkán banképület állt, homlokzatán a következő felirattal: Jólelkű társadalom.

– Úgy látszik, túlságosan sértő a célzás – jegyezte meg vezetőjük.

– Pizszok jók az emberkéitek – mondta Hervé. – Harisnyákat húztatok a fejükre?

– Igen. Spéci módon kellett megcsinálni.

– Jössz már? – kiáltotta az, egyik szaktárs. – Elég nagyok már ahhoz, hogy egyedül nézelődjenek.

Hervé a makett előtt elmélkedett.

– Tudod, mi jár a fejemben? – morogta. – El kéne rabolnunk a Bringát.

– Te buggyant vagy! – mondta Lucien.

– Eleget nyúz bennünket. Most már igazán rajtunk a sor.

Lucien elképzelte Chatelier kisasszonyt megkötözve; mint egy szál kolbász. Mulatságos kép volt. Belement a játékba.

– Mi is harisnyát húznánk a kobakunkra – mondta –, és hopp, erre van a kijárat... Most már csak azt nem tudom, hová zárjuk be.

– Egyszerű. Ott az a viskó az Erdre partján.

– Milyen viskó?

– Jaj, hát tudod! Ahol apám aludt, amikor horgászni ment. Pontosan az, ami kell. Kihalt a környék...

Hervé kézbe vette az egyik kis szobrocskát, és figyelmesen

vizsgálta.

– Persze csak balhéból – folytatta. – Két nap után elengednénk. Majd meglátod, hogy fog engedelmeskedni ! Jó kis lecke lenne neki. Fogadok, hogy szabadságra menne, és soha többé nem látnánk a suliban.

– Á! Mire jó izgatni a fantáziánkat?

Lucien eltávolodott a makettől, hogy szemügyre vegyen egy már majdnem kész tarkabarka építményt: feltehetően ez volt a Jamaicai fogadó. Falábú kalóz állt a küszöbön egy disznócombnál nagyobb kulacsot lóbálva. Másik karja egy csodálatos keblű néger nő derekára fonódott. Lucien hátrafordult. Hervé még mindig a makett előtt álmodozott. Lucien visszament hozzá.

– Zsákot kanyarítanánk a fejére – mondta Hervé. – Jól ismerem a parkolóhelyét, gyéren megvilágított környéken van.

– Még mindig erre gondolsz?

– Pontosan. És minél többet tököldöm rajta, annál világosabb, hogy nem lenne semmi gáz. Nap mint nap nyélbe ütnek hapsik ennél keményebb bulikat is. Mi sem vagyunk hülyébbek náluk.

– Te komolyan beszélsz?

– Nem tudom. Fontolgom a dolgot. Piszok jó balhé lenne, nem? Bocsánatkérést akart. Jó. Mi benne vagyunk. Ráadásként felajánlunk neki egy vízparti hétvégét. Kockázat nélkül. Tudom is, hogy kéne hozzáfogni.

– Tetszik, gyerekek?

– Oltári – mondta Hervé. – Raymond úr, megtarthatom az egyik kis gengsztert?

– Ha tetszik, csak rajta. Most már úgysem kell semmire.

– Köszönöm.

Hervé a dzsekije zsebébe csúsztotta az egyik álarcos figurát.

– Startolnunk kéne – állapította meg Lucien.

– Úgy van!

Hervé végighúzta fésűjét a haján, mert egy tincs folyton a bal szemébe hullott.

– Nem hülyeség – tette hozzá. – Két-három napra hűvösre tennénk. Húshagyó kedd az ideális időpont. Mindenki szórakozik. Nem igaz?

Lucien elismerte, hogy a terv jól átgondolt, mégis fantasztikusnak találta.

– Nem gondolod, hogy kicsit túlzol? – jegyezte meg. – Feltétlenül fölismerne bennünket.

– Ha hátulról közelítjük meg... Ha eltakarjuk a szemét a zsákkal... Annyira be lesz tojva, hogy nem mer majd ellenállni. Nekünk meg se kell szólalnunk, így messziről kicsit bonyolultnak látszik, de közlőrlől pofon egyszerű. Biztos akad valami tragacs.

– És a kaja?

– Majd hagyunk neki szendvicseket. Ha még most is ellene vagy... De hát elismered, hogy lehetetlenné, teszi az életünket. Főleg a tiédet. Oké, a javaslatom kissé vakmerő, aláírom, de azért mégsem a Nemzeti Bankot raboljuk ki. Jelentéktelen kis emberrablás, nem kell tragédiát csinálni belőle. Gondold meg!

Széles mozdulattal elköszönt a munkásoktól.

– Csaó! – kiáltotta, maga előtt tolvva Lucient. Futottak az autóig. Újra eleredt az eső. Hervé bekapcsolta az ablaktörlőt, és erőteljesen rükvercelt.

– Lassabban – tanácsolta Lucien. – Nem versenyen vagy.

De Hervé nem figyelt rá. Minden fokozatban jól kihúzatta a kocsit. Dudorászott. Sittre a Bringát... Sittre a Bringát... Sittre. Eltűnt a díszlet. Rájuk vetődtek a város első fényei. Hervé megállt egy piros lámpánál.

– Minél többet golyózom rajta – mondta –, annál egyszerűbbnek látom. Csak nem szabad eltotyognunk.

Kis sebességgel indult el. Az eső kopogott a tetőn.

– Árad az Erdre – folytatta. – A legjobbkor. Nem kell attól tartanunk, hogy halászok lesznek a környéken. Nyugodtan üvölthet a csaj.

Magabiztossága kezdte eloszlatni Lucien kételyeit és aggályait. Végül is miért ne?! Elég szép bosszú lenne. Az igazgatói irodában lezajlott jelenet óta mindig elragadta a düh, ha kudarcára gondolt. Kifejezetten üldözöttnek érezte magát. A kezdet mindkét részről a megfigyelés időszaka volt, és azután fokozatosan minden elromlott. Ismételt feleltetések, rossz osztályzatok, és végül rövid időn belül az erőpróba, az elszámolás. Tudta, vesztesen indul. De 'megesküdött, hogy a lány sem kerül ki sértetlenül a csatából. És tessék, Hervé tökéletesen örült ötletének köszönhetően....

– Gondolod, hogy nem gyanúsítana bennünket?

– Biztosan nem – mondta Hervé. – Azt hinné, hogy a személyt illetően tévedés történt, hogy a gazemberek melléfgotak...

– És amikor visszatér, mindent ott folytat, ahol abba hagyta.

– Higgyél nekem, eszében se lesz rögtön visszatérni. Pihennie kell majd, hogy helyrejöjjön. Az is tiszta haszon.

– És ha értesíti a hekusokat?

– Nem olyan hülye. Nem áll oda szétkürtölni, hogy elrabolták. Állati röhejes lenne. Nem. Óvatos lesz.

Elég nagy kitérőt tettek, hogy ne haladjanak el a Corbineau-műhely előtt.

– Elkészült apád tragacsza – szólalt meg Hervé. – A gyújtás teljesen bedöglött. Mindent ki kellett cserélni. Amikor csak akar, eljöhet érte. Vagy a nővérem elviszi neki.

– Nem ártana – mondta Lucien. – Így is ritkán van jó hangulata.

– Ó, azt tudom. Kétszer vagy háromszor is felhívta a sógoromat. Folyton elégedetlenkedett. De hát nem a mi hibánk, hogy öreg az a kasztni.

A parkoló autók elé állt.

– Gondolkozz azon, amit mondtam, oké? Lucien kiszállt. A kis piros coupé nekiilódult, és beleveszett a forgalomba.

A várószobában egy páciens szunyókált. Lucien belépett az ebédlőbe, ahol terített asztal várta. A szalvétája alá noteszlapot helyeztek. Marthe írta. Az úr meghagyta, hogy vacsorázzon nélküle. Lucien megvonta a vállát, galacsint gyúrt a papírlapból, és jól irányzott rúgással a pohárszék alá küldte. Kiment a konyhába, és meggyújtotta a gázt az edények alatt. Megszokta, hogy egyedül legyen, hogy egyedül egyen, hogy örökké csöng a telefon, és hogy az apjával cetlik útján érintkezik: a zsúrkocsin mindig ott volt egy blokk és egy toll. Szükségem volna kétszáz frankra, hogy kicseréljem a futballcipőmet. Másik farmer kellene... Háromszáz frankot kérnek a motorbicikli javításáért... Másnap Lucien ott találta a pénzt. Kényelmes eljárás volt. Nem kellett kunyizni vagy pontosabban megindokolni a kiadást. Valamiféle dühödt szemérmesség Lucient megakadályozta benne, hogy azt mondja apjának, kedve volna új lemezeket, könyveket vásárolni, vagy egyszerűen, hogy elfogyott a havi zsebpenze. A doktor nem volt balek, de soha nem akadémizál, és Lucien gyakran szemrehányást is tett magának, amiért apját nem avatja be az ügyeibe. De neki megvolt a maga kis, némiképp periferikus világa, meg aztán idő is kellett volna

hozzá, hogy beszéljenek egymással, és kulcsszavak, hogy a cinkosság létrejöhessen köztük. Márpedig az, akivel az ajtóban, az asztalnál, a véletlen folytán vagy késő este találkozott, mindig elfoglaltnak és kimerültnek látszott. Feltett néhány kérdést az iskoláról, kényszeredetten, mint aki beleerőlteti magát egy szerepbe, amit nem érez át. Ha mégis valamiféle gyöngédségi hullám néha egymáshoz sodorta őket, megszólalt a telefon.

– Na, igen – mondta a doktor. – A hivatásunkkal jár, mit tegyünk... Majd meglátod te is.

Mert szenvedélyesen szerette volna, ha Lucien orvosnak tanul, és Lucien minden erejével ellenállt a sodrásnak, amely vég nélküli tanulmányokhoz és ehhez a rémisztő, állandó szolgáshoz vezet. Minden feddés és dühroham elől makacsul kitért, elnyúlhatetlen tehetetlenségi erejét állítva szembe velük.'

– Szóval mihez akarsz kezdeni? – üvöltötte a doktor.

– Hajózni szeretnék – mondta Lucien.

Egy nap véletlenül jutott eszébe ez a válasz, és később ebben vélte felfedezni igazi elhivatottságát. Az öreg Marthe, aki elkapta a veszekedés utolsó hangjait és szókimondó asszony volt, nem rejtette véka alá, amit gondol:

– Nem beszél komolyan, Lucien úr. Akarja tudni, mi az igazság? Maga másmilyen életet akar, na. Erről van szó. Mindegy, hogy mit, csak más legyen. Jaj, ha szegény édesanyja élne!

Azonnal a hányingert keltő szánakozás, a ragacsos morál. Voltak pillanatok, amikor utálta Marthe-ot, az otthonát, az apját, a gimnáziumot, a leckéket, az órákat. Igen, mindegy, hogy mit, csak valami mást. Megöregedni! Gyorsan megöregedni! Kilépní ebből a bizonytalan korból, amikor az

embernek még nincs joga önállósulni. Hervét bezzeg békén hagyják. Neki minden egyszerű. Az anyja és a nővére minden kívánságát teljesíti. A sógora meg alig számít. Hervé jól érzi magát a bőrében. A megjegyzések úgy peregnek le róla, mint a kacsza tolláról a víz. Kinek, ha nem neki jut eszébe elrabolni Chatelier kisasszonyt? Hülyeség, persze, de pontosan ez az, hogy valami olyan vakmerőséggel csinálja a hülyeségeket. Ki fogadott egy este, hogy a Pirmil-híd korlátján egyensúlyozva megtesz ötven métert? És a fogadást megnyerte, természetesen. Lent hömpölygött az esőzésektől megduzzadt, hatalmas, halálos Loire. Lélegezni sem mertek. De micsoda örömujjongás tört ki utána! Semmi más, csak egy kis rettegés, s a létezés csodálatos, új értelmet kap. Egy bizstróba tértek be, hogy egy pohárka fehér borral megünnepeljék a hőstettet. Természetesen a doktor, aki rendszerint későn járt haza, aznap el se ment. Veszekedés. Fenyegetések.

– Nehogy még egyszer rajtakapjalak. Inni, a te korodban. Ez igazán szomorú. Úgy viselkedsz, mint egy csavargó, erre nem talállok más szót.

Szerencsére nem tudott meg semmit a Pirmil-híddal kapcsolatos kalandos vállalkozásból. De mert az elvesztett fogadás sokba került Luciennek, hagyott egy cédulát a zsúrkocsin: Kétszáz frankot be kell fizetnem a gimnáziumban kosárlabdára. Minderre a sajtévés végén gondolt. Kivitte a tányérokat és az evőeszközöket a konyhába-, és visszament a hallba. Homályosan hallotta apja hangját, amint telefonál.

– Tartsák melegben... Igen, továbbra is borogassák. Odamegyek.

„Nekem – gondolta magában –, ha tartályhajón lennék, kényelmes, nagy kabinom lenne. Lemezeket hallgatnék, és senki nem lenne a nyakamon. Szerencsétlen flótás az öregem.”

Fölcaplatott a lépcsőn, és belépett a szobájába. Valójában több volt ez egyszerű szobánál. Menedék volt, búvóhely, barlang, ahol ő az úr. Most is, mint minden este, szívesen elnézte a hullámok közt sikló vitorlásokat ábrázoló posztereket, a New Yorkba érkező France-t, La Rochelle Carzou festményéhez hasonlóan árbocokkal teletűzdelt luxuskikötőjét. A skótkockás ágyterítő alatt, a lemezekkel telerakott hangfal közelében várta csónak-ágya. A falakon rajszögekkel gondosan odaerősített papírtekerceken Boris Vian-idézetek díszeltek. Ne hidd, hogy felelős vagy a világért. Részlegesen felelész önmagadért, és ez is elég... Tökéletesen mindegy nekem, hogy elfogadtathatom-e nézeteimet másokkal, vagy sem... Utálok tanulni, mert túl sok hülye tud olvasni... Az az ember, aki méltó erre a névre, soha nem szökik meg. Szökni csak a gáz szökik... Lucien elégedetten újraolvasta és elismételte: Szökni csak. a gáz szökik. Isteni!...

Levetette szűk garbóját, mert viszkedett tőle a nyaka, és az egyik fotelra hajította. Megszabadult cipőjétől is, amelyet erőteljes rúgással a fűtőtest irányába küldött, és bekapcsolta a lemezjátszót, mielőtt tarkóját összekulcsolt kezére hajtva végignyúlt volna az ágyon. A gondolkozáshoz nagy zajra volt szüksége. Mialatt lábujjaival a ritmust dobolta, részletesen átgondolta Hervé tervét. Teljesen buggyant! Fényűző baromság, ahogy Boris Vian mondaná. Egy buli, ami a sittre juttat; sem több, sem kevesebb. De talán könnyebb nyélbe ütni, mint hinné. Végül is az újságok tele vannak emberrablási történetekkel, és egyiket sem szúrták el, legalábbis az elején nem. Utána persze gyakran támadnak bonyodalmak, de miért? Mert a támadók váltságdíjat követelnek. Meg aztán főleg azért, mert fontos személyiségekre támadnak. Meg aztán

azért is, mert az áldozatokat hosszú ideig fogságban tartják, ami hatalmas erőbevetést tesz lehetővé a rendőröknek. De egy kis jelentéktelen és védtelen nő esetében... Ki venné észre, ha az iskolai szünet kezdetén két-három napra eltűnne? Még csak eltűnésről sem beszélhetnének. Egyszerűen csak arról volna szó, hogy személyes okokból távol van. Semmiféle erőszakra nem panaszkodhatna. És bizonyára szégyellné elmesélni hányattatásait az ismerőseinek. Különben is, miféle ismerőseinek? A városban soha nem lehet látni, sem az üzletekben, sem moziban. Soha nem várja őt egyetlen férfi sem a tanítás után. Tipikusan az a fajta tanár, aki csak a munkájára gondol. Kitartó és szorgalmas főbosszantó. Valamiféle vörös diplomás vénlányjelölt. Szánalmas! Nem árt neki, ha egy kicsit hűvösre tesszük. Olyan nagyszerű elgondolni, hogy lakat alatt tartják a gyűlölt ellenséget. Még akkor is, ha soha nem válik valóra a terv, annyi kellemes képet sugall, hogy az ember máris úgy érzi, félig bosszút állt. És majd eljön az az idő, amikor Hervével azt mondogatják: „Emlékszel, amikor el kellett rabolnunk a Bringát? Azért milyen beleváló srácok lehettünk!” Kinyílt az ajtó.

– Nahát, papa! Jó estét.

– Jó estét!

Lucien azonnal megértette, hogy viharos társalgás következik.

– Talán leállíthatnád ezt a vad zenét – mondta a doktor. Elolvasta a szobát ékesítő feliratokat.

– Ez új. Régebben itt Mao gondolatai álltak. Ha jól értem, újabban az anarchia iránt vonzódsz.

Felszabadította a ruhákkal telerakott fotelt, és leült.

– Felhívott az igazgatód – folytatta. – Tudod, hogy miért?

Levette aranykeretes szemüvegét, és rövidlátó, pislogó

szemével a fiát kémlelte, miközben tapogatózva kereste zsebkendőjét.

– Gratulálok – folytatta. – Nemcsak hogy nem produkálsz semmit, de még azt is megengeded magadnak, hogy nevetségessé tedd a tanárodat.

– Papa, én...

– Hallgass! Mindent tudok. Nagyon szeretném megérteni, miért nincs a matematika tanárnődnek szerencséje elnyerni a tetszésedet. Vagyis tökéletesen értem.

Ismét feltette a szemüvegét, és borús tekintettel nézte Lucient.

– Szerencsétlenségére jól nevelt, lelkiismeretes lány, akinek az az egyetlen hibája, hogy az ilyen szívtelen suhancokhoz képest túl fiatal. És a taknyosok közül is ki tűnik ki első helyen? Az én fiam, hát persze. Egy tacskó, aki roppant eszesnek hiszi magát, mert tömve a feje hülye jelmondatokkal. Van miért büszkélkednem veled. Nem marad más hátra, mint hogy én is odamenjek hozzá, és bocsánatot kérjek tőle. De még mennyire! Ha egy hozzád hasonló hülye megbánt valakit, bocsánatot kell kérni.

– Folyton a nyomomban van – tiltakozott Lucien.

– Nagyon jól teszi. Hálás vagyok érte. Az ilyen lusta kölykökön csak a nádpálca segít. Biztosíthatlak róla, hogy ha én lennék a tanárod, nem fukarkodnék vele.

– Na persze.

– Mi az, hogy „na persze”? Szegény kis üldözött gyermek. Az vagy, mi? Mindent megtagadnak tőled, amit kérsz. Mindenben hiányt szenvedsz. Van miért panaszkodnod. Hamarosan ott tartunk, hogy én tehetek mindenről. De gondolsz-e rá, hogy miféle élete van annak a lánynak melletted? Eszetekbe jut-e egyáltalán, hogy el is veszítheti az

állását miattatok?

– Ó! Azt azért mégsem.

– Ne hidd, hogy nem. Az igazgató semmit nem titkolt el előlem, és most már elég. Megtesszük a szükséges intézkedéseket. Először is a szünet után három napig ki lesztek zárva. Maga az igazgató tájékoztatott. Benne lesz az ellenőrződben. De én mást is határoztam. Matematikaórákat fogsz venni, még hozzá a tanárnődtől, ha hajlandó megbocsátani.

– Chatelier kisasszony?

– Hát persze. Miért ne? Először is szeretném, ha jövőre a IV. C-be kerülnél, és egyelőre ettől még nagyon messze vagy. Azután pedig nehezen viselném, ha a tanárnőd rossz véleménnyel lenne rólunk. Lehet, hogy benned egy csöpp hiúság sincs, de bennem van, képzeld. Ha az ember hibázik, tudnia kell helyrehozni.

Lucien maga alá húzott lábakkal kuporgott az ágy sarkában.

Jobban örült volna, ha felpofozzák, megverik. Mindent inkább, mint ezt a jeges dühöt, ami áthatja apja szavait. Különórák! A nyanya gúnyos pillantásai! A srácok heccelődő célzásai! Az egész olyan, mint egy hatalom bukása. Szégyen. Behódolás.

– Nem is jó tanár – dörmögte Lucien.

– Bravó – mondta szárazon a doktor. – A fiam, aki sorra szerzi a rossz jegyeket, első látásra fölismeri a jó és a rossz tanárokat. Nos, remélem, hogy Chatelier kisasszony fejlődik majd melletted.

Fölállt, letépte a falról a papírtekercseket, melyek Lucien hitvallását hirdették, és a papírkosárba dobta őket. Megállt az ágy előtt.

– Jól figyelj rám, Lucien. Ha kettőnk közül valakinek le kell igaznia a másikat, hát esküszöm, hogy nem neked fog sikerülni. Holnap kezdődik a vakáció. Mindennap itthon tanulsz. Nincs elmáskálás Hervé barátoddal. Nincs mozi. Semmi más nincs, mint délutánonként egy-egy óra séta. Azt hiszed, azért, mert nem érek rá, azt csinálhatsz, amit akarsz? Csakhogy én kiokítom Marthe-ot. Meg fogja mondani, engedelmeskedsz-e. Sajnálom, hogy kölyökként kell kezelnem téged, de te kényszerítesz rá.

Hosszasan szemlélte Lucient, mintha árnyaltabb diagnózist akarna felállítani, majd kiment, és halkán becsukta az ajtót.

Lucien egy pillanatig mozdulatlan maradt, majd hirtelen a párnájára vetette magát, és öklözni kezdte. Nem, nem és nem! Ebből nem esznek! Hervének igaza van. Ártalmatlanná kell tenni a lányt. Büntetések! Örökösen a büntetések. És örökösen a bírák. Amennyire csak vissza tudott emlékezni, úgy érezte, mindig ítélnének fölötte. Izgága és lusta diák... Nehezen kezelhető, viselkedése nyugtalanító... Értelmes, de engedetlen; rossz hatást gyakorol a társaira. Kívülről fújta a kifogások hosszú sorát. Betetőzésül a szobalányok is bekapcsolódtak. Megtették a maguk jelentését, néha szóban: Lucien úr pimaszkodott... Lucien úr kidobta az. uzsonnáját... Máskor írásban: Lucien úr hét órakor ért haza... Még a derék Marthe sem tétovázott, hogy beárulja, mert annyira sajnálta az agyonhajszolt doktor urat, akinek egyedül kell felnevelnie egy – az ő szavaival élve – a komisz kor kellős közepén levő fiút. A cetlimániás apa pedig eltett néhányat a cédulák közül; ahelyett hogy széttépte volna, dossziéba rendezte őket, az iskolai bizonyítványokkal együtt. „Amikor tizennyolc éves leszel, átnyújtom. Ha egyszer lesz egy fiad, talán majd eszedbe jut, hogy amit csak tettem, megtettem érted.”

– Jaj, de elegendő van!

Befejezte a vetkőzést, eloltotta a nagyvillanyt, de meggyújtotta az ágya lábánál levő kicsit. Ez a szokás kisgyermek korára nyúlt vissza, amikor zaklatták az éjszaka rémei.

Az oldalára fordulva, hasig fölhúzott lábbal újra belevetette magát a terv tanulmányozásába. Ez egyszer világos, hogy többé szó sem lehet a végrehajtás elhalasztásáról. A holnapi nap az utolsó kedvező alkalom. Pénteken nyolcra jön a Bringa, és délben megy el. Alsósokkal van órája. Azután háromig ráér; négytől hatig általában a könyvtárban dolgozik. Dolgozatokat javít, készül az óráira. Tornáról jövet lábujjhegyre állva be lehet lesni a piszkos ablakon; mindig ott gubbaszt, könyvekkel körülbástyázva. Tehát fél hét előtt nem ér haza. Olyankor már sötét van. Új, parkolóval övezett háztömbben lakik. Ott kellene megvárni. Szerencsére napok óta esik. Kíváncsiskodóktól nem kell tartanunk. De még így sem lesz könnyű elkapni. Nyilván nem fog ellenállást tanúsítani. Ahhoz túl kicsi. Lucient enyhe rosszullét környékezte arra a gondolatra, hogy hozzá kell majd érnie, ő „t a n á r”, azaz olyasvalaki, akihez tilos hozzányúlni. Miért? Lucien-nek fogalma sem volt róla, de homályosan érezte, hogy ez lesz a legnehezebb. És talán a legmegbocsáthatatlanabb is. Mintha a diákcsíny és a bűnözés között csak egy keskeny, mégis félelmetes korlátot kellene ledönteni. Utána már semmi nem lesz olyan, mint előtte volt. Semmi, de... Elaludt.

Marthe kopogtatott az ajtón, hogy felébressze. Az alvástól még bénultan kiment a fürdőszobába. Sorra előjöttek előző esti gondolatai, és ijesztőeknek tűntek. Nem. Képtelenség! Meg

aztán ilyen veszélyes húzást nem lehet rögtönözni. Lezuhanyozott, majd lement a konyhába.

– Apám elment már?

– Igen – mondta Marthe. – Nem látszott nagyon boldognak. Siessen. Máris elkésett.

Lucien megitta a kávéját, fölkapta a táskáját, és fölpattant a motorbiciklijére. A gimnázium nem volt nagyon messze. Chatelier kisasszony Minije után érkezett; éppen felhangzott az utolsó csöngetés. Látta a Bringát, amint a tanári szoba felé veszi útját; szemmel megmászálta. Legfeljebb negyven kiló. Hervé mint jó dzsúdózó biztosan megtalálja majd a legjobb fogást. De utána? Mi lesz, ha hadakozik? Ha segítségért kiált? Akkor le kell ütni? Fényes nappal a terv apró darabokra hullott szét. Lucien csatlakozott a sorhoz, és kezet fogott Hervével.

– Te is megkaptad? – suttogta Hervé.

– Igen. A diri telefonált apámnak.

– Dettó. Értesítette anyámat. Három nap kizárás. Nagyon ciki volt?

– Igen, eléggé. És nálad?

– Elmegy. Inkább a nővérem szemétkedett.

– Csönd legyen ott – kiáltotta a franciatanár, egy afféle szeszélyes izomember, akivel jobb vigyázni.

A diákok beléptek az osztályba. Hervé a Lucien mögött levő padban ült. Nemigen volt kedvük a szövegmagyarázatra figyelni. Az ő szemükben Chateaubriand nem volt egyéb egy illusztrációkon látott korosodó play boynál. Lobog a haja, keze a mellényében, tekintetét egy más kor álmodozásai mérgezik. Lucien kezet fogott Hervével.

Apám azt akarja, hogy a szünet után különórákat vegyek a Bringától.

Hervé a cédulát elolvasván, undorodva felmordult, és ráírta:

Dög!

Mivel közeledett a tanár, utálatos szokásához híven a padsorok között sétálva, Lucien eltüntette a papírt, és figyelmesen a könyv fölé hajolt. Amint megszólalt az óra végét jelző csengő, hátrafordult.

– Még ma elintézzük – mondta Hervé. – Remélem, benne vagy?

– Igen.

– Mindent elterveztem. Egész éjjel ezen filóztam. Ebéd után gyere át. Ellógjuk a tornát, és mindent megdumálunk.

– Tragacs?

– Nyugi... Megvan.

Együtt mentek ki, de rögtön el is váltak, mert Lucien angolra, Hervé pedig németre járt. A tízórás szünetben a fedett iskolaudvar egyik sarkába húzódtak, de itt akkora volt a lárma, hogy kiabálni kellett ahhoz, hogy hallják egymást. Óvatosságból inkább az udvaron sétáltak, az esőben. A fedett udvar ereszeről lepergő esőcseppek függönyt alkottak köztük és társaik között. Egyedül voltak.

– Benne vagyok – mondta Lucien –, feltéve, ha biztosra mehetünk. És egyelőre van még néhány zavaró részlet. Például a háztömböt körülvevő parkolóban rengeteg a hely. Honnan tudjuk; melyik kell nekünk?

– Tegnap este elnéztem oda, mielőtt hazamentem – mondta Hervé. – Engem is nyugtalanított. A Minije a bejárattal szemben, a jobb szélen áll. Úgy emlékeztem, van egy lámpaoszlop a sarkon. Hát nincs. Sokkal messzebb van, a buszmegálló előtt. A parkolót csak az ablakokon kiszűrődő fények világítják meg.

– És mi, mi hová álljunk?

– Közvetlenül mellé. A bekötő úton leszünk, de az egész csak két perc. Ha mögénk érkezik egy kocsi, és át akar haladni, akkor persze alma az egész. Akkor szó sem lehet arról, hogy elkapjuk a csajt, és a tragacshoz vigyük. Akkor kell lecsapnunk rá, amikor hátat fordít nekünk, hogy bezárja a Minijét. Rátámadunk. Én a fejére húzok egy zsákot, miközben te kinyitod a kocsi hátsó ajtaját. Én belököm az ülésre, és....

– Hogyhogy? Én fogok vezetni?

– Jobb szeretném. Először is erősebb vagyok, mint te. Ha hadakozik, tudom, hogy érjem el, hogy nyugton maradjon. Meg aztán ismerem magam. Amint kormányt érez a kezem – akárha rodeón lennék. Te viszont nyugisan vezetsz. És kényes csomagunk lesz.

A csöngő órára hívta őket.

– Ebéd után elmagyarázom az útvonalat – suttogta Hervé.

Történelemre mentek, aztán fizika. Lucien úgy érezte magát, mintha csúszdázna. Többé semmi sem állíthatta meg a lendületét, és furcsa módon mégis úgy tűnt, mintha az események tőle teljesen függetlenül gyorsulnának fel. Még nyolc óra, még hét óra... Az aggodalomnak és a lemondásnak ugyanez a zavaros érzése kerítette hatalmába a vakbélműtétje előtt. Hiába mondták neki: „Semmi az egész, majd meglátod”, rettegett tőle, hogy többé nem ébred föl, és ugyanakkor alig várta, hogy a műtőben legyen, és megpillantsa az esetleg késekkel felfegyverzett álarcos férfiakat. Ez évekkel ezelőtt történt, mégis úgy vélte, minden újra kezdődik, csak ezúttal a fejében van a baj. A hóhéra pedig Hervé, aki olyan nyugodt, annyira magabiztos, hogy most már az árulás látszata nélkül nem lehet visszakozni.

Tizenegykor lementek a garázsba, ahol halomban heverték

a kerékpárok és robogók.

– Kettőkor ott vagy – parancsolta Hervé. – Úgy teszel, mintha tornára mennél:

– Nincs szükség rá, hogy vigyek valamit?

– Nem érdemes. Mindent megveszek, és készítek neki szendvicseket, termoszba kávéét....

Elindította a motorját, a hecc kedvéért fölpörgette, megigazította a sisakját, és az indulás pillanatában így kiáltott:

– A barátnőnknek mindene meglesz!

Lucient elsősorban Chatelier kisasszony elrablásának problémája foglalkoztatta. Az elhelyezésére még nem is gondolt, és most rájött, hogy még rengeteg a tisztázatlan részlet. Kétnapi élelemről, azaz hat étkezésről kell gondoskodni. Nem lehet néhány szendviccselel és egy kis kávéval....

Amikor asztalhoz ült, már nem volt kedve enni. A doktor rá várva befejezte postája felbontását. A leveleket és prospektusokat a zsebébe tette, és csöngetett Marthe-ért.

– Tálalhat... – Te pedig köszönhetnél. Talán nem halnál bele.

– Szervusz – mondta Lucien kényszeredett arckifejezéssel.

Azonnal beállt közöttük a csend. Marthe borjúsültet készített. Elég könnyen el lehetne belőle csenni néhány szeletet meg aztán egy csomag kekszet... és egy üveg bort. Megpróbálta elképzelni a különös pikniket az elhagyatott házban, a vidék kellős közepén, lehúzott redőnyök mögött.

– Vegyél még húst – rendelkezett a doktor.

– Nem vagyok éhes.

– Enned kell. Ha továbbra is makacskodsz, figyelmeztetek, hogy kollégiumban fejezed be az évet... És ott majd boldog leszel, ha borjút tálalnak fel....

Tudod, Lucien, én nem a levegőbe beszélek... Jól meggondoltam: még egy incidens, és beadlak a redoni jezsuitákhoz. Ők majd kezelésbe vesznek.

„Beszélj csak, gondolta Lucien. Füttyülök a jezsuitákra. És a csajra is füttyülök. Dögöljön éhen, ha akar. Mire való a jóság? Bezabálom a részét. Ezt érdemli.”

Tüntetően kivett még két szelet sültet. Megszólalt a telefon.

– Megyek – mondta a doktor Marthe-nak. – Legyen gondja rá, hogy megegye a desszertjét.

Lecsapta a szalvétáját az asztalra.

– Mit csinálsz ma délután?

– Hogy mit csinálok? – kérdezte Lucien.

Kedve lett volna azt válaszolni: „Elrabolom a matektanárnőmet.”

– Tornára megyek – mormolta. – Lehet, hogy későn érek haza.

A doktor kiment, és Lucien arrébb tolt a lekváros köcsögöt és a rizskochot, amit az öreg szakácsnő elé tett.

– Az úr meghagyta... – kezdett bele Marthe.

– Tudom... tudom...

– Lucien úr, nem viselkedik ésszerűen.

– Nem nagyon, ez tény.

Fölment a szobájába, s ezzel elejét vette a lamentálásnak. Megengedte magának a luxust, hogy amerikai cigarettára gyújtson. Tilos ugyan, de akkor az apja miért dohányzik?

Lucien a karosszékbe zötytyenve táplálta gyűlöletét. És még szuperöngyújtót ajándékoztam a negyvenedik születésnapjára ennek a piszkos csirkefogónak, hogy megpuhítsam. Ugyanúgy meg is tarthattam volna magamnak... Elég nagy csapás volt ez a pénztárcámnak. És erre a jezsuitákkal fenyeget. Igazság ez? Ez az addszanesze? Én megajándékozlak, te meg cserébe

börtönbe csukatsz! Na jó, hát te akartad!

Fél kettő. Lucien a hitelesség kedvéért magához vette tornazsákját, s elgyalogolt a még zárva tartó Corbineau-műhelyig. Corbineauék még az asztalnál ültek, és apránként kortyolgatták a kávé. Igazi család! Természetesen szól a tv. A macska mellettük ül egy széken. A természetes és békés Corbineau-né, Madelaine, a lánya, egyik karját a pipáját rágó és Mourousit szórakozottan hallgató vő nyaka köré fonva.

– Jó napot, Lucien! Hervéhez jött? Fenn van a szobájában. Jut eszembe, a doktor úr autója elkészült. Jó lenne, ha érte jönne és elvinné. Nekünk jelenleg nincs rá időnk. Túl sok a munkánk.

Lucien tudta az utat. Olyan gyakran jött ide! Hervé emeleti szobája a sport szentélye. Úszók, biciklisták, dzsúdózók fényképei, néhány dedikálva. Egy pár bokszkesztyű függ az ágy fölött, a kis feszület mellett, amely valaha aranyozott lehetett, és egy egészen összezsugorodott szentelt barkát tart. Felsőruhák, stoplis cipők és versenyautókat bemutató magazinok megnyerő összevisszasága. Az ágy végében, az asztalon áll a fekete maszkos rabló, mintegy nehezékként a képregényeket tartalmazó albumon. Hervé törökülésben ült a földön, és titokzatos tevékenységnek adta át magát.

– Látod – mondta –, a maszkokat készítem. – Abbahagyta szórakozását, és széthajtogatta a testszínű harisnyákat.

– A nénéméi. A legerősebbeket választottam. - Orr-cimpájához emelte a harisnyákat, hátrahajtotta a fejét, és behunyta a szemét, mintha elviselhetetlenül finom parfümillatot lélegzene be.

– Ezt szagold meg. Ez valaki, a nővérem. Amije csak van, magára szórja. Ne vágj ilyen képet, öreg.

Húshagyó kedd van. Igazán kijár egy kis hülyéskedés.

Az arcára húzott egy harisnyát, a szemét a lyukakhoz illesztette, és megnézte magát a tükörajtós szekrényben.

– Nem rossz. Kicsit elkapkodtam a bal szemét, de azért elmegy. Te jössz.

Lucien ügyetlenül utánozta a barátját, és bizalmatlanul méregette magát.

– Az az érzésem, hogy felismerhetőek vagyunk.

– Menj már! Az orr formája kivehető, de semmi több. Aztán meg nem is lát majd bennünket. Jaj! Vigyázat! El ne felejtsd, hogy nem szabad beszélned, mert a te hangodat könnyű felismerni. Én majd basszus hangon szólalok meg.

Elénekelte a Rágalom-ária első hangjait. Az ágyra zuhantak, hogy kedvükre kikacaghassák magukat, olyan mulatságos volt.

– Megérte a fáradságot, nem? – mondta Hervé. Levetette álarcát, és segített a barátjának lehúzni a sajtját.

– El kell hogy magyarázzam neked, mi az ábra a viskóban – folytatta Hervé.

Kitépett egy lapot a fogalmazásfüzetéből, és hozzáfogott a tervrajzhoz.

– Nem bonyolult: itt van a konyha a gázpalackkal. Ha igaz, még működik. Itt a lefolyó. A vizet a tetőn levő ciszterna adja. Most nyilván dugig van. A konyhából a szobába jutsz. Igazán lakható. Apám mindig itt aludt, amikor horgászni ment. Itt egy összecsucskható ágy. A takarók egyládában vannak.

– Lapedő nincs?

– Eredj már! Nem szálloda ez. A szobából egyenesen a fürdőszobába jutsz, vagy nevezd, ahogy akarod., Épp csak hogy a zuhanyozó, a mosdó és a W. C. belefér. Apám eltervezte, hogy az egészet átépíti. Szándékában állt, hogy igazi házat építtet. Itt balra teljes szélességben a garázs

húzódik. Csak a csónak van benne. És ezzel kész is.

– Az ablakok?

– Egy a konyhában, egy a szobában. Nemcsak hogy rács van mindkettőn, de apám a tolvajoktól való félelmében be is deszkáztatta őket, amikor beteg lett. A környéket viszont csak horgászok látogatják, ők is csak szép időben.

– Az ajtók?

– Öt van belőlük: a konyháé, amely közvetlenül az útra nyílik, a szobáé, természetesen, és a fürdőszobáé. Aztán a garázsé, de az belülről nyílik, csak föl kell emelni egy rudat. És végül egy függöny mögött a szoba és a garázs közötti ajtó. Na, jól jegyezd meg: egy kulcs a bejárati ajtóhoz és egy a szobaajtóhoz. Ez minden. Bezárjuk a Bringát a szobába, és nyugtunk lesz. Nem kell tartanunk tőle, hogy meglép.

– Ki tudja nyitni a szoba és a garázs közötti ajtót?

– Nem. Az kulcsra van zárva.

Hervé kihúzott egy fiókot, és egy három kulcsot összefogó karikát vett elő belőle.

– A legnagyobb a bejárati ajtóhoz való – közölte –, a középső a szobáé, a kicsi pedig a közös ajtóé. Pofon egyszerű.

– És ha be kell hozzá juttatnunk valamit?

– Megparancsolom neki, hogy húzódjon egészen hátra, résnyre nyitjuk az ajtót, és bedobjuk, amit kért. Aztán újra bezárjuk. De miért gondolod, hogy bármit követelne? Lesz ennivalója. Lesz hol aludnia.

– Végig sötétben lesz?

– Még jó! Hát persze. De zseblámpát is tettem a csomagba. Ó! Én mindenre gondoltam.

Egy ugrással a szekrénynél termett, és egy nagy bevásárlószatyrot vett elő belőle.

– A suliból jövet – mondta – megejtettem a bevásárlást. Itt

vannak a szendvicsek. Kettő ma estére – kenőmájással, ha megfelel. Öt holnapra, sonkás, csirkehúsos és lazacos. És három vasárnapra... Kolbással és sajttal. Igazán nem mondhatja, hogy elhanyagoljuk. És két üveg ásványvíz. Aztán a zseblámpa, egy csomag papírzsebkendő és egy szappan. Kell ennél több? A fejére ezt a szennyeszsákot húzzuk. Jó széles a szája, csak meg kell húzni a zsinórt, és kész. Állj föl... Na, én hátulról jövök és hopp!

Lucien kiszabadította magát.

– Kicsit fullasztó ám ott belül. Megfojtani azért mégse kéne. Nagyon vigyázz!

– Vasárnap, amikor szabadon engedjük – folytatta Hervé –, ugyanez a művelet. Csak akkor saját maga húzza a fejére a zsákot, boldogan, hogy végre vége; aztán valahol a szabadban elengedjük. Sötét lesz. Levesszük róla a zsákot, és felszólítjuk, hogy induljon el, anélkül hogy hátrafordulna. Tuti, hogy engedelmeskedni fog. Mi meg szép csöndben, világítás nélkül elhajtunk.

– Lesz járgányod?

– Vasárnap igen. A nővéremét viszem. De a ma estével gubanc van. A coupé túl kicsi. És semmi más nincs kéznél. Viszont apád Peugeot-ja a rendelkezésünkre áll.

Lucien hatalmas szemet meresztett:

– Az 504-es?! Te teljesen buggyant vagy!

– Miért, az vagy egy másik, nem tök mindegy?

– A kaduceus?

– Azt levesszük. Tetszés szerint fölragasztható és leszedhető. Már este lesz. Tizenöt kilométer oda, ugyanannyi vissza... Ugyan mi történne?

– Ha apám megtudná... Elég, ha véletlenül igazoltat egy rendőr. Nincsenek irataink. Nincs jogsink:

– Nyugodt lehetsz, hogy azon az úton nincs forgalom-ellenőrzés. És különben is. Ezen az alapon bármelyik másik tragacccsal ugyanúgy befürödhethünk.

Támadhatatlan érv volt. Lucien mégis kínosan érezte magát arra a gondolatra, hogy apja kocsjában... Kicsit olyan volt ez, mintha a doktor a cinkosuk lenne. Volt ebben valami – nem tudta, hogy mi –, ami súlyosbította az ügyet. Hervé ráérezett Lucien zavarára.

– Nem olyan ciki – mondta. – Az egész csak tréfa, vagy mi. Ne golyózzunk rajta annyit. Vedd magadhoz a ház kulcsait. Te fogod kinyitni az ajtókat. Az ellátmányt is te fogod vinni. De hát mondom, hogy minden oki. Hatkor a nővérem a művezetővel az irodában lesz. Nyakig ül majd a számlákban. A sógorom a stadion kávéházában fog biliárdozni. A munkások már nem lesznek ott. Marad Christophe, a kútkezelő. Ő aztán nem fog zavarni minket. Soha többé nem lesz ilyen alkalom... Na gyere! Pingpongozzunk egyet. Öt poén előnyt adok.

Lementek, és a pocsolyákon átugrálva átszelték a hulladékokkal teleszórt udvart. A fészerbe léptek, amely egy mocskos kis üvegablakon át kapott csak fényt. Hervé itt állította föl a pingpongasztalt. Játsszani kezdtek, és pillanatok alatt megfeledkeztek a Bringáról.

Az 504-es a járda szélén állt. Lucien a volánnál, Hervé mellette. Hallgattak, várták a nagy eseményt.

Hervé a műszerfalon zongorázott. A szennyeszákot a lábához tette. Időnként hátrafordult, hogy meggyőződjön, még mindig ott van-e az élelmiszercsomag.

– Apád azért egy fokkal gondosabb, is lehetne - jegyezte

meg. – Tele van gyógyászati cuccokkal ez a vacak. Most nézd meg, hát nem undorító? Elfoglálnak egy ülőhelyet.

Teherautók és jó néhány bicikli haladt el közvetlenül a kocsi mellett. A fényszórók és lámpák fényétől aranyló eső kövér cseppekben táncolt.

– Ha gyorsan hajt, elszalasztjuk – mondta Lucien. – így hogyan tudnám belőni a Minijét? Azt hiszem, jobb lenne, ha távolabb állnánk le, az utcája elején.

– Rendben.

Lucien ügyesen manőverezett. Nagy hasznát vette az autóvezetés óráknak, amelyeket Hervé kölcsönkocsikon adott neki. Elért a sarokra, balra fordult, és még néhány métert gurult az új épületekkel szegélyezett utcán. Árnyékszónában állt le. Elvértve egy-egy járókelő. Ideális hely a támadásra.

– Nem felejtet el – mondta Hervé. - Kétszer balra, aztán a Sucé utca.

– Igen, igen. Tudom.

Lucien olyan ideges volt, hogy a legszelídebb szóra is ugrott; Hervének nem volt érzéke az ilyesmihez. Talán kicsit feszült volt, de inkább jó értelemben, mint mondjuk, egy meccs előtt.

– Mielőtt rá kéne kanyarodnod az Erdre felé vezető útra, megbököm a válladat – mondta. – Jó lenne, ha előkészítenénk az álarcokat.

– Hagyj békén!

Hervé kivette a táskájából és széthajtogatta őket.

– Tartsd a térdeden a tiédet.

Látták a Bringa magas házának körvonalait. Kivilágított ablakaival és sötétlő faltjaival sakktáblához hasonlított. Lábánál a parkolóhelyre a kocsitető gyenge csillogása vetődött. Hervé közlelő meg nézte világító számlapó óráját.

– Hat, óra húsz – mormolta.

– Fél nyolcra vissza kell érnem – mondta Lucien az izgalomtól elhaló hangon.

Éppen ebben a pillanatban húzott el az orruk előtt a Mini.

– Ó az! – kiáltotta Hervé. – Indulj!

Lucien majdnem leblokkolt az indításnál. Kicsit elvesztette a fejét, és a Mini eltávolodott tőle.

– Csipkedd magad, az istenért! – szólt Hervé.

Az index jelezte, hogy a Mini kanyarodni készül. Lucien közelített, és látta, ahogy a kis kocsi manőverezik, hogy beálljon a helyére.

– Állj – szólt Hervé. – A maszkokat!

Ő lett kész először, és segített Luciennek fölhúzni a harisnyáját.

– Oltsd el a lámpákat... Lassan menj előre... Hagyj neki időt a kiszállásra... Úgy, itt jó lesz.

Hirtelen kemény és mély lett a hangja.

– Vigyázz!... Állj meg a sétány közepén... Amint kiszálltam, körbemész, és kinyitod a hátsó ajtót... Indíts!

Lucien megtett még néhány métert, és közvetlenül a Mini mellett leállította az 504-est. Hervé kiugrott, Lucien a parancsot követve kiszállt, és körbejárta a kocsit. Dulakodás zavaros hangjait vette ki, valamiféle elfojtott üvöltést hallott. Nem vitte a lába. Szóval sikerült. Tehát ennyi egy emberrablás. Tapogatózva kinyitotta a kocsi ajtaját. A zsákba bújtatott test dühösen izgett-mozgott a gyászos képű Mars-lakó karjaiban. Rémisztő volt, és groteszk. Hervé durván belökte a nyögdecslő lányt az autóba, és szorosán mellé ült. Lucien becsukta az ajtót, és megfogta a kormányt. Mielőtt indított volna, hátrafordult, és látta Hervét, aki jelt adott, hogy vegye le a maszkját. Szerencsére a haverja mindenre gondol. Lehúzta

a harisnyát.

A fogoly meg-megrázkódott; kétségkívül sírt. A fáradtság ólomsúlyként nehezedett Lucien testére. A keze remegett. Óvatosan tolatott egy kicsit, majd rátért az útra. A közelben egy lélek sincs. Az út semmiféle akadállyal nem fenyeget. Végül is nyertünk. A sugárutakat kikerülve kijutott Nantes-ból. Nem lépte túl a biztonságos kis 50-es sebességet. Hamarosan elérte a lakatlan vidéket. Hirtelen meghallotta Hervé hangját:

– Ha megmoccansz, leütlek.

Hervé tegezi. Ez olyan váratlan, olyan hihetetlen és oly mértékben tiszteletlen volt, hogy Lucient egészen megdöbbsentette. Természetesen végig kell játszani az emberrablásos játékot. Hervének igaza van. Itt nincs többé szó Chatelier kisasszonyról, a rendszabályokkal védett tanárnőről; ő csak egy szegény kis megfélemlített asszonyka. „Különös – gondolta Lucien. – Milyen tisztelettudó hapsi is vagyok én tulajdonképpen. Ha kohász lenne az apám...”

De nem volt ideje tovább töprengeni. Az út csúszós volt. Minden erejét latba kellett vetnie, hogy a közeli látóhatárt figyelje, ahol szétfolyt a fényszórók fénye. Egymást követték a nedves és feketéllő sövények, a sötét házikók, az elárasztott mezők. Tulajdonképpen nem is érte meg. Most aztán sokra jutottak! Előtte, az izgalmas volt, amikor a kockázatot mérlegelték, és abban az illúzióban ringatóztak, hogy valami félelmetesre készülnek. És erre az egész tömény szomorúságban és esőben fejeződik be.

Hervé megérintette a vállát. Lucien fékezett. Balra nyílt a földút. Kettesbe kapcsolt. A megduzzadt Erdre a távolban világosabb foltot képezett. A kocsi rémesen rázkódott. A víz fölfröccsent a szélvédőre, és az ablaktörlők szétkenték a sarat.

Luciennek szüntelenül működtetnie kellett az ablakmosót. Melege lett. Megérkeznek-e valaha is?

– Állj – mondta a lehető legmélyebb hangján Hervé. – Nyisd ki a rácsos kaput!

Lucien megdöbbenve résnyire nyitotta a kocsiajtót, és kihajolt. Nem volt rácsos kapu. Az út egyenesen futott le egészen a folyóig. De jobboldalt a fényszórók megvilágítottak egy alacsony házat, a viskót. És megértette a furfangot. Hervé el akarja hitetni a fogollyal, hogy egy parkkal övezett hatalmas birtokra viszik. Nem is hülyeség! Kiszállt a kocsiból, és minden erejével azon volt, hogy nehézkesen lépkedjen az út apró kavicsain. A Bringa nyilván nem hall semmit a zsák alatt. De úgy kell tennie, mintha... különben ismét nevetségessé válik a szitu.

Hervé nem hazudott. A környék valóban kihalt, elveszett, ragacsos és fullasztó. Bár kevésbé esett, úgy érezték, gőzt lélegeznek be. Lucien visszatért, és elhelyezkedett a volánnál. Lassan újra elindult. Ha a lány megpróbálná megsaccolni a távolságot, félre kell vezetni. A ház előtti kis udvarban állt le. A nagy kulcs a bejárati ajtóé. A rozsdás zár ellenállt. Végül engedett. Lucien tapogatózva áthaladt a konyhán, és könnyedén kinyitotta a szobaajtót. Penész, gomba és poshadt víz szaga terjengett. Minden úgy van, ahogy Hervé jelezte. A fényszórók fényében kivehetővé vált a konyha bútorzata és a szobában a kinyitható ágy.

Két nap ebben a nedves börtönben nem éppen üdítő, de tökéletesen elviselhető. Visszament az autóhoz, hogy segítsen Hervének, aki a Bringával hadakozott, miközben próbálta kiráncigálni. A lány ellenállt. Vadul dobálta magát; szoknyája a térde fölé csúszott.

– Fogd le a lábát – rendelkezett Hervé.

Lucien még soha nem érintett meg nőt. Zavartan, szégyenkezve megragadta és lefogta a lány vékony bokáját; sehogy sem sikerült levennie a szemét a harisnyatartó gombjairól.

– Azt akarod, hogy kinyírjunk, igen? – fenyegetőzött Hervé.
– Gyerünk! Kifelé! Gyorsabban!

A rémült lány abbahagyta a vonaglást, Hervé segített neki lábra állni. Rázta a fejét a zsák alatt. Hallották, amint egyre azt ismétli:

– Hagyjanak... hagyjanak engem.

Luciennek ekkor eszébe ötlött, hogy a kesztyűtartóban kell lennie egy zseblámpának. Kinyitotta a tartót, kotorászott benne. Valami leesett, pattant egyet a padlón; végül megtalálta a zseblámpát. Odanyújtotta Hervének, aki fantasztikus lélekjelenléttel a lány bordái közé nyomta, mintha pisztoly lenne.

– Indulj! Vagy golyót röpítek beléd!

Hervé talán kicsit túlzásba vitte, de láthatóan nagyon élvezte a dolgot. Ő irányította a lányt, aki bizonytalan léptekkel elindult a ház felé.

– Vigyázat, lépcső!

Engedelmesen átlépte az akadályt, és belépett a konyhába. Hervé egészen a szobáig kalauzolta, és ekkor magához intette Lucient.

– A csomagot!

Lucien megfeledkezett róla. Futva érte ment. Hervé fél kézzel kinyitotta, és kihúzta belőle a második zseblámpát, majd meggyújtotta.

– Fogd meg – mondta a lánynak keményen, ellentmondást nem tűrő hangon. – Hat lépést teszel... éppen hatot... és aztán nem mozdulsz! Indulj!

Eleresztette. A lány kicsit megtántorodott. Hallgatott, de a vállát időnként hangtalan zokogás rázta.

– Számolok – jelentette be Hervé. – Egy... kettő... három... négy... öt... hat... Nagyszerű.

Az ember szinte megesküdült volna rá, hogy hosszú emberrabló múltra tekint vissza. Felemelte egy láda fedelét, néhány takarót dobott az ágyra, majd minden sietség nélkül széthajtogatta az élelmet burkoló papírt, összetekerte és zsebre vágta.

– Van hol aludnod, és van mit enned. A lámpát is itt hagyjuk. Amikor hallod, hogy kattán a 'zár, leveszed a zsákot. A többit majd azután közlöm. Vége.

Visszament a konyhába. Lucien követte, de mielőtt kijött volna, még egy utolsó pillantást vetett a megkövült lányra, ernyedt kezében a zseblámpával. Hervé behúzta maga mögött az ajtót, és kétrét görnyedt a csöndes, de fergeteges röhögéstől. Belebokszolt a barátjába.

– Látod – mondta halkán. – Látod, milyen könnyű volt!

A fülüket az ajtóhoz tapasztva hallgatóztak. A Bringa, akár a ketrecbe zárt kis állat, fűgén izgett-mozgott.

– Most add vissza a zsákunkat! – parancsolta Hervé.

Mivel nem hallott semmi mozgást, újra megszólalt, tettetett dühvel:

– Na... Mi lesz?

– Adom, uram.

Mindketten fuldokoltak a nevetéstől.

– Ez aztán az idomítás, mi, papa? – suttogta Hervé.

Még egy kicsit vártak. A lány kisvártatva tapintatosan megkopogtatta az ajtót.

– Semmi meggondolatlanóság, világos? Épp csak, hogy kinyitod az ajtót, és kidobod a zsákot.

Kihajította a zsákot a konyhába, és magától becsukta az ajtót. Hervé ráfordította a kulcsot.

– Fölösleges kiabálnod – tanácsolta az ajtón keresztül. – A birtok tökéletesen elszigetelt.

A „birtok”! Micsoda szavakat tud! Szorongásuk fokozatosan felengedett. Újra felfedezték a játék örömét. Hervé az egyik sarokba tette a zsákot, majd kimentek. Erőltetnie kellett a kulcsot, mert akadozott a zárban. Megmutatta Luciennek a kulcsosomót.

– Tegyük fel, hogy valami közbejön nekem vasárnap este. Megtörténhet; az ember soha nem tudhatja. Akkor neked kéne valami kaját hoznod a csajnak. Úgyhogy a kulcsokat ide eldugjuk.

A zseblámpával a fal tövébe világított. Kicsivel a föld fölött húzódott egy repedés. Belecsúsztatta a kulcsosomót.

– Ugye viccelsz? – mondta nyugtalanul Lucien.

– Hát persze. Ne vágj már ilyen képet. Amit mondtam, csak a biztonság kedvéért mondtam. Most viszont sipirc. Várj csak!

Hallgatózott. A nedves szél arcába csapta a haját; messziről jött, ízetlenül, szinte lágyan fújt. A fényszórók fénye megvilágította a ház egyik sarkát és rögtön mellette a mezők elmosódott térségét. Ha a Bringa segítségért kiáltozna, senki nem hallaná meg.

– Apám dévért fogni járt ide. Nézzük meg, nem felejtettünk-e el valamit.

A zseblámpa sugarával végigpásztázta a kocsí belsejét.

– Úristen, a retikülje... Nahát, még szerencse, hogy megnéztem. Kinyílt a dög.

Odadobta a lámpát Luciennek, ő röptében elkapta.

– Segíts!

Leguggolt, összeszedte a cuccokat, és ömlesztve

belegyömöszölte őket a táskába. Az ülések alá is benyúlt.

– Semmit nem lehet látni ebben az átkozott tragacsban. Nem tudnál jobban világítani? Jaj, a púderdoboz... a fésűje... a tolla... Azt hiszem, ez minden.

Felegyenesedett.

– Csinálj egy kis rendet hátul. Enyhén feltúrtuk a papa patikáját... Beviszem neki a táskáját, és jövök.

Lucien halomba rakta az ülésen a szétszóródott dobozokat. Az ördögbe is, miért ilyen hanyag a doktor? Mindent szanaszét hagy. Mintha ezek a gyógyszerek és mintadobozok nem lennének sokkal jobb helyen az orvosi rendelő üvegszekrényében! Túrhetően rendbe szedte az ülést, visszaragasztotta a kaduceust, amit Hervé elővigyázatosságból levett. Hervé visszajött, és mellécsúszott.

– Jól vagy, hapsikám?

– A Bringa? – kérdezte Lucien.

– Jó kislány. Meg se moccan. Látod, hány óra? Fél nyolc... Nem rossz, mi? Mire apád végez, te már nyugisan ott ülsz az asztalnál.

Létezik az, hogy az egész vállalkozás nem tartott tovább? Lucien úgy vélte, nagyon régen eljöttek. Az agya mélyén pedig új gondolatokat érzett ébredni. Mintha hirtelen valaki mássá vált volna. Nem öröm volt ez; inkább olyasmi, mintha a hajnal ismeretlen érzéseket világítana meg derengő fényével. Biztonságosan manőverezett, hogy visszaálljon az út tengelyébe, és miközben egyik, már nem reszkető kezével vezetett, a másikat barátja nyaka köré fonta, és erősen megszorította.

– Úristen, micsoda megkönnyebbülés! Hervé köhögött.

– Teljesen tönkre van a hangom – krákgota. – Képzelheted azt a strapát! Marha jó nő ez a Bringa, ami azt illeti. Ránézésre

az ember nem is hinné. De megtapizni, az igen!

Lucien hirtelen elhúzta a karját. Egyszer csak nem szerette, hogy így beszélnek a Bringáról. Először is hülyeség Bringának hívni, amikor mindenki tudja, hogy Éliane a neve.

– Meg fog fázni – mondta.

– Ó, azért két nap alatt talán mégsem! Megjegyzem, azt a gázvacakot bevihettük volna a konyhából a szobába. Még működni kell. Apám használta, amikor novemberben csukázni ment. De hát mi az a két nap?

Amint jó útra értek, gyorsabban haladt az autó. A messzeségben az alacsony felhők alatt a város fényei piroslottak.

– Holnapután fél hét körül gyere értem - mondta Lucien. – Előbb ne, a bejárónő vasárnap nem jön, és apám csak estefelé megy a klubjába. Nincs valami vidám élete szegény öregemnek. Általában kilenc, tíz óra felé jön haza.

– Akkorra már minden rendben lesz – szögezte le Hervé. – És utána esküszöm, hogy nyugtunk lesz. Fogadunk, hogy elmegy?

Lucien nem válaszolt. Rájött, hogy nem is bánna, ha látná a lányt újra tanítani. Olyan lenne ez, mint valami titok. Nem igazi titok, mivel egyedül ő tudná. De azért mégis valami kellemes. Elfojtott egy kis nevetést.

– Min mulatsz? – kérdezte Hervé.

– Semmin. Egy hülye gondolaton.

A külső körúton hajtott. Folyamatosan haladtak a kocsik. A legtöbb üzlet már bezárt. A hétvége kezdte kiüríteni az utcákat.

– Hány óra?

– Tíz perc múlva nyolc – mondta Hervé. – Nagyon késő?

– Talán nem.

Lucien gyorsított, a távolban megkönnyebbülten észrevette a műhely kivilágított oldalát, és a kutak fölött a Shell kagylós emblémáját. Tyhú! Tehát megérkeztek. Két emberi alak állt a műhely előtt.

– A fene... Apád! – kiáltotta Hervé.

Lucien görcsösen megmarkolta a volánt, mintha megütötték volna. Fékezett, sebességet váltott, közvetlenül a közeledő doktor és Corbineau-né előtt. A doktor kinyitotta az ajtót.

– Gyere ki onnan!

Hervé most is magabiztosan, mint mindig, a segítségére sietett.

– Megmagyarázom.

– Ajánlom is – mondta Corbineau-né.

– Loroux-Bottereau-ig mentünk, hogy megnézzük, jó-e a gyógyítás. Ilyenkor már nincs nagy forgalom. Nagyon jól megy ez a kocsi.

A szakavatott eladó arkifejezését magára öltve eleve elhárított minden, a szökésre vonatkozó szemrehányást. Mintegy bizalmasan hozzátette:

– Louis kicsit többet rátehetett volna. A gázvisszavétel egy egészen picikét gyenge.

– Tűnj el - mondta az anyja. – Mindjárt tárgyalunk.

– Jó, jó. Én csak jót akartam...

Gyors fejbólintással elköszönt a doktortól, majd a barátjára nézve széttárta a karját, mint aki azt mondja: „Vannak, akik soha semmit nem képesek megérteni. Erről tényleg nem tehetek.” A doktor az esetleges karcolásokat keresve körbejárta az 504-est. Corbineau-né követte.

– Bocsásson meg neki. Nem tarthatom rajta folyton a szemem. Ebben a korban elviselhetetlenek a gyerekek. Na, nem mintha nem dorgálnám eleget. De hát nem hallgat meg

semmit.

Lucien elkeseredetten hallgatta ezt a szóáradatot, amely nyilván még fokozta apja haragját. És ott van Éliane... Vajon ezek után ki tudják-e szabadítani? A doktor kinyitotta az ajtókat, és gyanakvóan megvizsgálta a kocsii belsejét. Lucien e tekintetben nyugodt volt. Hervé lelkiismeretesen átfésülte a padlót.

– Nagy szerencsétlenség – folytatta Corbineau-né -, ha egy családban nincs többé apa.

Ezen az estén kizárólag szerencsétlen mondatokra volt képes.

– Küldje el a számlát – szakította félbe a doktor. – Te meg szállj be!

A volánhoz ült, leeresztette az, ablakot.

– Ugye, megbocsát neki? – mondta még az asszony.

Előrehajolt, biztató szót koldulva. A doktor mereven indított, még csak el sem köszönt. Lucien érezte, hogy fenyegetően közeleg a lelkifröccs ideje. Boris Vian egyik gondolatsora ötlött az emlékezetébe: „Egy halott, az jó. Az teljes. Annak nincs emlékezete. Az végleges. Addig nem vagyunk teljesek, amíg nem vagyunk holtak.” De Boris Vian, az már régi ügy. Valaha jó volt. Éliane előtt!

– Tisztában vagytok velem, mit csináltatok? – kérdezte a doktor a Lucien által jól ismert kurta és szaggatott stílusban. – Mindketten kiskorúak vagytok. Ha baleset történik, ki a felelős? Természetesen én, és jelen esetben a műhely is. A biztosító nem lenne hajlandó fizetni. Szép kis kutyaszorítóba kerülnénk... Ez téged hidegen hagy? Te fölötte állsz az ilyen eshetőségeknek? Közismert, hogy én lopom a pénzt. Csak arra vagyok jó, hogy fizessek. Tudod, mit érdemelnél? Verést, mert az az egyetlen nyelv, amin értesz.

Lucien óvakodott attól, hogy megmozduljon. Tudta, hogy a vihar a beszéddel lassan elül. A beszéd arra való, hogy mindent elsimítson.

– Csak nem akarsz elhíttetni velem – folytatta a doktor –, hogy Loroux-Bottereau-ba mentetek? Te hülyének nézel engem? Nedves a ruhád, az autó pedig koszos, mintha mezőket szeltek volna át vele. Nos?... Várom a választ... Inkább hallgatsz?... Ahogy akarsz, de ezt még tisztázni fogjuk. Amíg nem mondd meg az igazat, nem kapsz zsebpénzt. A szórakozásnak vége. És ne próbálj Marthe-tól kölcsönkérni... Előfordult már. Tudok róla. Semmit! Semmit nem kapsz!

Elhallgatott, újra beállt közöttük a falnál is áthatolhatatlanabb csend. A doktor maga nyitotta ki a garázsajtót.

– Menj teríteni. Legalább időnként lehessen valami hasznodat venni.

Máskor Lucien sértetten, szörnyű szitkokat szórva csapkodta volna az edényeket, a terítőre dobta volna a tányérokat. Most azonban gépiesen járt ki-be a konyha és az ebédlő között; meggyújtotta a gázt az edények alatt. Miután a fogoly körbejárta a börtönét, biztosan megeszi a szendvicset. Vagy nem, nem is. Biztosan szörnyen kétségbe van esve. Inkább az ágyon ülve vár, isten tudja mire. Hozzákezdtek a vacsorához.

– Nem akarsz megmondani, hová mentetek?

– Loroux-Bottereau-ba.

– Megmakacsolod magad? Hát én is konok vagyok.

Egymással szemben ettek, hallgatagon, mint két szállóvendég, akiket véletlenül egy asztalhoz ültettek. Kínosan vigyáztak, hogy a lehető legkevesebb zajt csapják. A doktor

elővett a zsebéből néhány gemkapoccsal összefogott papírlapot, széthajtogatta, majd az üvegnek támasztotta őket. Látszott, hogyan követi a szemével a sorokat. Mit is mondott Corbineau-né? „Nagy szerencsétlenség, ha egy családban nincs többé apa.” És amikor anya nincs? Csöngött a telefon. A doktor gyorsan megtörölte a száját, és felállt.

– Hová mentetek? – kérdezte.

– Loroux-Bottereau-ba.

Keserű mosollyal az arcán kiment. Lucien pedig, anélkül hogy tudta volna, hogyan történt, sírni kezdett.

Másnap Lucien későn kelt. A szombat volt a kedvenc napja. Nem kellett iskolába menni. Ilyenkor szeretett a takaró alatt megbújva lustálkodni az ágyában, a jóléttől tespedten, elsáncolva, megfoghatatlanul. Nem gondolt semmire, szükségletek és vágyak nélkül kedvére sodródhatott a képzelet hullámain. Most új értelmet nyert a szombat. Ez volt valaminek az első szombatja. A bizonyíték: alighogy fölébredt, fölkel, és a naptárába egy keresztet rajzolt. Szent Félix napja!

Egyáltalán tudott-e a lány aludni? Lepedő nélkül! Rossz levegőben! A félelemtől bénultan! Azon töprengve, miért rabolták el! A legrosszabbtól tartva! Kinyitotta a spalettákat. Az ég még habozott a szürke és a kék között. Kicsit süt majd a nap, és ő nem fogja látni. „Pizskok vagyunk” – mondta magában. Lassan kezdte átlátni bődületes meggondolatlanságukat. Egyetlenegyszer sem jutott eszükbe, hogy nőre támadnak. Végül is mi a Bringa? Tanár! A tekintély, a kényszer szimbóluma. Bábu, akit jó muri macerálni. De amikor megfogta a lábát...

Levette a pizsamáját, eloltotta a lámpákat, és letusolt. Úgy

kellett volna szervezniük, hogy még ma kiszabadítsák. A két nap túl sok. Milyen állapotban kerül majd ki a börtönéből? És ha feljelentést tesz? Hervé ugyan kijelentette, hogy nem fog, de hát mit tud ő erről? A rendőrség érti a dolgát. Több nagy horderejű ügy kapcsán is bizonyította már hatékonyságát. Gondterhelten lement az ebédlőbe. Ott találta guggolva Marthe-ot, a bútorok alatt keresgélt valamit. Az asztal szélére támaszkodva nagy nehezen felegyenesedett".

– Ez a szegény ember – mondta. – Még mindig az öngyújtóját keresem. Mindent elveszít. Nem látta véletlenül?

– Nem.

– Biztosan a kórházban hagyta el. Már megint mit művelt, Lucien úr? Dühös volt magára. Pedig nem rossz ő, tudom én, hiszen már mióta ismerem! Hirtelen haragú, az igen. De nagyon szereti magát. Hát miért okoz neki bosszúságot?

– Szerencsétlenségemre használtam a kocsiját. Micsoda bűn!

– Ez meg még valami, aztán megint valami, és egy szép napon betelik a pohár.

Megtapogatta a kávéskannát, hogy elég meleg-e még.

– Egyen gyorsan. Nekem aztán eliheti, hogy bánkódik. Nem lenne szabad szomorítania, Lucien úr. Úgyis olyan nehéz élete van. Örökké az a rohanás! Az a sok beteg ember! Maga fiatal. Maga ezt nem tudhatja. Új életet kezdhetne szegény. Végül is hány éves? Negyvenkettő.

– Negyven.

– Annál inkább. Néha úgy elbeszélgetünk. Mondom neki: „Az úrnak újra meg kéne házasodnia.” És tudja, mit válaszol erre? „Nem tehetem. A kicsi miatt.” Jaj, micsoda egy jó apa!

Lucien eltolta a bögréjét, és kiment. Elege volt, elege. Hát persze hogy jó apa. Örökké a nyelvén egy fenyegetéssel, örökké készen a büntetésre. Álmodni sem lehetne jobbat.

Hallotta, hogy csöng a telefon, és kikiabált:

– Hagyja csak! Majd én bejegyzem az időpontokat! Belépett a dolgozószobába. Elnyomott cigaretta szaga érzett.

– Halló... Itt Chaillous doktor rendelője... Ja, te vagy az?... Honnan hívsz?

– Nyilvános fülkéből – mondta Hervé távoli hangja. – Mi volt?

– Na mi? A szokásos. Leszúrás Chaillous-módra. Nem ad több dohányt. Mindenáron tudni akarja, hol jártunk. És nálad?

– Nagyjából ugyanez. Leszámítva, hogy engem hárman nyúztak. Tudod, ilyen esetekben hangosabban kell pofázni, mint ők... Ha guba kell, csak szólj.

– Kösz. Rendben lesz. A holnap estével semmi változás?

– Semmi. A nővéremék a barátaikhoz mennek, anyám meg nézi a tv-t. Csendben meglépek. Előtte odacsörgök neked, hogy kész legyél. Biztos vagy benne, hogy apád elmegy?

– Persze, biztos. Most hadiállapot van. Gondolhatod, hogy nem marad itthon csak azért, hogy gyanakvóan méregethessük egymást.

– Jó, akkor holnap.

– Oké.

Letette a kagylót. Az öreg Marthe kinyitotta az ajtót.

– Ki volt?

– Senki. Pellegrin doktort keresték. Téves kapcsolat.

Céltalanul baktatott föl a szobájába, de bizakodóbb volt, amióta hallotta a barátja hangját. Átlapozta a leckefüzetét: egy fordítás és egy fogalmazás. Várhatnak még. Aztán Valéry egyik tekervényes és rejtélyes mondatának szövegmagyarázata; nagyon úgy hangzik, mintha fütyülne a világra. Ráér néhány nap múlva, Éliane megmentése után. Hervé tervében volt egy nyugtalanító részlet. A szennyeszsák

odafelé jó volt, de visszafelé? Lucien egy Beatles-lemezt választott ki agya serkentésére, belesüppedt az egyik fotelba, lábát átvette a karfán, és igyekezett pontosan maga elé képzelni a másnapi jelenetet. Hervé, mielőtt Éliane-t kiengednék a szobából, meg fogja neki parancsolni, hogy jó szorosan húzza rá a fejére a zsákot. Aztán betessékeljük az autóba, és miután lehúztuk róla a zsákot, valahol a Sucé úton kitesszük. „Felszólítjuk, hogy induljon el, anélkül hogy hátrafordulna – szögezte le Hervé. – Tuti, hogy engedelmeskedni fog.” És ha nem fog? És ha a maszkok és a sötétség ellenére fölismer bennünket? Nem lenne jobb eltűnni, mielőtt leveszi a zsákot? De ezzel veszélyes nyomot hagynánk magunk után. A rendőrség nyilván megtalálná azt a kereskedőt, aki a zsákot eladta, és ettől kezdve... A másik tisztázandó részlet: a hely, ahol kitesszük. A Sucé út vasárnap este talán nem a legajánlatosabb. Ha nem esik, az emberek hazasétálnak a kirándulásból, és nagy a kockázat. Jobb lenne az a kicsit hosszabb útvonal, amely az angers-i úttal párhuzamos. Van ott egy bisztró a távolsági buszok megállójában. Annak a közelében kéne elengedni. Józan ésszel a szerencsétlent nem lehet arra kényszeríteni, hogy gyalog menjen haza. Ha nem lenne pénze, adunk neki. De most már sürgősen be kel fejezni. Elég a tréfából!

A doktor az ebédnél már szelídebbnek mutatkozott. Nem hozta elő az előző esti esetet.

– Tanultál?

– Igen. Egy kis franciát.

– És a matekra is gondolsz?

Ez szíven ütötte. Hát persze hogy gondolt rá. Sőt, másra se gondolt.

– Igen, igen, persze - mondta sebtében.

– Tényleg igaz, hogy ez a... milyen kisasszony?

– Chatelier.

– Hogy ez a Chatelier kisasszony rosszindulatú veled szemben? Próbáljuk meg őszintén tisztázni ezt a kérdést.

– Hát az az érzésem, hogy nem szeret. És a társaim is így látják.

– Kezdetől fogva kellemetlenkedett veled?

– Nem. Az elején nem. Csak körülbelül két hónap óta.

– Különös.

A doktor nem erőltette a témát. Marthe-tal összeállította a vasárnapi étrendet, és mivel láthatóan jó napja volt, megkérdezte tőle, hogy van az influenzás fia.

– Újra szolgálatba állt – válaszolta. – A rendőrségnél nincs ám arra idő, hogy túl sokat törődjenek önmagukkal.

Lucien elfelejtette, pedig tényleg, Marthe fia a rendőrségnél van... talán nyomozó... és hirtelen még bűnösebbnek érezte magát; mintha visszaélt volna az idős házvezetőnő bizalmával. Soha nem gondolt rá, hogy férjnél is volt. Részét képezi a háznak, akár egy bútordarab. Pedig megvan a maga külön élete, és Éliane-nak is, sőt apának is. Ezek a gondolatok még soha nem jutottak az eszébe. Mások is léteznek. Eddig csak Hervé és ő volt a világon. Már nem figyelt a mellette folyó beszélgetésre. Kicsoda Éliane? Mit csinálnak a szülei? Mivel tölti a vasárnapjait? Talán menyasszony... Miért ne? Tudnia kellene. Joga van tudni, hogy a folyamatban levő kegyetlen kísérletnek a mélyére hatolhasson. Már-már ott tartott, hogy a szemére veti titkolózását.

– Hozza be a kávé – mondta a doktor. – Hallom, hogy jönnek a betegek.

Valóban lépések zaja és suttogás hallatszott a várószoba felől. Lucien soha nem értette, miért nem vesz maga mellé

asszisztensnőt az apja. A betegek nyitva találták a ház ajtaját, rajta a tábla, amely felszólította őket, hogy menjenek egyenesen a várószobába. Valahogy szánalmas volt – ez az öreg ház. Minden úgy folyt, mint egy vidéki orvosnál. Marthe reggelente bejegyezte a pácienseket. Gyakran elvétette a nevüket.

– Kültelki pacientúrám van – magyarázta' egyszer a doktor.
– Egészen egyszerű emberek.

Ő maga is egyszerű volt, mindig rendetlenül öltözött, korán kelt, későn feküdt, magával szemben is kemény volt, zárkózottan önfeláldozó, munkaőrült. „Szegény öreg – gondolta Lucien. – Tényleg kedvesebb lehetnék hozzá.”

De amikor a délután közepén el akart menni, hogy egy kicsit megmozgassa zsibbadt tagjait, Marthe határozottan tiltakozott.

– Az úr azt mondta, hogy először meg kell csinálnia a leckéjét.

– Már készen van.

– Én csak azt ismétlem, amit az úr mondott.

Lucien ismét haraggal telve bezárkózott a szobájába, elolvasott egy San Antoniót, ellötyögte az időt estig, aztán éjfélig, miután egyedül megvacsorázott, mert az apját sürgős esethez hívták. Bevett egy altatót, hogy már ne számolja a percekét. És vasárnap lett, csupa szürkesség, köd és csönd. Ebédnél a doktor hajlandó volt a járványos influenzáról, a társadalombiztosítással kapcsolatos nehézségekről beszélni egy keveset. Banális társalgás, amelyet vonaton szokott folytatni az ember. Lucien behozta a csirkét.

– Szeleteld fel – mondta a doktor. – Elvégre már férfi vagy. És egy férfinak tudnia kell csirkét trancsírozni.

Ez volt az egyetlen oldott, majdhogynem vidám pillanat.

Lucien szétmarcangolta a sültet, de az apja elnézőnek mutatkozott.

– Mivel akarod tölteni a délutánt? – kérdezte.

– Nem tudom. Ha megengeded, elmennék egy kicsit.

A képmutatás egyre inkább nehezebbé esett. De ki tehet róla?

– Megengedem – mondta az apja. – De nem hosszú időre...

És szeretném, ha kicsit kevésbé bensőséges viszonyban lennél Hervével. Az a benyomásom, hogy kölcsönösen hülyítitek egymást.

Közel járt az igazsághoz. Lucient ez zavarba hozta, félt a pontosabb diagnózistól. A doktor felállt.

– Este találkozunk, kicsim. És többé ne halljak semmiféle Loroux-Bottereau-ról.

Fegyverszünet. Kis szerencsével néhány óra múlva mindennek vége. Micsoda megkönnyebbülés lesz! De utána? Vajon nem fogja-e sajnálni ezt a szép érzelmi túlfűtöttséget, ami két nap óta lázban tartja? Ismeretlen mélységek tárultak föl benne, s nem akarta túl gyorsan kiaknázni őket.

Leült a tévé elé; azonnal lekötötte egy Saint-Étienne-Metz mérkőzés, és átvezette az alkonyatba. Ekkor érezte, hogy megy föl a láza. Többé semmi nem érdekelt. Meggyőződött róla, hogy elment-e az apja. Minden a terv szerint folyt... mégis gyanakodott. A maszkok? Hervé a szennyeszsákba csúsztatta őket. De éppen ez az, még mindig itt a zsákkérdés. A rendelőben a telefon mellé ült, s újra gondosan sorra vette az összes tennivalót. A legkisebb meggondolatlanság, és elvesztek.

Háromnegyed hat. Csöng a telefon. Ő az.

– Indulok – mondta Hervé. – Öt percet számíts. Nincs értelme kinn várnod. Amikor hallod, hogy dudálok, siess kifelé.

Letette a kagylót. Lucien a biztonság kedvéért még egyszer ellenőrizte a zsebeit. A pénztárcájában kétszáz frank, aztán a zsebkendője, a kulcsai. Belebújt az esőkabátjába. Hat óra. Hervé szokásával ellentétben nem tép, mint az őrült. Azt mondta, öt perc.

Hat óra öt. Hat óra tíz . . . Mit művel ez az idióta? Még néhány perc, és kockázatossá válik a játszma. És kit találnak ott? Talán egy szegény, beteg, mozgásképtelen lányt.

Biztosan bedöglött a kocsi. Lucien a nadrágjába törölte izzadságtól nyirkos tenyerét. Egyik lábáról a másikra ugrált, mint aki megégette magát. Hat óra húszkor megmarkolta a telefont, és tárcsázta a műhelyt. Tudta, hogy az irodában, a bejárat mellett csöng a telefon. Christophe még akkor is hallaná, ha éppen kiszolgálna valakit. Végre fölverték.

– Maga az, Christophe?

– Igen.

– Hervé ott van?

– Hervét az előbb baleset érte. Lucien lassan leült.

– Súlyos?

– Nem lehet tudni.

– Beszéljen már, az istenért!

Christophe, mielőtt válaszolt volna, mély lélegzetet vett, majd kicsit nyugodtabb hangon folytatta.

– Egy rendőr jött a hírrel. Corbineau-né egészen magánkívül volt. Úgy tűnik, nem messze innen történt a baleset... A rendőr szerint nem adta meg az elsőbbséget. Én többet nem tudok.

– Corbineau-né ott van?

– Nem. Fölhívta a lányát a barátainál, és rögtön utána bement a kórházba.

– Odamegyek.

Lucien letette a kagylót. Nem volt tudatában, hogy föl pattant a motorbiciklijére. Azt is alig érzékelte, hogy az utcán megy. Egymáshoz csapódtak a gondolatai, mint a biliárdgolyók: Hervé... Éliane... Hervé... Katasztrófa!

A távolban csoportosulást látott, és észrevette a rendőrautó tetején forgó kék-fehér villogó fényt. A kíváncsiskodók, szorosan egymás mellett állva sorfalat alkottak. Lucien egy ház falának támasztotta gépét, és megpróbált előrefurakodni. Amikor az első sorba került, meglátta a két karambolos kocsit. Egészen a platánig csúsztak, ahol egymásba szaladtak. Iszonyatosan megcsavarodva kerültek el az üvegszilánk terítő közepén. Lógtak a nyitott ajtók. Az egyik fényszóró csak úgy lifegett, akár egy kiszakított testrészt. Két guggoló rendőr fémszalaggal méricskélt. A megzavarodott Lucien hallotta maga körül a megjegyzéseket:

– Ha felvette volna a biztonsági övet... A másik csak zúzódást szenvedett... Én itt voltam, uram. Nekem elhiheti, hogy elkerülhetetlen volt az összeütközés. Nem volt ideje fékezni... Vasárnap úgy hajtanak, mint az örültek...

A lámpák hideg fénye elrejtette az arcokat, és gyászos csillogást kölcsönzött az összegabalyodott fémlemezeknek. Lucien fázott. Úgy érezte, ugyanolyan összetört, mint az a két roncs.

– A kölyök nagyon rusnyán festett – mondta valaki. – Szerencse, hogy hamar- jöttek a mentők.

Lucien visszahúzódott, és kivált a tömegeből. Hinni akarta, hogy megússza a barátja. Feltétlenül így kell lennie. Nélküle hogyan szabadul ki Éliane? Alig állt a lábán. A legjobb, ha elmegy a műhelybe, és ott várja a híreket. Motorbiciklijét tolva megérkezett Corbineau-ékhoz. A sógor pipázva föl-alá járkált az iroda előtt. Lucien elé szaladt.

– Tudja már? – mondta. – Kíváncsi vagyok, mi az ördögöt forgatott a fejében! Elég, ha az ember egy percre hátat fordít. Tessék. Már is egy újabb hülyeség. Látta a kocsit? Gondolom, ripityára tört.

– Azt hiszem, igen.

– Teljesen új kocsi. Ilyen marhát! A feleségem útban van a kórház felé. Várom a hívását. Amint megtudok valamit, kimegyek a helyszínre. Sokba lesz ez nekünk. Van más sebesült is?

– A másik kocsi vezetője, de ott azt mondták, hogy ő csak zúzódást szenvedett. Hervé sebesülése súlyosabb.

– Mi baja?

– Nem tudom.

– Mindenesetre nagyon súlyos nem lehet. A rendőr azt mondta Cristophenak, hogy a Louis-Blanc kereszteződésben történt a baleset...

– Igen.

– Hervé jól ismeri azt a helyet. Biztosan óvatosan hajtott. Nyilván a másik ment túl gyorsan.

Idegesen járkált, meg-megrázva öklét a zsebében. Gonosz arckifejezéssel, a szája sarkából bökte ki a szavakat:

– Bárcsak okulna belőle! Nincs jogosítványa! Nem adja meg az elsőbbséget! Tisztában van vele, milyen következményei lesznek ennek a mi számunkra?

Megszólalt a telefon, és odasietett. Lucien az iroda küszöbén maradt, gyomrára szorított kézzel. A sógor hallgatott, lassan csóválta a fejét.

– Jó, jó – mondta végül. – Ne lássatok rémeket... Itt van Lucien. Itt marad, amíg én elintézem a zsarukkal, amit kell. Viszlát.

– Nos? – kérdezte Lucien.

– Hát, alig tudunk többet. Koponyasérülés... Tartózkodó prognózis... Még nem nyerte vissza az eszméletét. Jaj! Micsoda pech! Rohanok. A feleségem hamarosan visszaér. Hajlandó egy kicsit itt maradni? Nem tart sokáig ... Christophe, bezárunk. Elmehetsz.

Lucien leült a firkálmányokkal elárasztott asztalhoz. Teljesen tompa volt, erőtlen, bármilyen kezdeményezésre képtelen. Különben is milyen kezdeményezésre? Szó sem lehet róla, hogy elmenjen a mezők kellős közepén magányoskodó kis házba. Túl fáradt. És azután? Nyisson rá Éliane-ra, hagyja, hogy fölismerje... Képtelenség. Legalábbis ma este. Talán holnap... De a botrány holnap ugyanolyan szörnyű lesz... vagy holnapután... Kitől kérjen kegyelmet?

Eloltotta az íróasztali lámpát, hogy ne lássa a polcokon az olajos kannákat, a különböző csillogó kellékeket, amelyek mind Hervét idézik. Olyan jóleső volt a sötétség, mint egy simogató kéz a homlokon. A reménytelen csüggedtség hosszú pillanatai után Lucien igyekezett értelmesen gondolkodni. A legegyszerűbb lenne mindent bevallani. „Ám legyen, gondolta. Mindent bevallok apámnak. Az első dolga az lesz, hogy a Bringa segítségére siessen. A Bringának meg, hogy összecsődítsa a gimnáziumot, a diákok szüleinek egyesületét, a rendőrséget, a sajtót. Pert indít. Mert ő az ellenség. Miatta történt minden. Hervé anyja ellenem fordul. A végén mehetek a javítóintézetbe. Hiába is hajtogatnám, hogy mi viccelni akartunk... Nahát, ezt nem csinálom, mert nincs miért szemrehányást tennem magamnak. Jobb, ha várok. Nem szabadíthatom ki a jóasszonyt, de még mindig tárgyalhatunk, megpróbálhatom meglágyítani...”

Észrevette, hogy magában beszél, és ez valahogy megdöbbenetete. Ugyanakkor érezte, hogy egy kicsit

áttekinthetőbbé vált a helyzet. Mindazonáltal van egy pont, amely fokozott figyelmet érdemel. Végül is semmi akadálya,, hogy végrehajtsa kezdeti tervük második részét. Mivel a beszéd kockázatát nem vállalhatja, cédulát csúsztat be az ajtó alatt: Elengedjük... Nem. Elengedünk... Feltéve, ha szigorúan engedelmessz mindenben. Eltakarod az arcod a zsákkal, amit beadok. Magammal viszlek... Nem... Elviszünk... Feltétlenül azt kell hinnie, hogy még mindig legalább két rablóval van dolga. Valahol elengedünk. Mielőtt lehúznád a zsákokat, ötvenig számolsz – Utána, a lábadohoz dobod, és folytatod az utadat, anélkül hogy visszafordulnál... A szabadság kilátásától annyira boldog lesz, hogy semmiféle ellenállást nem fog tanúsítani. Tehát megvalósítható. Egy feltétellel: kell egy autó, mert arról szó sem lehet, hogy a ház közelében elengedje. De az 504-esre már gondolni sem lehet. A kulcsok soha többé nem lesznek a műszerfalon. És ha kölcsönözne? Kizárt. A benyújtandó papírok miatt... Meg aztán az Hervével történt baleset után jól tudta, hogy nem lenne bátorsága...

De hát mitől van, hogy inkább elégedettséget érez, amiért nem engedheti el inkognitóban a foglyát? Az ajtó alatt átcsúsztatandó cédula miatt? A tárgyalás vad ötlete miatt? Mintha bármi értelme lenne tárgyalgatni! Mintha nem lenne halálosan veszélyes elnyújtani az élvezkedést... Miféle élvezet ez, kérdelem én! És mégis lassanként el kell ismernie a kétségtelen tényt: az összevisszaságban az a gondolat kísérti, hogy a Bringára – mert már csak Bringa – a sajátjával egyenlő mértékű szenvedést szabjon ki. Így igazságos. És a lány várni fogja a kiszabadítást. Sírni fog érte. És ki tudja? Talán hajlandó lesz hallgatni, hogy véget érjen a lidércnyomás. Amikor megtudja az igazságot – mert ez elkerülhetetlen talán még

meg is szánja Hervét. Szegény Hervé! Minél súlyosabb a sebesülése, annál nagyobb az esély rá, hogy megindítja a foglyot.

Lucien hirtelen eltakarta a tenyerével a szemét. „Szörnyeteg vagyok? Én! Én! Egyedül én számítok!” De mindez olyan, mintha kis világosság gyúlt volna a sötétségben. És ez az ötlet az ajtó alatt becsúsztatandó cédulával... vagy cédulákkal, ha kell... ez a végső soron nem is annyira bolond ötlet tetszett neki. Ez lehetne valamiféle kezdeményezés a párbeszédre. És annyira szüksége volt a beszédre, arra, hogy sajnáltassa magát! Ezzel a nővel végül is nem bántak olyan rosszul. Miért próbálna bosszút állni, ha megtudja, hogy a kicsit féltelen fiú, aki a tanítványa volt, életveszélyes állapotban van?

Lucien felugrott: „Hé, hé, hé! Nincs veszélyben. Mit ki nem talállok! Ugye, Hervé, hogy nem vagy veszélyben? Nem teszed ezt velem! Ne félj! Elboldogulok én ezzel a döggel, megpuhítom.”

Semmi nincs elintézve, ez tény. De még igazából veszve sincs semmi. Megállt egy kocsi a műhely előtt. Lucien újra villanyt gyújtott. Madeleine Corbineau lépett be krétaszínű arccal az irodába.

– Nos?

– Súlyos 'a sérülése, Lucien. Még mindig önkívületben van. A szó szíven ütötte. A lány, könnyeit visszafojtva, folytatta.

– Semmit nem akartak nekünk mondani. A sebész nem akar nyilatkozni. A mama ott maradt.

– De meg fogják menteni.

– Nem tudom.

Madelaine leült. Fojtogatta a zokogás. Elcsukló hangon megszólalt:

– Az édesapja otthon van?

Lucien a Michelin gumiba foglalt órára nézett. Reklámóra, amely egyszeriben valamiféle ünnepélyességre tett szert. Majdnem nyolc órát mutatott.

– Biztosan nem ért még haza.

– Amint hazamegy, tájékoztassa. Biztosan föl fogja hívni a kórházat. Előle nem fogják eltitkolni az igazat. Nagyon kérem, hívjon föl engem. Menjen gyorsan!

Lucien elment. Megfeledkezett a Bringáról. A tragédiától szíven ütve semmi másra nem gondolt, mint az önkívületben levő Hervére. Félelmetes szó, a vér a haláltól megjelölt arc képzetét kelti. Az előtérben várt az apjára, faltól falig járkálva, teljesen elcsigázottan, képtelenül arra, hogy megálljon. Meghallotta az 504-es hangját, és fölrántotta a bejárati ajtót.

– Hervé kórházban van. Balesetet szenvedett. Súlyos az állapota. Légy szíves, telefonálj. Sürgős.

– Nyugodj meg, kérlek.

– A kocsiába beleszaladt egy másik... Lucien várt valami megjegyzést, de elmaradt.

A doktor lassúságától elkeseredve követte őt a rendelőbe.

– Chaillous doktor... Kapcsolja a tanársegéd urat... Á, maga az, Dupuis. Bevittek magukhoz egy fiatal fiút, Hervé Corbineau-t.

Lucien egy véget nem érő válasz groteszk bugyogását érzékelte a készülékből.

– Értem... Értem... Igen... Végül is van remény?... Köszönöm. És elnézést.

A doktor letette a telefont. Közelgett az ítélet.

– Nem valami nagyszerű a helyzet, szegény Lucienem. A koponyatörés nem annyira súlyos. De bezúzódtott a szegycsontja. És ez, ez már sokkal aggasztóbb. Komplikációkhoz vezethet. – Hosszú betegség? Hosszú?

Honnan tudhatnám? Jó, ha egyáltalán megússza... Lucien... Lucien, csak nem leszel rosszul?

A hang egyre távolodott. Lucien egyszeriben nem is hallotta már.

Lucien alig aludt, bár az apja beadott neki egy altatót. De kora reggel, amikor a doktor lábujjhegyen bement hozzá, hogy meggyőződjön róla, nem beteg-e, úgy tett, mint aki mély álomba zuhant. Átengedte neki a csuklóját, és hagyta, hogy megtapogassa a homlokát: semmire nem reagált. Nem volt olyan állapotban, hogy beszéljen, még a szokásos banalitások is - „Jobban vagyok... Nem, nem fáj semmim... Nem tudom, mi lehetett velem...” – nehezére estek volna. Szüksége volt rá, hogy egyedül legyen, és elkezdhesse a játszmat. Érezte, hogy megállás nélkül blöffölnie kell, mint egy megrögzött pókerjátékosnak.

Amikor hallotta, hogy elindul a koci, lement az ebédlőbe. A fejében már összeállt a sürgősen beszerzendő cikkek listája: kell egy szokványos írótümb, fogkefe és fogpaszta, szappan, mosdókesztyű és törölköző, egy tükör, gyertyák és gyufa, no és az ennivaló: szardínia-, tonhal- és marhahúskonzerv, és főleg kenyér, ásványvíz, szóval minden, amivel csak egy mentőhajó útnak indul. Szorongásai ellenére valamiféle metsző öröm járta át arra a gondolatra, hogy ő és a Bringa Robinsonokká váltak. Ez a lány, akiről semmit sem tud, most társa a hajótörésben. Gyűlölte, és valami módon mégis kedves volt neki, mivel tudta, hogy tőle függ az üdvözülésük. A Jules Verne sugárút Prisunicjébe megy. Ott senki nem ismeri. A motorbicikli szerszámtáskájába belefér az összes csomag. Ha a lánynak még valamire szüksége van, csak kérnie kell. Mindent

elkövet majd, hogy a kedvében járjon, és kicsikarja tőle az ígéretet, hogy hallgatni fog. Utánaszámolt: három nap van még az iskoláig. Eléggé szorít az idő. A tárgyalások nyilván hosszadalmasak lesznek, és bonyolultak, de hát nincs más megoldás.

Az öreg Marthe odavitte neki a Ouest-Éclairt, miközben ő sietve befejezte a reggelijét.

– Szép kis história, mondhatom. Olvassa!

Szörnyű karambol... Egy súlyos sebesült...

Az összetört autók fényképe és egy rövid cikk, amit átfutott, de alig tudott meg belőle valami újat. Julién Mahe, harmincöt éves festő és mázoló, a másik sebesült, néhány zúzódással megúsza.

– Ha arra gondolok, Lucien úr, hogy maga is vele lehetett volna! Ilyen szép fiú! És lehet, hogy örök életére rokkant lesz... Borzasztó. Sajnálom szegény édesanyját.

Legfőbb ideje volt elmenni, hogy félbeszakítsa a siránkozást.

– Máris elmegy, Lucien úr?

– Van néhány vásárolnivalóm, azután benézek Corbineau-ékhoz.

Corbineau-ék, nagyszerű alibi! Szörnyű, de milyen kényelmes! Újra megszámolta a pénzét. Menni fog. Ha másképp nem, majd kivesz a fiókból. Apja jóvoltából mindig hever benne néhány százfrankos. Az idő tűrhető. Borús, de a járdák szárazak. Visszament a baleset színhelyére. A roncsokat már elszállították. Csak az üvegszilánkok és az úttesten még mindig látszó féknyomok maradtak ott.

Az éjszaka folyamán a tragédia érzése kicsit tompult benne, mintha a baleset egyszerűen a probléma egyik adottságává vált volna; Hirtelen azonban a fájdalom újra durván erőre

kapott. Oda kell mennie. És ha letenne róla? Csak a kíváncsiság tartotta benne a lelket. Mindenáron viszont akarta látni a viskót, hallani akarta a fogoly könyörgését. Semmi más nem nyugtathatja meg. Továbbment, mondván, hogy csak Hervét védi. A vásárlás nem tartott sokáig. Fél tízkor(rátért a Sucé útra. Körülbelül egy óra áll a rendelkezésére. Még nem tudta, hogyan fogjon bele az egyezkedésbe. Ravaszkodni kell, hagyni, hogy ő kezdeményezzen. Talán hajlandó lesz rögtön megesküdni, hogy nem szól senkinek semmit. Majd meglátjuk!...

Könnyen megtalálta az Erdre felé elkanyarodó utat. Ameddig a szem ellát, eső áztatta, kihalt táj, feketéllő facsoportokkal. Szemmagasságban egy hollósereg. És a mindent átható áradás, csillogón a szürke ég alatt, földuzzasztva az árkokban a vizet. Kíváncsiskodóktól nem kellett tartani!

Néhány perc múlva elérte a műkö és cementházikót; ahogy ott állt a buckán, mint valami parlagon felejtett tárgy, az elhagyatottság szívettépő látványát nyújtotta. Lucien a ház oldalához támasztotta a motorbiciklijét, és körbejárta az épületet. Semmi nesz. De amikor bedugta a kulcsot a zárba, bentről dörömbölést hallott, s ez megnyugtatta, mert a csöndet egy pillanatig riasztónak érezte. Ha van ereje dörömbölni, ez azt jelenti, hogy nem sínylette meg nagyon a bezártságot. Tapogatózva átment a konyhán, és megállt a szoba ajtajánál. A lány közvetlenül mögötte, nyilván az ajtódeszkának támaszkodva állt.

– Engedjen ki innen! – kiáltotta. – Nem bírom tovább. Mit csináltam én magának?

Lucien válasza nyitotta a száját, de még időben észbe kapott, hogy nem szabad beszélnie, legalábbis egyelőre nem.

A lány újra kopogtatni kezdett. Jó! Ha megnyugszik, talán elkezdhetik a tárgyalást. A szerszámtáskája tartalmát kitette a konyhaasztalra, gyertyát gyújtott, és átvizsgálta a helyiséget. Sokkal jobb a berendezés, mint hitte. Pohárszék tányérokka, poharakkal, bádogg evőeszközök; egy törött nyakú borosüveg, egy penészes lekváros bödön, egy mésztől fehérlő edény.

Egy pohár fenekére ragasztotta a gyertyát, és a feje fölé emelte. A butángáz palack a tűzhely mellett állt. Talán még használható, ha a palack nem üres. Az ajtó másik oldaláról a fogoly cipősarkának kopogása jelezte, hogy Luciennel egy időben ő is helyet változtatott, akár az éhes vad, amely hallja, hogy gondozója föl-alá járkál, és a fülével lesi minden mozdulatát. Lucien az asztalra tette a gyertyát, kitépett egy lapot a blokkból és nyomtatott nagybetűkkel ráírta:

FEKÜDJ LE AZ ÁGYRA!

Némi gondolkozás után hozzátette:

HALLANI AKAROM, HOGY NYIKOROG. CSAK SEMMI MEGGONDOLATLANSÁG! KINYITOM AZ AJTÓT, ÉS BERAKOM A SZOBÁBA AZ ENNIVALÓT. AZ ELSŐ GYANÚS JELRE LÖVÖK.

Nem állta meg mosolygás nélkül. Ez visszaröpítette a rövidnadrágos korba, az útonállóktól szóló történetek korába. Újra megfogta a gyertyát, letérdelt az ajtóhoz, három kicsit kopogtatott, és átcsúsztatta a levelet, amely pillanatok alatt eltűnt. A türelmetlen kéz azonnal felkapta. A csöndben tisztán hallotta Éliane lélegzését, és valami ismeretlen felindultság lett úrrá rajta. Az ajtófélfának támasztotta homlokát. Szeretett volna bocsánatot kérni.

A cipősarkak halk kopogása eltávolodott, és az ágy összes rozsdás rugója megcsikordult. Ekkor Lucien gyorsan fölmarkolta az ellátmányt, résnyire nyitotta az ajtót, és nagy

összevisszaságban belökte a csomagokat a szobába. Egy konzervdoboz hosszasan gurult a földön. Örült ennek a fölényét bizonyító eseménynek. Bezárta az ajtót, és a sarkára ült. Az ágy nyikorgása tudatta, hogy a lány fölkelt, és hozzálátott a szétszóródott tárgyak összeszedésének. Fénycsík vetődött az ajtó alatti résre, jelezvén, hogy Éliane zseblámpája még jó állapotban van. Hogy tovább tartson az elem, kényszerítene kellett magát rá, hogy sötétben éljen; ez nem várt jellemerőségről tanúskodott. Most Lucien követte a lány mozgását, és a zajokból megbecsülte a csak futólag látott szoba méreteit. „Biztosan összefagyott a lába ezen a betonon. De hát papucsot azért mégsem hozhatok neki!” Közélgő lépéseket hallott.

– Itt van?

Lucien az ajkába harapott. Válaszolnia kellene, hogy igen.

– Végtére is mit akar? Pénzt? Nincs pénzem. Eltévesztette a házszámot. Én gimnáziumi tanár vagyok.

Kis csönd. A hangja hirtelen megenyhült.

– Hinnie kell nekem! Megőrülök itt.

Lucien feszülten hallgatta. Vajon őszinte, vagy csak igyekszik meglágyítani foglárait? Ez még nem az igazi reményvesztettség hangja.

– Itt van?

Két kis koppintást hallatott az ajtón. Lucien az asztalhoz szaladt, és írni kezdett:

**TÜRELEM, HAMAROSAN SZABAD LESZEL. AZONNAL
ADD VISSZA EZT A CÉDULÁT AZ ELŐZŐVEL EGYÜTT.**

Átolvasta. Nem. Ezeket a nagybetűket nem lehet azonosítani. Átcsúsztatta az ajtó alatt az írást, és hamarosan mindkét levélkét visszakapta.

– Tudom, miért nem hajlandó beszélni – mondta a hang. –

Mert maga nő. És felismerném. Éreztem a parfümjé illatát az autóban.

Lucien elképedt. Próbálta megérteni. Parfüm? Milyen parfüm? Egyszer csak eszébe jutottak a maszkok. Madeleine Corbineau harisnyái! Átvették az erősen illatosított fehérenemű szagát.

– Nem válaszol – folytatta Éliane. – Ebből is látszik, hogy jól tippeltem. De hát mi nők csak őszinték lehetünk egymáshoz! Nem segíthetnénk egymáson?

Lucien minden elképzelése kútba esett. Így hogyan fogjon bele a gyónásba?

– Egyedül van? – kérdezte Éliane. Újabb cédula: NEM.

– A férfi, aki elraboltatott, kinn várja?...Philippe. Ugye, ő az? Pénzt akar? Mindig pénz kell neki... Azt nem mondaná meg, honnan szerezzek? Tudja, mennyit keresek én?... Alig kétezer frankot havonta... Hát akkor? ... A szüleimet akarja megzsarolni?... De hát tudnia kell, hogy nem valami gazdagok...

Lucien az ajtóhoz tapasztotta a fülét, akár az orvos, aki különös kórban szenvedő betegét hallgatja meg. Megfeledkezett Hervéről. Hagyta, hogy beléáramoljon ez az ismeretlen hanglejtésű hang. Az elején még a tanár hangján szólt, de ez most valami más: mélyebb, könnyes, sóhajokkal meg-megszakított. Lucienben a meztelenség képzetét keltette.

– Szóljon neki, hogy jöjjön, és beszéljen velem... Meg kell értenie, hogy a szüleim nyugtalankodnak. Tegnap reggel kellett volna Tours-ba érkeznem....

Ott sírt egészen mellette, szinte a vállán. Egészen megzavarodott. Homályosan megértette, hogy már semmi jelentősége a sok kis diákos gonosztettnek. De ez a zokogó asszony, testközelben... Jaj, már nem is tudja... ezt már soha

nem felejtí el. A lány abba hagyta. Lucien az asztalhoz ugrott, és megfélekedve a tegezésről, odafirkantotta:

FOLYTASSA.

– Hogy folytassam? – mondta, miután visszaküldte a papírt.
– Éppen olyan jól tudja, mint én, hogy mi fog történni...
Holnapra értesítik a rendőrséget.

Keményebben, szárazabban beszélt. Lucien ezt a hangját nem szerette. A másikat akarta még hallgatni. Gyorsan az ajtóhoz vitte a gyertyát és a blokkot, leült a földre és a térdén írt.

BESZÉLJEN NEKEM PHILIPPE-ről.

– Philippe-ről?... Alaposan csalódtam benne. Zokogás.
Helyreállt a kontaktus. Lucien behunyta a szemét.

– Nincs szerencsém – folytatta a lány. – Ő kedves volt, gyöngéd. Amikor először ...

Lucien az öklével rávert az ajtóra. Éliane elhallgatott. Kapkodva leírt néhány betűt.

ELÉG.

Férfi módra, kétrét görnyedve szenvedett. Nagyon hirtelen érte. Egészen újfajta, éles és kegyetlen fájdalom volt. Elöntötte a méreg. Sértések toluáltak az ajkára, mintha epét hányta.

– Bocsánat – mondta nagyon lágyan a hang. – Ön a szeretője?

Lucien nem mozdult. Pizkosnak és kétségbeesettnek érezte magát. Végül a hüvelyk- és mutatóujját összecsippentve eloltotta a lángot. Ma reggelre elég. Levegőre, mozgásra van szüksége. Fölállt, a lány pedig fölkiáltott:

– Ne menjen el! Ne hagyjon itt!

Lucien bizonytalanul megállt. De hát miért? Ott van neki Philippe. A Philippe-pel kapcsolatos emlékei. Neki viszont semmije sincs. Kiment. A lány két ököllel verte az ajtót.

– Könyörgök, maradjon! Maradjon!

Egy pillanatra megállt a küszöbön, majd ráfordította az ajtóra a kulcsot. A lány most egyedül maradt börtönében. Meg kellett volna kérdeznie tőle, nincs-e szüksége valamire. Ellenállt a kísértésnek, hogy visszaforduljon, visszatette a kulcsosomót a rejtkehelyre, és az útra tolta motorbiciklijét. Csak jó messze indította be, amikor már a lány egészen biztosan nem hallhatott semmit.

Lassan hajtott, valamiféle szívet tépő fájdalommal küszködve, annak tudatában, hogy csak hülyeségeket csinált. Most hogyan mondja azt neki: „Lucien Chaillous vagyok. Az ön elrablása csak vicc volt!” A lány túl messzire ment a bizalmas közlésekben. És mégsem eléggé. Tovább kell kérdeznie. Üsse kő a következményeket! Meg kell büntetni! Természetesen joga van ahhoz, hogy szeretői legyenek. De akkor miért vág ilyen szemérmes arcot? Miért próbálja megtéveszteni a világot? Elérte a külvárost, és máris kedve lett volna visszafordulni, leguggolni az ajtó mellé és átengedni magát ennek a kegyetlen örömmek, amelynek keserűségét még mindig a szájában érezte.

Betért Corbinau-ékhoz, hogy halljon Hervéről. Ezért még megfizet, az átkozott! Még hogy azt hiszi, nővel van dolga! A sógor egy klienssel tárgyalt. Elnézést kért, és félrevonta Lucient.

– Madelaine az anyjával együtt a kórházba ment. Az előbb telefonált. Hervé még mindig önkívületben van. Stagnál az állapota, így mondta. Nekem meg persze máris a nyakamon a rendőrség meg a szakértők, mintha bármiről is tehetnék. Szép kis kalamajka, mondhatom... Ha megengedi... Törődnöm kell az ügyféllel.

– De hát... van remény?

Vállvonogatás. A sógornak Hervé láthatóan nincs a szíve csücskében. Lucien hazament.

– Járt Corbineau-éknál? – kérdezte Marthe.

– Igen. Változatlan az állapota. Holnap újra benézek hozzájuk.

De holnap, holnap ott lesz. A lány közelében. És holnapután is. Beszéltetni fogja, még és még, lesve a pillanatot, amikor a siker reményében megadhatja magát. Jól tudta, hogy csal, áltatja magát. Fölment, hogy bezárkózzon a szobájába. Haragudott magára, amiért nem szomorúbb. Különös izgalom hozta lázba. Pontosan ugyanezt érezte egészen kis korában, amikor megajándékozták egy régóta áhított játékkal... Bámulat és szorongás! Hosszú órákon át hozzá se nyúlt. A játék először is azt jelenti, hogy birtokolsz. Aztán, hogy nem adod oda senkinek. És most ez a nő...

Kutatott a szekrényében, és elővett egy gyapjútakarót. Ez éppen jó lesz. Beleburkolózott. Hosszú volt, és meleg. Ezzel kibír néhány éjszakát. Gondosan összehajtotta, és újságpapírba csomagolta. A csomagtartóhoz rögzítené és az öreg Marthe nem venne észre semmit az egészből. Szerezhetne egy üveg kölnivizet is.

Ez túlzás, gondolta. Elkényeztetni azért mégsem kell. Különben is, ki ő? Ezt már nem látta egészen tisztán: Hang a sötétből! Már a hanghordozására sem emlékezett elég jól, és a vágy, hogy visszatérjen oda, ez az ösztönhöz hasonlító, a legmélyebbnél is mélyebbről jövő vad vágy gyomron ragadta. Érezte, hogy nem tudja majd visszatartani magát, és délután kiszalad a házba.

Pontban egy óraker az apja csatlakozott hozzá az asztalnál.

– Semmi újság, szegény Lucienem. A barátod nem tért magához. De engem nem ez nyugtalanít a legjobban. Ilyen

erős sokk után az önkívületi állapot napokig is eltarthat. Nem. A belső sérülések sokkal inkább aggasztanak. Ez kicsit sötétben tapogatózás. Mindig belső vérzéssel kell számolni. Még legalább egy hétig képtelenség prognózist felállítani. De légy nyugodt, jó kezekben van. Ha meg akarod nézni, megnézheted. Az ajtóból. Ezzel ugyan sokra nem mész, de tudom, hogy örülnél neki. Látod, hová vezethet a meggondolatlanság? Nézz csak rám! Milyen arcot vágasz? Egészen megrémítesz!

– Jaj, semmi... Rosszul aludtam... Nem fog meghalni?

A doktor átnyúlt az asztalon, hogy megfogja Lucien kezét.

– Nem, kicsim. Nagyon remélem, hogy nem. Próbálj meg nem gondolni Hervére. Menj el valahová. Menj moziba! Tessék...

A zsebeiben kutatott.

– Nahát! Hogy hová az ördögbe tehettem már megint a tárcámat?... Maradt még egy kis pénzed? Nagyszerű! Este odaadom a tizenöt frankodat. És szeretném, ha egy kicsit elgondolkoznál ezen a histórián.

Vagánykodni akartok, miközben csak kis kölykök vagytok.

Lucien hirtelen újra maga előtt látta a padlón a gyertyát, a nedvességtől foltos ajtót. Hallotta a hangot: „Ő kedves volt, gyöngéd. Amikor először...” Leszegte a fejét, hogy elrejtse az arcát perzselő pírt. Nem valami betegség ez, ami éppen belé akar költözni? Vajon az apja képes lenne-e megérteni, ha derekasan bevallaná, mint egy páciens, aki orvosa előtt beismeri, hogy szörnyű fájdalmak gyöttrik?

– Marthe! A desszertet! Sietnem kell!

Mindig sietnie kell. Mindig rohan, hogy másokon segítsen.

– Az esti viszontlátásra, Lucien. És ne hagyd el magad, rendben?

– Megpróbálom, papa.

Ha lebukással végződik, ha Éliane beszél, hogyan merhetne apja szeme elé kerülni? Mivel indokolhatná meg hallgatását és azt a gyűlöletes képmutatást, amely ilyen kedvességtől csöpögő mondatokat mondatott vele, hogy „megpróbálom, papa”. De hogyan kényszerítse hallgatásra Éliane-t? Egyetlen biztos módszer sincs. Az egyedüli lehetőség: a nehézségek ellenére minél tovább fogva tartani. Kérdés, ki adja föl előbb... hacsak a szülők beavatkozása katasztrófához nem vezet.

A szobájába menekült, hogy kedvére tanulmányozhassa a kérdés ezen vetületét. A lány azt mondta: „Tegnap reggel kellett volna Tours-ba érkeznem.” A szülők tehát nyugtalankodni kezdtek. De egy nap után még nem mernek a rendőrséghez fordulni. Talán még két nap után sem. Azután bizonyára ideutaznak, hogy megnézzék, nem beteg-e a lányuk. Az ajtó zárva. A Mini a parkolóban, a szokott helyén. Ekkor már elkerülhetetlenül értesítik a rendőrséget. És azután?... Innentől minden elmosódottá vált. Először is a rendőrség nem találna semmit, és egyre hatékonyabb eszközöket vetne latba. Ami a sajtót meg a televíziót illeti, ők is kapnának az ügyön. Lucien túl sok tudósítást olvasott emberrablásokról ahhoz, hogy ki ne találja a folytatást. Akár most, akár később engedi el Éliane-t, ki fogják hallgatni, fel fogják szólítani, hogy mondja meg, miért tűnt el, és kényszeríteni fogják, hogy, beszéljen. Mindenféleképpen beszélni fog, a kicsikart ígéretek ellenére. Hacsak...

Talán van kiút. Egészen mostanáig Lucien abba a gondolatmenetbe helyezkedett, amelyből egyenesen következik, hogy azt mondja Éliane-nak: „Lucien Chaillous vagyok. Bocsásson meg nekünk. Hervé súlyosan megsebesült, amikor elindult, hogy kiszabadítsa magát. Nagyon sajnáljuk.

Íránta való szánalomból kérem, hogy hallgasson." De ha a szülők, a rendőrség, a sajtó mind azt hinné, hogy klasszikus emberrablásról van szó, amelyet váltságdíj követelés követett, többé nem lenne szükség rá, hogy bevallja az igazat Éliane-nak. Csak végig kell játszani a játszmat; pánikot kell kelteni, és befejezésül elég megereszteni egy telefonhívást a családnak: „A lányuk itt és itt található." Végül is a rablók miért ne szemelhetnék volna ki Éliane bezárására ezt az elhagyott viskót, ahová láthatóan senki nem jár? Corbineau-ék tulajdona. Na és? Kinek jutna eszébe Corbineau-ékat gyanúsítani? Hervé automatikusan kiesik a számításból, hiszen vasárnap óta kórházban van. Lucien folytatta a csalást, az önámítást. De terve szilárdnak bizonyult. És megvolt az az óriási előnye, hogy biztonságot nyújtott. Soha senki nem tudja meg, miben bűnös. És egyedül ez számít. Nincs más megoldás, mint a menekülés a jövőbe. Természetesen minden leleplező tárgyat, gyanús nyomot el kell tüntetni majd. Pofon egyszerű! Persze csak egy bizonyos pontig. Mert nemigen tudta elképzelni magát, amint felhívja a szülőket, mondván: „Nálunk van a lányuk!" A képzelete rossz tréfát űzött vele. Egy dologban mégis bizonyos volt: vagy ez, vagy a bíróság. Hiába töprengett; ha Éliane fölismeri, elveszett. De ha Éliane végig azt hinné, hogy váltságdíj ellenében rabolták el, még volna valami esély. Annál is inkább, mert azt mondaná: „Nő volt, aki fogva tartott és gondozott."

Nem bírt tovább gondolkozni. Fájt a feje. A jövő sötét alagútként tárult föl előtte. Letett róla, hogy visszamenjen a házba. Ahhoz pedig nem volt mersze, hogy bemenjen a kórházba. A délután közepe táján fölszállt egy buszra, és a Commerce téren leszállt róla. Szüksége volt rá, hogy beleveessen a tömegbe, megfeledkezzen magáról. Találkozott

néhány haverral, hagyta, hogy bevonszolják egy kávéházba. Olyan szenvedélyesen asztali focizott, hogy roppant mód meglepődött, amikor kifelé menet észrevette, hogy beesteledett.

És most újra elkezdte számolni az órákat. A visszaúton vásárolt egy közönséges üveg kölnit és két tábla csokoládét, azután eszébe jutott, hogy Éliane-t tovább már nem tarthatja konzervkoszton. Meleg ételre van szüksége. Minél előbb ellenőriznie kell a tűzhelyet tápláló butángázpalack állapotát. Be kell rakni a szobába a kis kályhát is, ha még egyáltalán működik, és van hozzá tüzelő. Azt fogja mondani Éliane, ha majd kiszabadul: „Igazán rendesen bántak velem.”

A ronda téli esőben hazament, megkereste a naptárát, és áthúzott egy újabb napot. Az iskolakezdés után hogyan oldja meg, hogy kijusson a viskóba? Lógni kéne az órákról. Szerencsére csak két óra van négytől ötig. Rajz és polgári ismeretek. Sosem jegyzik be a hiányzókat. Lesz ideje, hogy elhajtson a vityillóig, és Éliane-nal törődjön. Meg aztán különben sem tart örökké ez az állapot. A naptára előtt álmodozott. Kedd, szerda – semmi. Éliane minden kockázat nélkül az övé. De legfeljebb az iskolakezdésig kap haladékot. Csütörtökön tehát megfújják a riadót. Pénteken akcióba lép a rendőrség. Szombattal pedig itt a nagy rodeó. De akkor már Hervé biztosan túl lesz a veszélyen. Jaj! Bárcsak beszélhetne vele! Bárcsak odasúghatná: „Ne nyugtalankodj! Elintézem, amit kell. Pihenj csak nyugodtan!” Még ha Hervé nem volna is olyan állapotban, hogy válaszoljon, micsoda megkönnyebbülés lenne, hogy nincs egyedül!

Lucien a fáradságtól elcsigázottan alig evett. Apja a betegeihez ment, de a szokásos helyre letett három darab százfrankost. Lucien letelepedett a tévé elé, hogy megnézzon

egy krimit. Talán merít belőle valami új ötletet. A film közepén elaludt.

A Sucé út. A szitáló köd egybemosódik az esővel. Ideális idő az újabb randevúra. Lucien nyugtalan, majdnem rémült. Tele van a feje mondatokkal. Egyet sem fog közülni elmondani, de legalább a lány közelében lehet. A viskó szénrajzként tűnik elő. Leállítja a motorját, gyalog megy tovább. Kínlódik a kulccsal, végre bejut; a lány máris szólítja.

– Ki van ott?... Beszéljen!... Ki akarok menni, érti? Ki akarok menni!

Épp csak meggyújtja a gyertyát, és ír:

NE KIABÁLJON! MÉG FELDÜHÍTI.

Az ajtó elnyeli a cédulát, és azonnal vissza is szolgáltatja.

– Maga az – mondja Éliane. - Fázom. Akkor aztán jól kinéz, ha megbetegszem.

Lucien nem válaszol. Kicsomagolja a takarót, majd ellenőrzi a tűzhely állapotát. Halk, sípoló hang jelzi, hogy maradt még gáz a palackban. Meggyújtja a gázkályhát, megtölti vízzel az edényt, és a tűzre teszi. Minden mozdulata örömteli. A szorongás majd később jön.

– Sokáig akar fogva tartani? - kérdi Éliane. -Tudja, mit kockáztat?

Igen, tudja. Egy ideig küszködik a kis kályhával, végül azt is sikerül begyújtania. Elégedetten kicsomagol a papírból két, Marthe frizsiderjéből zsákmányolt tojást, és belecsúsztatja őket a vízbe. Legalább olyan gondos, mintha komplett ebédet készítő szakács. Éliane hallgat. Figyeli a konyhából érkező zajokat, és próbálja megérteni, mire készül az ellenség. Mialatt főnek a tojások, Lucien az asztal sarkán megfogalmazza az

utasítást:

HA KOPOGOK, FEKÜDJÖN LE, ÉS FORDULJON A FAL FELÉ. BEADOK VALAMIT, AMITŐL MELEGEDHET.

Gondolkodik és a kemény tojásokra, a csokoládéra, a kölnivízre gondolva hozzát teszi:

MEGLEPETÉS IS LESZ, HA OKOSAN VISELKEDIK. SEMMI BÁNTÓDÁSA NEM ESIK.

Betekeri a takaróba az „ajándékait”, a többi között a két ujját égető tojást is, eloltja a már-már izzó gázkályhát, és mindent az ajtó tövébe gyűjt. Kopog. A lépések eltávolodnak, a vaságy hosszasan csikorog. Résnyire nyitja az ajtót, és négykézláb benéz a szobába... Az ágyon meglátja az elnyúlt alakot. Az egyetlen székre helyezett, konzervdobozban égő gyertya megvilágítja a lány hátát. Lucien megnyugodva belöki a szobába a takarót és a kályhát, újra bezárja az ajtót, és újra kopogtat, jelezvén, hogy befejeződött a művelet. Most ő fülel, hogy megpróbálja kitalálni, mit csinál a lány. Csikorgó hang a betonon. Nyilván a kiskályhát húzza a szoba közepére. Ismételt gyufaszálsercenések; bizonyára nem gyulladnak meg a nedvesség miatt. Érces hang, mintha ezüstpapírt gyúrnának össze. Megkóstolja a csokoládét. Lucien tökéletesen boldog, mintha vadállatot szelídített volna meg. Enyhe mozgolódás az ajtó mögött.

– Azt akarja talán, hogy megköszönjem? – mondja.

Lucien lefirkantja:

SZÜKSÉGE VAN MÉG VALAMIRE?

– Mindenre szükségem van, mindenre! - kiáltja. -Szörnyű itt. A víz piszkos. Az ágy göröngyös. Nincs fehérneműm. Majdnem négy nap óta vagyok ide bezárva. Sokáig tart még? Nem bírom tovább.

Ez a mondat vezet át a sírásba. Lucien Hervére gondol. Ez a

lány nem sírhat eleget. Kényelmesen letelepszik, háttal az ajtónak, balján a gyertyával, térdén a blokkfüzettel.

– Értésítették a szüleimet? – kérdi.

BESZÉLJEN RÓLUK! – válaszolja Lucien. Mindent tudni szeretne, nemcsak a szüleiről, hanem az életéről, a kapcsolatairól és különösen a viszonyáról. Hogyan vegye rá a mesélésre anélkül, hogy a gyanúját fölkeltené?

– Már mondtam magának, hogy nem gazdagok... Gondolom, tájékozódott. Ha Philippe...

Abbahagyja; és Lucien fél, hogy nem mond róla többet. De a lány folytatja:

– Mert ugye Philippe tervelt ki mindent? Bizonyosan ő volt. Nagyon ért az ígéretéshez. Hogyan dőlhettem be neki? Maga már akkor is a cinkosa volt? Világos, titokban megegyeztek. Ő azonnal rájött, hogy engem kihasználhat. Én egy csöppet se gyanakodtam. Jó pillanatban érkezett.

Nagy lélegzetet vesz. Kifújja az orrát.

– Nem lett volna szabad ezt a pályát választanom - folytatja.
- A mamám joggal féltett. Amint egyedül voltam, magamra utaltan, kezdődtek a hülyeségek... Mert félttem... minden alkalommal elfogott a félelem, ha a gimnáziumba mentem... Nem, tudja elképzelni... Ezek a kölykök, ez mindennél rosszabb

„De hát miért kell mindenkinek azt mondani, hogy ezek a kölykök?” - gondolta Lucien.

– Azt hiszem, megérik a félelem szagát, akár a kutyák. Olyankor harapnak. Nem volt senki, akivel bizalmas lehettem volna. A szüleim túlságosan is örültek volna, ha azt mondom, hogy nem bírom és soha nem is fogom bírni. Ismét magukhoz vettek volna. Az ő kis fiókájukat vissza a családi fészekbe, érti?

Lucien tudja. Komoly ismeretei vannak a „családi fészek”-

ról. Koppint egyet az ajtón.

– Az elején – folytatja a lány – kis híján megbetegedtem. Egy ideig a depresszió határán álltam. Szerencsére jó kezekbe kerültem... így szokták ezt mondani. Aztán találkoztam Philippe-pel. Nem zavarja, ha Philippe-ről beszélek?

Lucien ezt írja egy papírra:

ELLENKEZŐLEG.

– Nem lesz féltékeny?

Lucien nem tudja, hogy az, amit olyan erősen érez és a torkát markolássza, féltékenység-e. Kettőt koppant. A lány megérti, hogy ez nemet jelent, és folytatja :

– Bizalmat kelt, ez igaz. Erős. A közelében érzi az ember, hogy él. Mindent megadott, ami hiányzott az életemből. Mellette rájöttem, hogy a szerelem lehet ünnep.

Megint kibírhatatlan lesz, amit mondani fog. Lucien sietve írja:

CSAK SEMMI RÉSZLETET!

– Igaza van – folytatja a lány. – Semmi részletet. Magának mindegy, hogy én szenvedek, de én nem bántom magát.

Még hogy nem bánt! A hüvelykujjával kitörli a nedvességet a szeméből.

– Most már világosan látom, mi volt a célja. Hogy pénzt csaljon ki tőlem. Mindent elmondtam neki, így azt is tudta, hogy segítenek a szüleim. Ők azt szerették volna, ha többet kérek. Minden eszközzel azon voltak, hogy függő helyzetbe hozzanak. De én nem hagytam magam. Talán rosszul tettem. Ha elfogadom az apanázst, amit felajánlanak, most bizonyára nem lennék itt. Kölcsönadhattam volna Philippe-nek annyit, hogy mindig kihúzza a hónap végéig. Ugye, így van? Nem tévedek?

Luciennek mindegy. Ezek az anyagi ügyek nem érdeklik.

Viszont egyre hevesebben kívánja, hogy a férfival való kapcsolatáról beszéljen... Nem. Nem a kapcsolatról. Csak azt ne!... Szóval a többiről. A találkozásairól, a... Hát hogy hogyan éltek együtt, vagy mi!

– Feldühítettem? – kérdi. – De hát próbálom megértetni... Amennyire ismerem, olyan hatalmas összeget fog követelni, amely jóval túlhaladja családom lehetőségeit. A szüleim bele fognak bolondulni. Értesítik a rendőrséget, és mindkettőjüket elkapják. Gondolhatja, hogy a rendőrségnek semmiféle nehézséget nem okoz majd a felkutatása. Próbálja meggyőzni. Talán nincs még túl késő.

Választ vár. Lucien gondolkodik. Nemrég mondott le róla, hogy bevallja az igazat. Most, már lehetetlenség! Dühöngene, mint egy fúria. A bizalmas közlések után már nem lehetne megindítani. De talán ez a Philippe jelenti a menekülést. És micsoda szép leszámolás! Hát persze hogy a rendőröknek semmiből sem áll felkutatni! Csak tartóztassák le! Csak kínozzák meg! Még semmi nem igazán tiszta Lucien fejében. Éppen csak kezdi kapiskálni. De olyan ez, mint egy parányi fény, amely erősödik.

– Miért hallgat? – szólal meg újra Éliane. – Kihez beszélek én?... Úristen, te vagy az, Philippe?

A tegezés elkeseríti Lucient. Nagy kedve lenne egyet koppintani az ajtóra. Vajon mit tenne a lány? Könyörögne? Azt mondaná neki, hogy még mindig szereti? Bepillantást nyerne a magánéletükbe. A rút némbor! Kedvére sértegethetné. Két kicsit kopogtat.

– Jaj, tehát nem te vagy az? – mondja. – Hát akkor ki?

Lucien gyakorolja a kegyetlenséget. Új, borzasztó és jóleső érzés. Kicsit remegve írja:

MIT ÓHAJT MÉG?

A lány visszaadja a cetlit, és hirtelen hevesen az ajtónak ugrik.

– Ki maga? – kiabálja. – Tudni akarom.

Lucien rosszul érzi, utálja magát. Újabb lapot tép ki, és vigyorogva írja:

FANTOMAS VAGYOK.

A lány elolvassa, és azon nyomban sírva fakad. Lucien a fülét az ajtóhoz tapasztja. Igazi könnyek, igazi elcsukló zokogás, vigasztalhatatlan kétségbeesés. Csukott szemmel simogatja az ajtófélfát. Egy hang azt mormolja belül: „Gazember vagyok.” És ugyanakkor nem bánja, hogy gazember. Hosszú percek telnek el, amikor a lány megadóan suttogja:

– Itt van még?

Egy koppantás az ajtón.

– Kellene egy pár harisnya, az enyém elszakadt... aztán zsebkendő, valami mosószer... nem tiszta az alsóneműm...

Lucien felkapja a fejét. Megint egy perzselő szó.

– Aztán szeretnék ollót és egy erős körömrészelőt. Hány napig hagy itt senyvedni?

Lucien nem tudja. Mindössze annyit tud, hogy a lehető legtovább itt szándékozik tartani. Talán örültség. De most az övé! Tőle függ, hogy reménykedik-e vagy elkeseredik. Erősnek érzi magát, erősebbnek a gimnázium összes nagy meláknál. Erősebbnek az apjánál. Mára elég! Nem szabad egy csapásra kimeríteni az örömforrásokat. Föláll, összeszedi a körülötte heverő cédulákat, és a zsebébe gyömöszöli őket. Elfújja a gyertyát, egy pillanatig nem mozdul, majd az ujjhegyére nyom egy csókot, és az ajtó felé küldi. A lány mocrorog, és kiabál:

– Jöjjön vissza!... Jöjjön vissza!

Kimegy. Kint halkán kopog az eső, lágyan fúj a szél.

Amikor visszahelyezi a kulcscsomót a rejtékhelyére, észreveszi, hogy a fal tövében, a széltől védetten kinőtt a kankalin. Négy szál; alig hajtottak ki, törékenyek, reszketegek, és Lucient hirtelen előnti a meghatottság. Megnyílik valami előtt, ami áthatja. Ha tudna verseket, most idézne belőlük. Felemeli a fejét, hogy az arcát érje a titokzatos keresztelő vize. Azt mormogja: „Hervé, öregem, élni kell! Megéri!” De még túl ifjú a szíve ahhoz, hogy az összes őt ostromló érzést befogadja.

Gyorsan hajt, áthalad a sugárúton, ahol Éliane lakik. A Mini a helyén. A ház nyugodtnak tűnik. Egy pillanatra úgy képzelte, nyüzsögni fognak körülötte a rendőrök. Lassan hajt el előtte, a báméskodók arckifejezését magára öltve, bár tudja, hogy senki nem vet ügyet rá. Első ízben veszi észre, hogy a három ház, Éliane-é, Hervyé és az övé nincs nagyon messze egymástól. Ugyanabban a negyedben vannak, mintha valami a véletlennél is ravaszabb dolog közelebb hozta volna őket. A házuk előtt megáll. Fél őt. Még van ideje bemenni a kórházba.

A váró tömve van. Nem kell kérdésektől tartania. A garázsban hagyja a motorbiciklijét, és busszal megy át a városon. Jobb az óvatosság. Ha ő is balesetet szenved, mi lesz Éliane-nal? Senki nem tudná, hol keresse. Nem kellene levelet hagynia az íróasztalán? Amolyan végrendeletfélét: Alulírott Lucien Chaillous, testben és lélekben egészséges, kijelentem... De vajon tényleg egészséges-e testben és lélekben? Szórakoztatja ezeknek a hülye gondolatoknak a felvetése, miközben utcák vonulnak el, és a párás üvegek mögött a lassan kivilágosodó kirakatok pirosuló és zöldellő vonalakra esnek szét. Jól érzi magát. Szeretne sokáig ott maradni. – Óvakodik attól, hogy gondolkodjon, hogy képeket pergessen magában. Ez az ő titkos kincse. Majd később merít belőle.

Amikor a kórház vaskos épülete előtt leszáll, nehezen kezd

el újra járni, mintha csak moziból jönne ki kábultan. Itt minden a rendre és a bánatra emlékezteti, a szagok, a csend, a hideg fény. Jelzik, hogy merre menjen. Más látogatókkal együtt beszáll a hatalmas liftbe; csupa elzárkózó arc, a gondok emésztette emberek arca. Hosszú folyosó. Számozott ajtók. Műtőkocsit tolnak gumikerekeken. Lepedő takarja el az elnyúlt alakot. Bizonyára most operálták, és visszaviszik a szobájába. A szerencsétlenség minden lépéssel egyre megdöbbentőbb realitássá válik. Lucien lassan a húsában érzi, hogy a barátja súlyos sebesült Eszébe jutnak az újságokban szórakozottan átfutott mondatok: Franco küzd a halál ellen... Malraux küzd a halál ellen... Itt a szavak megtalálják igazi értelmüket... Hervé küzd a halál ellen, ő, az ügyes dzsúdós, aki ismeri a leghatásosabb fogásokat. De a halál ellen?... Lucien maga elé idézi a birkózást, az egymásba olvadó lihegéseket, a reménytelen megfeszüléseket, és végül látja azt a távolodó tolokocsit, amely a legyőzöttet viszi. Megáll, remeg a lába. Akarja, hogy Hervé nyerjen, különben az ő saját harca is értelmét vesztené.

Egy ápolónő megkérdezi, mit óhajt. Amikor megtudja, azt mondja:

– Tilos a látogatás. De az édesanyja itt van. Szólok neki.

Nagyon halkán benyit egy ajtón. A 117-esen. Jó szám ez? Lucien összeadja a számokat, mintha megcsinálná a nem létező szorzat próbáját. Úgy dönt, hogy jó szám. És megjelenik Corbineau-né. Félreismerhetetlen jelenség, egyszerre sovány és puffadt, vörös a szeme, szürke az arca.

– Szegény Lucienem – suttogja. – Ha látná!

– Éppen ez az, látni szeretném.

Int, hogy kövesse, és az ajtónyíláson át vessen rá egy pillantást. Lucien megpillantja a sebesültet, akinek vastag

kötés borítja a fejét. Egy felfüggesztett palackból rúdon cső ereszkedik le, és eltűnik a lepedő alatt. Egy másik cső az orrába vezet. Csupva van a szeme. A pelyhedző szakáll árnyékot vet az álla körül.

– Hall bennünket? – kérdi Lucien.

– Nem. Nem tért magához. Néha megmozdítja az ajkát, de az orvosok szerint...

Nem fejezi be. Rekedt a hangja, mint mindenkinek, aki sokat sírt.

– A lányom a műhelyben van – szólal meg újra. –A férje nem valami nagy .segítség. Én innen nem mozdulhatok, ugye érti. Egész nap itt vagyok. Este aztán kénytelenségből elmegyek. Nem bírok aludni. Folyton félek, hogy megtudom...

Zsebkendőt szorít a szájára, és arrébb vonszolja Lucient.

– Köszönöm, hogy eljött. Tudja, magát nagyon szereti. Szegény kicsikém! Ilyen állapotban kell látnom őt! Vajon hová akart menni azzal az autóval? Pedig hát megtiltottuk neki.

– A sebész bizakodó? Felélénkül, bólogat.

– Azt hiszem, igen. Hervé olyan fiatal. A maga papája is bizakodó. Minden reggel benéz. Nagyon kedves hozzám. Köszönje meg a nevemben. És most menjen. Nem magának való ez a látvány.

Megcsókolja, de Lucien érzi, hogy ez a csók a fiának szól. Szeretne valami vigasztalót mondani búcsúzóul, de ügyetlen. Nem jut eszébe semmi, és nagyon gyorsan elmegy; eltéveszti az emeletet, keresi a kijáratot, és ott köt ki, ahol a mentőautók forgó fényszórójukkal manővereznek. Hervéért végig kell játszani a játszmat, dacolva a rendőrséggel. Lesz hozzá mersze a barátja orrába vezetett szörnyű cső miatt is. Ez aztán az elviselhetetlen kép. Szippant, próbálja elképzelni ezt a kínszenvedést. Este, amikor ágyban lesz, be fog dugni egy

ceruzát az orrlyukába, hogy megtudja.

Fölszáll a hazafelé vivő buszra, de gondolatban a fehér folyosón marad; a 117-es ajtó előtt. Ott az az ajtó, amelyik mögött Éliane nyögdécsel, és van a másik, a 117-es, amely mögött Hervé alig lélegzik. Zárt ajtók, ez az ő sorsa. Minden, amit szeret, érinthetetlen. „Vigyázat, mondja magában, ez nem azt jelenti, hogy szeretem Éliane-t. Hervé, az más!” De megáll a Prisunicnél, és szégyenlősen vásárol egy pár harisnyát. A méretet kérdik, ő taláломra válaszol. A harisnya így is, úgy is harisnya. Vásárol még egy fél tucat zsebkendőt és egy csomag mosóport. Bonux-ot, az ajándék miatt. Néha repülőt adnak. Néha hajót. Ha magának venné, jobban örülne a hajónak. Ez a csomag hosszú időre elég, lesz mivel kimosnia a... holmiját. Nem siet, kiválaszt egy ollót, és egy szép, jó erős körömrészlőt. Olyan karmokat csinálhat magának, amilyeneket csak akar.

Hazaér, és hirtelen tétlenség érzi magát, olyan hasznavehetetlennek, hogy elszorul a szíve. Mire volt jó Éliane előtt, mire Hervé balesete előtt? Körbenéz a szobájában. Poszterek, regények, lemezek... minden olyan gyermekded; minden idegenné vált. Mi lesz, amikor Éliane szabad és Hervé gyógyult lesz? És őt, őt mi fogja kigyógyítani az unalomból? Eltűnődve leül. Megpróbálja összegezni ezt a zsúfolt napot, amely annyi felfedezést hozott. Nehéz lenne megnevezni őket. Mégis vannak, és annyira súlyosak. Elszundít, majd amikor az apja a lépcső aljáról szólítja, felugrik.

– Lucien... Vacsora.

Az apja megelőzi őt az ebédlőben.

– Ne mondd, hogy tanultál. Túl szép lenne! Nem látszik valami békésnek. Nála soha nem lehet tudni. Annyira megtévesztő. Tudja elengedettnek, kedvesnek mutatni magát.

Máskor hallgatag, keserű és gonoszul ironikus. Csínján kell vele bánni.

– Meg fogom nézni a leckefüzetedet – szólal meg újra. – Azt akarom, hogy holnap estére minden leckéd meglegyen.

– Igen, papa.

– Nem kell, hogy bemenj a kórházba. Kihasználod az alkalmat, hogy lófrálhass. Ismerlek.

– De papa...

– Azt mondtam, nem. Itt maradsz, és felkészülsz. Mostantól fogva igyekezz, hogy a matematika tanárnődnek ne legyen oka panaszra.

Lucien Zavarba jön. Azt gondolja: „Holnap reggel kiugrom oda. Veszek neki valami meleg holmit.”

A vacsora csendben ér véget. „Mennyire hasonlítok rá, gondolja még Lucien. Én is ok nélkül csapongok egyik végletből a másikba. Soha nem vagyok vidám, mint Hervé, csak izgatott. Vagy pedig búskomor. Néha mindent fölrobbantanék. Azért valamit csak kellett anyámtól is örökölnöm.” Soha nem jutott eszébe mamát mondani. Hisz ismeretlen ő, a múlt ködébe veszve, akiről csak néhány rossz fénykép maradt... nem különösebben jellegzetes fiatal nő, hajzhataga alatt csenevész arccal. Nem időzik a gondolatnál. Megkönnyebbül, amikor az apja föláll.

– Jó estét!

– Jó estét, papa!

Kiviszi az edényt a konyhába. Szereti ezeket a gépies tennivalókat. Nem vetné meg a kétkezi munkát. A festők, asztalosok dudorászni, fütyörészni szoktak. Ahogy Hervé mondja: „Nem kell bonyolítani az életet!” Félretesz egy ezüstvillát, és gondolkodik, hogy mellé tegyen-e egy kést. Éliane biztosan nem az a nő, aki felvágja az ereit. Végül

kiválaszt egy ártalmatlannak tűnő kést. Frissen sült csirkét fog venni. Aztán majd elválnak. Vannak üzletek, ahol kész ételeket árulnak. „El fog hízni.” Ez a gondolat egyszeriben nagyon mulattatja. Alig várja a másnapot, és bevesz két altatótablettát, hogy elmossa az órákat, amelyek az új naptól elválasztják, úgyhogy a reggel tompának és önmagával kissé elégedetlennek találja, fáradtnak ettől a koloncként rátapadt nőtől.

Az esős égre nyitott ablak előtt meggyőződés nélkül tornászik egy keveset. És hirtelen újra csupa lendület. Szeretne máris ott lenni. A dolog nem várhat tovább. Fél tíz van. Feszés a menetrend. Vesszen az a csirke. Majd főz neki tésztát a tűzhelyen. Összekészíti a csomagokat, elemel néhány maroknyi spagettit Marthe készletéből, és elinal. A nedves levegő ébreszti fel végképp. Kicsit fázik, és csöpög az orra. A motorbicikli vidáman pöfög. Lucien fantasztikusan elégedett önmagával. Ez a nagykorúság. Nincs többé elszámolás. Csak az út végén egy fogoly, aki őt várja. Meginog, és megcsúszik a rossz úton. Megpillantja a házat. Elszorul a szíve az örömtől. A falhoz támasztja a járművét, és mielőtt bemenne, kankalint szed. Tele kézzel belép. A lány nem szólítja meg. Egyszerűen csak odamegy az ajtóhoz. Lucien gyertyát gyújt, lefirkant két szót: AZ ÁGYRA. Ezt a fordulatot mulatságosnak, bár kissé zavarba ejtőnek találja.

A lány azonnal engedelmeskedik. Már megszokták egymást. Lucien különösebb óvatosság nélkül benyit. A szobában elhasznált a levegő, meleg bádogszag terjeng. Barlang ez, amit lehetetlen kiszellőztetni. A betonra helyezi csomagjait, a kankalint jól látható helyre teszi, és gondolatban megjegyzi, hogy kellene egy dobozt keríteni a szemétnak. Mennyi megoldandó probléma van még! Alig zárja be újra az

ajtót, a lány megkérdi:

– Értésítette a szüleimet?

Mit válaszolhatna? Találomra ezt írja:

VÁRJUK ŐKET.

– Hazudik – mondja. – Most már biztosan megérkeztek. Valószínűleg a Central-szállóban laknak. Ott szálltak meg akkor is, amikor Nantes-ba kísértek. Csak telefonálnia kell. Szabja meg a feltételeket, és legyen -vége. Mennyit akar?

A társalgás Lucien számára váratlan fordulatot vesz. Ezt a parancsolónak szánt hangot gyűlöli. Érdeemes volt virágot szedni! De van valami, ami ennél jobban zavarja. Tudta, hogy egyszer elérkezik a pillanat, amikor a váltságdíjról kellene beszélni. De meg akart róla feledkezni, azt akarta, hogy ködbe vesszen. Nem kíván akcióba lépni. Szeretne egyelőre kitérni előle. A spagettival foglalkozik, elmosogat egy piszkos tányért, miközben számokat perget magában. Az általában követelt összegek túl nagynak tűnnek: 300-400 millió... Természetesen nevetséges, különösen, ha valakinek legfeljebb százfrankosai voltak...

– Válaszoljon! Mennyit akar? Ezt azért mégis jogom van tudni!

Kibírhatatlan ma reggel! Lucien figyeli a tésztát és az óráját. 100 millió, az talán menne. De hát mit számít, mennyi, ha egyszer úgyszólván csak játékról van szó, időhúzás céljából?

És ha nem játék lenne?

Lucien kiönti a spagettit a tányérrá. Azt írja:

MENJEN TÁVOLABB.

Leteszi a gőzölgő tányért a szoba földjére. Elfordítja a kulcsot. Elege van belőle és a szülei millióiból is. Bezárja a házat, és hazamegy.

Marthe csirkét süt. Elnyomja az undorát, kényszeríti magát,

hogyan egyen.

Luciennek nagy megpróbáltatás Hervé nélkül visszatérni az iskolába. Annyira szüksége lett volna a barátjára, hogy kibírja ezt a napot. A szankciók, amelyekkel az igazgató fenyegette őket, most mind rá zúdulnak majd, és talán a mozgásszabadságát is veszélyeztetik. Chatelier kisasszony távolléte pedig elkerülhetetlenül nyomozáshoz vezet. Ha Hervé itt volna, ő megtudná, mi újság. Ő mindig csodálatosan elboldogult, soha nem érték megfélemlítések; mindenkit ismert. Ő már például rég szóra bírta volna a bérház házmesterét. Biztosan megtudta volna, jelentkeztek-e Éliane szülei; Lucien viszont tapogatózott, és elveszett a félelmetes ismerethiányban. A legjobban az zavarta, hogy vissza kell térnie a már elfelejtett iskolai szokásokhoz. A társai, gyermekded beszélgetéseik, az órák és feleltetések értelmetlensége, a franciatanár kommentárjai Valéry eszméiről, – mindez távoli, haszontalan és túlhaladott volt, és ugyanakkor olyannyira valóságos, hogy Éliane-nal való kalandja valamiféle álommá mosódott. Önmagát keresve támolygott egyik világból a másikba.

Kilenc órakor a felügyelő felszólította az osztályt, hogy maradjon a fedett udvarban. Lucien érezte, hogy valami készül. Nem lepődött meg, amikor egy diákfelügyelő érte jött, hogy az igazgatóhoz vezesse, de a félelem a gyomrát markolászta.

– Mindannyiukat kihallgatják - magyarázta. - Itt egy hekus, a matektanárok miatt. Úgy néz ki, hogy eltűnt. Lehet, hogy ti tehetek róla.

Gumicukrot rágcsált nagy nyugodtan. Ez a történet teljesen hidegen hagyta.

– Hogyhogy mi tehetünk róla? – kérdezte Lucien.

– Meg is ölhetette magát. Akad ezek közt a kis tyúkok közt, aki elveszti a fejét, ha a diákok piszkálják. Volt már ilyen.

A rémült Lucient bevezették az igazgatói irodába. Az volt az érzése, hogy bíróság előtt jelenik meg. Az íróasztal mögött, az igazgató és a helyettese között egy kövér ember foglalt helyet, akinek a pödört bajusz dolyfös ábrázatot kölcsönzött.

– Chaillous, Lucien, harmadik réal - jelentette az igazgató. - Lépjen közelebb, Chaillous! Chéraud rendőrnnyomozó fel fog tenni néhány kérdést magának és a társainak. Ószintén válaszoljon. Súlyos ügyről van szó. Chatelier kisasszony eltűnt. A szülei természetesen a rendőrséghez fordultak, a helyzet nyugtalanító. Senki nem látta péntek este óta. Ő nem tartózkodik otthon, az autója mégis a parkolóban van. Namármost, az eltűnése előtti napon, ha jól emlékszem, komoly incidensre került sor az osztályában, amelyért maga a felelős. Mi is történt tulajdonképpen?

Chatelier kisasszony . . . Éliane . . . Lucien számára két különböző személlyé váltak. Rettenetesen zavart volt, félt, hogy túl sokat vagy túl keveset mond. A rendőr belekezdett:

– Pimasz volt veled?

– Egyáltalán nem.

– Maga és a társai már régóta zűrzavart keltettek?

– Amióta csak a lány átvette ezt az osztályt - szólt közbe a helyettes. - Hosszú hetek óta.

– Fecserészték? Kiabáltak? Papírgalacsinokat hajigáltak?

Az igazgató halványan elmosolyodott.

– Valóban így volt valaha, az igazi diákcsínyek idején. De ma ezek az urak sokkal többet engednek meg maguknak, igaz, Chaillous? Már nem támadják a tanárt. Eltapossák, megsemmisítik. Semmibe veszik. Úgy viselkednek az órán, mintha ott se lenne.

- Értem - mondta a rendőr. - Lehangoznak látszott?
- Nem vettem észre - mondta Lucien.
- Előfordult már velem, hogy hirtelen otthagya a diákjait?
- Nem - mondta a helyettes. - De nyilvánvaló, hogy másnap megszökött. Szerintem kikészült, és ez esetben a legrosszabbtól kell tartanunk.
- Amikor kiment - vette át ismét a szót a rendőr -, magának az volt a benyomása, hogy elvesztette a fejét, és már nem tudja, hogy mit csinál?
- Nem - mondta Lucien. - Nem volt ez a benyomásom, de . . .

A helyettes félbeszakította.

- Kérdezze meg inkább, hogy mit műveltek, ő meg a társai. Na, Chaillous, mit műveltek?...Majd én megmondom. Tomboltak! Jól megkínózták szegény lányt.
- Nem - ellenkezett Lucien. - Igazán nem. Inkább féltünk.
- Ezek szerint érezték, hogy túl messzire mentek - állapította meg a rendőr. Az igazgató elkomorodott.
- Chaillous, nem akarunk mi kellemetlenkedni, különösen most nem. Tudom, milyen állapotban van Corbineau barátja... Csupán azt akarjuk, hogy legyen tisztában a felelősségével. Tegyük fel, hogy valami baj történt Chatelier kisasszonnyal. Micsoda lelkiismeret-furdalás! Hagyjuk is. Hajlamos vagyok azt hinni, hogy kellőképpen bűnhődött. Semmi értelme nem lenne most sújtanom a beígért szankciókkal. Szálljon magába, Chaillous. Ahogy egy híres író írta: A tetteink követnek bennünket! Szeretném, ha a magáéinak nem lennének kínos következményei.

Megint a nagy szavak. Lucien gyűlölte őket. „Beszélj csak, gondolta. Nekem ezalatt az etetésével kell törődnöm. Sóderral nem lakik jól.”

A rendőr jegyzetelt valamit, majd becsukta a füzetét.

– Lehet, hogy újra beszélnem kell ezzel a fiúval – mondta. – Ha jól értem, ő a főkolompos.

– Ő és a barátja, Corbineau - mondta az igazgató -, de Corbineau szörnyű balesetet szenvedett. Életveszélyben van.

– Kihallgatom a többieket... Meglepőnek találom, hogy Chatelier kisasszony egy teljes napot várt arra, hogy... Mert ugye, így van, pénteken még rendesen megtartotta az óráit?

– Rendesen, igen.

– A világon semmi nem történt aznap?

– Nem, semmi.

A rendőr keményen Lucienre nézett.

– Mi ketten még nem fejeztük be. Most elmehet! „A főkolompos.” Azt merte mondani, főkolompos.

Természetesen ez a szakember szava, aki hozzászólt, hogy kis csavargókat, betörőbandákat faggasson. De akkor is rosszul jött ki. És mindenképpen a valóság iránti tökéletes közöny jele. Rögtön a címke, rögtön a sommás beskatulyázás. Főkolompos. Már meg is van a bűnös!

Lucienen kitört a pánik. Tudta, hogy a társainak nem lesznek aggályaik. Terhelő adatokat fognak szolgáltatni. Mit lehet tenni? Egész délelőtt zavaros terveket forgatott az agyában. Mindig ugyanoda jutott vissza: „De hát nem lett öngyilkos. Bizonyítani tudom, hogy él.” Igen, de hogyan? Kérje meg egyik osztálytársát, hogy helyettesítse Hervét? Ha ketten vannak, vissza lehet térni az eredeti tervhez... feltéve, ha van kocsija: De még úgy is! Senkinek nem lenne mersze segíteni, különösen azok után, hogy megjelent a rendőrség. Nem, mást kell kitalálni, még hozzá gyorsan!

Újra előbukkant az az ötlet, ami már átsuhant az agyán, csak most kevésbé zavarosnak és képtelennek tűnt: minthogy

sürgősen el kell távolítani ezt a rendőrt... Chéraud-t, igen, az egyetlen lehetőség: váltságdíjat követelni. Ily módon bebizonyosodna, hogy Éliane él, és ő többé senkit se érdekelne. Két légy egy csapásra! De vajon nem megy-e túl messzire? Valóban ennyire közeli a veszély? Lucien nem tudott szabadulni ennek a Chéraud-nak a tekintetétől, sem célzásokkal teli mondatától: „Mi ketten még nem fejeztük be.” Kellemetlen pasas. Kullancs. Ettől aztán kitelik, hogy kapcsolatba lépjen a...„Ha apám megtudja, azonnal bevág a jezsuitákhoz. És akkor...” Lucien úgy érezte, zsákutcába jutott. Ha nem érintkezhet többé Éliane-nal, akár máris bevallhat mindent. De vallani, hát az szörnyű lenne. Nem szabad elfelejteni, hogy Hervé egyik percről a másikra magához térhet. Lucien maga előtt látta a rendőrt, amint barátja ágyánál áll, és szokásos szigorú stílusában őt faggatja. Nem az ő dolga, Luciené, hogy kettőjük helyett ellenálljon.

De váltságdíjat követelni! Ezt a pontot átlépni... Ahonnan már nincs visszatérés... Még semmit nem döntött el, amikor délben hazament.

– A maguk iskolájában aztán furcsa dolgok történnek! – mondta Marthe. – A fiam mesélte ma reggel. Mintha valami tanárnőt keresnének.

– Ő foglalkozik az üggyel?

– Nem, nem ő. Csak hallotta a kollégáitól. Valami Charlier kisasszonyt emlegetett.

– Chatelier.

– Talán azt. Itt vannak a szülei. Egy lakatossal kinyitatták a lakás ajtót. Chéraud, a fiam egyik barátja foglalkozik az egészszel.

– Maga ismeri?

– Paul egyszer-kétszer elhozta hozzánk.

– Milyen ember?

– Jaj, Paul szerint megszállott... Hát most mondja, nem borzasztó? Mi történhetett azzal a szegény kisasszonnyal?

– Találtak már valamit?

– Azt én nem kérdeztem. Úgyis elmondja. Csak én vagyok neki, így aztán nekem beszél.

– Mi ez a síri hangulat? – kérdezte a doktor, az ebédlőbe lépve.

– Arról a szegény eltűnt kislányról beszélünk – mondta Marthe.

– Milyen kislányról?

– A matektanárnőről – mondta Lucien. – Keresi a rendőrség.

A doktor összeráncolta a szemöldökét.

– A rendőrség! Talán valami rosszat tett?

– Nem. De nem lehet tudni, hogy hová tűnt. A doktor gondterhelten leült.

– Nem szeretem az ilyet – mondta. – Tálaljon, Marthe. Te meg mesélj.

Lucien a legjobb hírnél kezdte, igyekezően megpuhítani az apját.

– Az igazgató Hervé balesete miatt felfüggesztette a büntetést. Hogy van Hervé?

– Még mindig változatlan az állapota. A veszélyes periódus még nem zárult le. De ne próbáld elkenni a dolgot. Szóval az igazgató?

– Hát egy hekus jelenlétében kérdéseket tett föl nekem meg a társaimnak.

– Nem tudnál rendőrt mondani? Mit akart az a rendőr?

– Arról aztán fogalmam sincs. Úgy festett, mint aki azt hiszi, hogy talán öngyilkos lett a tanárnő...

A doktor megmerevedett, villája megállt a levegőben.

– Miattatok? – morogta. – Ugye, erről van szó?

– Nem feltétlenül miattunk – védekezett Lucien. – És különben, is csak feltevés.

– Remélem is.

A doktor csöndben hozzálátott az evéshez. Lucien újra a váltságdíjra gondolt. Szerette volna elhessegetni ezt a gondolatot. Piszkos dolognak érezte az apja jelenlétében fontolgatni a tervet. Végül is olyan rendes hapsi. Nem vidám. Nem beszédes. Mégis elfogadható. Ha megtudná az igazságot, belebetegedne. „Tehát folytatnom kell, gondolta Lucien. Miatta éppúgy, mint magam miatt. Undorodom ettől a váltságdíjdologtól. De nem adnak választási lehetőséget.”

– Papa, dezzertet nem eszel?

– Nem. Nincs időm. Kérlek, hogy folyamatosan tájékoztass, jó? Meglehetősen szomorú ez a história.

Elviharzott. Lucien befejezte az ebédjét. Sajnálta, hogy nem olvasta eléggé figyelmesen az újságokat, amikor aprólékosan tudósítottak a pénzköveteléssel kísért emberrablásokról. Hogyan csinálták a tettesek? A sajtó majdnem mindennap pontos felvilágosításokkal szolgált e tárgyban. Rosszul tette, hogy Hervére hallgatva figyelmen kívül hagyta a sajtót, mert ő azt állította, hogy romlott, megvásárolta a nagytőke. Ugyanakkor Luciennek volt azért némi fogalma az emberablásról: a) telefonon kell bemondani a fizetendő összeget; b) figyelmeztetni kell a családot, hogy nagy baklövés lenne a rendőrséget értesíteniük; c) meg kell jelölni egy elhagyatott helyet a pénzt letételére. Változatlan, klasszikus forgatókönyv, de szörnyen veszélyes! Különösen a harmadik része. Mindezt ki kell dolgozni, méghozzá gyorsan! Lucien holdkórosként tért vissza az iskolába.

Kizárólag a kis tanárnő rejtélyes eltűnéséről volt szó. Érdektelen fecsegés. Először is a váltságdíj Összegének a pontos megállapítására érdemes összpontosítani. Lucien megszokta, hogy milliókban számoljon. Amikor Hervével pókereztek, ötszáz és ezerdolláros fiktív bankjegyeket gyártottak, hogy fokozzák a western hangulatot. Kölcsönösen hatalmas összegeket nyertek egymástól. És most rájött, hogy nincs pontos fogalma a dolgok értékéről. Egy bizonyos ponton, a havi zsebpénz szintjén túl, a pénz az ő szemében tökéletesen elvesztette jelentőségét. Ha túl sokat kér, befulladások a tárgyalások. Ha nem eleget kér... de hát végül is tényleg szándékában áll megkaparintani azt a pénzt? Nem az a lényeg, hogy hamis nyomra vezessen, elhitesse, hogy Éliane a gimnáziumtól teljesen idegen személyek kezében van? Persze ez hátrálás, hogy annál nagyobbat lépjen előre. De minden nappal, amit nyer, késlelteti a véget. Lucien érezte, hogy félelmetes a lejtő, amin száguld, de annyi baj legyen. Amíg száguldunk, élünk, és talán még megkapaszkodhatunk valahol.

Négy óra után kenyeret és fagyasztott halat vett, hogy a kis kályhán megfőzze. Útnak indult, fél óra beszélgetést szavazva meg magának Éliane-nal, nem többet, mert utána még gondosan ki kell dolgoznia a részleteiben egyelőre pontatlan tervet. Az ég nyugaton kitisztult, és hosszú, ferde fénycsík csillogott a vízen.

A talaj megszilárdult. A ház tetején alig észrevehető füstfodor reszketett. A tető kezdett megszáradni. Lucien belépett, és már hallotta is Éliane kecskebakugráshoz hasonló lépéseit.

– Itt vagy – mondta. – Fölösleges ennyit óvatoskodnod. Tudod, egész idő alatt gondolkoztam, Philippe. Beszéljünk

komolyan. Mennyit kérsz?

Lucien nem számított erre a kérdésre, de jól illett a terveibe. Kicsomagolta a halat, és föltette melegedni.

– Fölösleges papírokat átdugdosnod az ajtó alatt. Tökéletesen fölismertelek. Szégyelled magad, és ezért választod a hallgatást? De senkire nem bíztad volna a gondozásomat, különösen nőre nem. Egy nőnél fennáll a veszély, hogy hagyja magát meglágyítani. Meg aztán eszébe jutott volna-e egy nőnek, hogy kankalint szedjen nekem? Ez bizony egy férfi ügyetlenségéről árulkodik. Leleplezted magad, Philippe. Kedves volt tőled az a virág. Tudom, hogy nem vagy te rossz. Hát akkor miért bánsz így velem? Mégiscsak szeretted. Biztos vagyok benne, hogy szeretted. Vannak félreérthetetlen jelek... Emlékezz vissza az első éjszakánkra.

Lucien dermedten hallgatott.

– Emlékszel, Philippe?... A kedélyes kis ebédünkre abban a fogadóbeli szobában...– Olyan vidám voltál, olyan gyöngéd... Biztos vagyok benne, hogy egy nő miatt változtál meg később. Mert gyenge vagy. Hidd el, nem akarok én bántó dolgokat mondani. De túl sok emberrel érintkezel, ez igaz. Miért hagytad elcsavarni a fejed? Ki mondta a másoknak: „Megkopasztjuk ezt a kis libát?” Ő volt, valld be. És most talán már nem is tudod, hogyan mássz ki a bajból. Látod, nem mersz ellentmondani. Philippe... csak egy szót... és talán még sikerül elfelejtenem.

„Fütyül rám – gondolta Lucien. – Majd én megmutatom neked, mit forral a te Philippe-ed, te kis mafla.”

Kitépett egy lapot a blokkból, és ráírta: 80 millió, aztán kijavította 800 000-re, mert Philippe nyilván új frankban számol. Átcsúsztatta a cédulát az ajtó alatt. A másik oldalról az

elképedés és a méltatlankodás kiáltást csalt elő a lányból, azután hosszú hallgatás következett. A hal égett szagot árasztott, Lucien négykézláb odament eloltani a tüzet, majd visszakucorodott.

– Elment az eszed, szegény Philippe-em – mondta végül. – És én még azt hittem...– Rövid zokogás. –Te aztán alaposan lecsúsztál. De közlöm veled, ez az egész nem így lesz. Amikor kimegyek innen...

Hirtelen abbahagyta. Egyszeriben megértette, hogy talán soha nem jut ki. Philippe nem vállalná a kockázatot, hogy följelentsék. Gondolkozott, és Lucien tökéletesen átérezte, milyen kemény munkát végez. Ugyanannyira szenvedett, mint ő.

– Kössünk egyezséget – mondta. – Kérj tőlük százezer frankot. Azt különösebb nehézségek nélkül ki tudják fizetni, én pedig megígérem, hogy hallgatok. De esküszöm, hogy intő példa lesz. A férfiak ezentúl...

Halkabban folytatta:

– Nem kívánom neked, hogy egy is a kezem közé kerüljön!

Hirtelen visszatalált arra a hangra, amit az osztályban használt, ha el akarta érni, hogy engedelmeskedjenek neki. Lucien írt: 700000. Ez erősebb volt nála. Szüksége volt a kínzásra, hogy bosszút álljon... mindenért, a Philippe-pel töltött éjszakáért, sőt... de ez megfogalmazhatatlan volt... azért a gyöngédségért, amelytől folyton megfosztatott.

– Hétszázezer – kiáltotta. – Te örült vagy! Figyelj ide, Philippe. Már elmagyaráztam neked, hogy apám, amikor eladta a vaskereskedését, azt hitte, megélhet a tőkéje kamataiból. De hát végső fokon te üzletember vagy, jól tudod, hogy a pénz folyamatosan romlik. Tönkre akarsz tenni bennünket, erről van szó? Válaszra várt, majd folytatta:

– Kétszázezer.

NEM. 600 000.

Sírva fakadt, és most nem is próbálta visszafogni magát. Képtelen volt beszélni, úgyhogy ezúttal ő is írt ugyanarra a cédulára, töltőceruzával, amit a táskájában talált.

300000. Ez a maximum, amire képesek.

Lucien visszaküldte a papírt.

500000, VÉGSŐ AJÁNLAT! ÉS ANYÁD ÉLETÉRE
ESKÜSZÖL, HOGY HALLGATNI FOGSZ.

A lány kifújta az orrát. Lucien azt gondolta: „A vaskereskedésekben sokat keresnek. Hagyjuk a meséket!” Elfelejtette, hogy vissza fogja adni a pénzt, feltéve, ha egyáltalán megszerzi. Philippe bőrébe bújt. Konokul érvényesíteni akarta ifjú kan akaratát. Mivel nem hallott mozgást az ajtó mögül, újabb cédulát küldött a lánynak.

ESKÜDJ!

– Esküszöm – morogta.

A hátát az ajtónak támasztva eleresztette magát. Kimerült volt, de nyert. Ötvenmillió nagy pénz, de a kurrens tarifákkal összevetve igazán ésszerű összeg. A szülők azonnal elkövetnek majd mindent. Péntek van. Szombaton és vasárnap zárva vannak a bankok. A pénzt hétfőn kell lefizetniük. Az éj leszálltával. És azután... hogy azután mi lesz, azt nem tudja, majd rögtönöz. Eddig igazán nem ment rosszul. Fölállt, az ajtónak támaszkodott. Soha nem fogja elfelejteni ezt a gyertyafénnyel alig megvilágított kis odút, ezt a kísérteties félhomályt. Az ujja hegyével megérintette a hal megpirult kérégyét. Még langyos volt. Újabb parancsot fogalmazott.

FEKÜDJ LE. AZTÁN GYORSAN EGYÉL. HAMAR KIHÚL.

Fülett, mikor csikordul meg az ágy, s az ajtónyíláson át gyorsan beadta az ételt. Ezúttal fekvé maradt a lány. „Talán

kicsit túlzásba vittem, gondolta magában Lucien. Ha éhségsztrájkba kezd, elvesztem." Hosszú percekig nem mozdult. „Jó. A hallgatásával akar megfogni. Értem!" Eloltotta a gyertyát, és elment.

Most újfajta félelem ébredt benne, félelem, hogy valami olyan hibát követ el, amely végzetes következményekkel jár. Egész úton azon töprengett, honnan hívja fel a szülőket. Eszébe jutott, hogy az egyik utóbbi esetben a férfi nyilvános telefont használt. Ő is ismer egyet, a Communeau kikötő téren, de előbb be kell néznie a környéken egy postára, hogy kikeresse a telefonkönyvből a szálloda számát. Central Szállodát mondott Éliane. És van egy másik sürgősen megoldandó probléma. Ötvenmillió feltehetően nagy halom bankjegy. Éliane apja majd bőröndbe teszi. Sőt egy bőrönd talán nem is lesz elég. Hogyan szállítson ekkora zsákmányt motorbiciklin? És hová rejtse? Minél jobban kidolgozta a tervet, annál inkább felmérte a nehézségeket. Túl bonyolulttá vált számára a dolog. Ügy érezte magát, mint egy tántorgó kötél táncos.

Gyorsan számolni kezdett. Ötvenmillió tízezres címletekben?... A nullák száma elkábította. Jobban szeretett új frankban számolni. Ötszázezer, százazas címletekben. Az eredmény meglepte. Csak ötezer bankjegy! Utánaszámolt, majdnem átment egy piroson.

Igen. Ötezer bankó. Egy alig nyom valamit. Ennek azért majd utánanézés; vacsora után, amikor egyedül lesz, megmér egyet-kettőt. Mindenesetre nyugodtan kérhet ötvenmilliót, a csomag sem túl nagy, sem túl nehéz nem lesz.

Megállt a posta előtt, lelakatolta a motorbicikli kerekét. Most igazán nem szeretné, hogy ellopják ezt a becses masinát. Nem kellett sokáig keresgélnie a szálloda számát. Ha ne adj'

isten Éliane szülei más szállodát választottak, mindennek vége. Elindult a Communeau kikötő irányába, és amikor elhaladt a prefektúránál álló őrszem előtt, új ötlete támadt. Hát persze hogy mindenképpen meg kell szereznie a váltságdíjat. Amikor már birtokában lesz a pénznek, megmondhatja az igazságot Éliane-nak. A kaland kimenetele, amely még egy pillanattal ezelőtt annyira bizonytalannak tűnt, most a maga ragyogó egyszerűségében jelent meg előtte. Egyszeriben tudta már, hogyan kell beszélnie.

„Itt vannak a milliók. Visszaadom magának. De cserébe hallgatni fog, hogy elkerüljük a botrányt, amelynek mellesleg maga lenne az első áldozata!” És elmagyarázná neki, a körülmények miféle láncolata vitte rá arra, hogy fogolyként őrizze őt. Ő nagyon is boldog lesz, hogy visszaszerezheti elveszettnek hitt millióit, főként pedig szálni fogja Hervét. Természetesen bocsánatot fog kérni, hogy akarata ellenére hallotta a Philippe-pel kapcsolatos titkokat. Ez a legkényesebb pont. Lehet, hogy a lány nem mutat majd túlzott hajlandóságot a megbocsátásra. De kénytelen lesz beismerni, hogy mindvégig jóindulatú volt, sőt több annál, ártatlan. Mert amikor lefékezett a fülke előtt, csakugyan ártatlannak érezte magát.

A járdához támasztotta a motorját, de nem tudta rögtön elszánni magát. Jaj, de nehéz végigcsinálni! Hervére gondolt. Nézte az autókkal zsúfolt teret, a már világító lámpaoszlopok fölött a mályvaszínű eget, azoknak a világát, akik most békésen hazatérhetnek. Gyerünk! Neki kell vágni! A zsebeiben kutatott, tantuszt keresve. A hangja, úristen, a hangja! Hogyan változtassa el? Nem tarthat zsebkendőt a szája elé, hiszen szüntelenül járókelők haladnak el az üvegezett, mindenki számára látható fülke mellett. Majd ahelyett, hogy mély

hangokat próbálta kisajtolni magából, beéri a suttogással. Bezárkózott a fülkébe, igyekezett a lehető legjobban hátat fordítani az utcának, sarokba szorított testével odút formálni, hogy egyedül lehessen a hanggal, amely majd válaszol. Tárcsázott, és hallotta a telefonkezelőt:

- Central-szálló.
- Chatelier úrral szeretnék beszélni.
- Beszéljen hangosabban!
- Chatelier urat kérem.

Basszus hangja kaparta a torkát. Köhögött.

- Kapcsolom.

Az izzadság csípte a szemét. Nem tudta, mit fog mondani.

- Itt Chatelier beszél.

Gyorsan beszélt, szinte lihegve. Szegény ördög, hosszúhosszú órák óta várhatta ezt a hívást.

– A lányával kapcsolatban hívom – mondta Lucien. – Semmi baja nem esett...

Félbeszakította magát. Nem volt mersze fenyegetőzni. És mégis...

– Most minden magán múlik – folytatta. – Az ő érdekében azt tanácsoljuk, hogy ne értesítse a rendőrséget.

Örült, hogy eszébe jutott többes számot használni. Ezzel furcsa módon megerősítést nyert, mintha cinkosai lennének a közvetlen közelben.

– Mivel tudja bizonyítani, hogy Éliane él és a maguk kezében van?

Lucien hangosabban válaszolt.

– El fogunk juttatni magához egy általa aláírt levélkét... Ötvenmillió a követelésünk, tízezres címletekben. Ha nem fizet...

Ez a mesteri félmondat a legsúlyosabb fenyegetéseket

sejtette. Lucien fokozatosan visszanyerte önbizalmát.

– Gondolhatja, hogy nincs nálam a pénz mondta az apa. – Tours-ba kell mennem érte.

– Intézkedjen. A pénzt hétfőn kell letennie. Hogy hová, azt majd megtudja. A lányát kedden engedjük szabadon. Kivéve, ha...

„Jól van, gondolta Lucien. Remek formula.”

– De esküszik – erősködött a másik megesküszik, hogy él?

Az improvizáció hevében Lucien fényes mondatot kanyarított:

– Gyilkolna valaki ötvenmillióért?

Letette a kagylót, és kiment a fullasztóan szűk fürkéből. Hát ezzel megvolnánk. Soha nehezebbet! Persze a legmeredekebb még hátravan. A rendőrség átmenetileg elfogadta azt a feltevést, hogy öngyilkosság történt, ugyanakkor fenn kell tartania az emberrablás verzióját is. Mindenesetre a szálloda telefonját feltehetően lehallgatják. De a hekusok távol fogják tartani magukat, mint rendesen, egészen a fogoly kiszabadulásáig. Inkább a váltságdíj lefizetése után lesz majd szükség a kicselezésükre. Egyelőre nincs mitől félni.

Lucien fölpattant a motorbiciklijére, és az állomás felé vette az útját, hogy ellenőrizzen egy idegesítő részletet. A menetrendet látva megnyugodott. Van egy vonat, amely kilenckor indul és tizenegykor érkezik Tours-ba, és van egy másik, amellyel már tizenhét órakor vissza lehet érni. Ha feltételezzük, hogy Chatelier papa csak hétfőn megy Tours-ba, lévén, hogy a bankok szombaton és vasárnap zárva tartanak, a pénzt akkor is könnyen megszerezheti a kívánt időpontra.

Fél hét. Túl késő ahhoz, hogy kerülőt tegyen a kórház felé. „Tarts ki, Hervé. Érzem, hogy menni fog.”

Hazaért. A gimnázium, a viskó a mocsárban, az otthona, a

kórház, szüntelenül ugyanabban a körben forgott. Mióta is? Pontosan egy hét óta. Csak egy hete! Nem lepődött volna meg, ha közben megőszül. A levélmérleg, amit soha senki nem használt, egy polcon, a könyvszekrény sarkában volt, orvosi könyvek közé szorítva, amelyeket a doktor már jó ideje ki sem nyitott. Lucien letörölte, mert egy kicsit megszállta a por, s a sima asztalra helyezte, majd megmérte rajta három százfrankosát, és gyors fejszámolást végzett. Ötezer bankjegy öt kilót nyomhat, vagy majdnem annyit. Többre számított, és nagyon elégedett volt. Most valami ideális helyet kell keresni, ahol Chatelier megválhat a pénzétől. Valami kellőképpen távol eső... könnyen szemmel tartható helyet, ahol őt nem leshetik meg... és ahol estefelé nemigen járnak, tehát szemtanúk nélkül dolgozhat...

Lucien jól ismerte a várost, és végül a Nantes és Chantenay között épülő negyed mellett döntött. Arrafelé sok az épülő lakótelep. Majd azért kimegy terepszemlére, de tudta, hogy jó a választás. Csak ki kell találni valami ravasz cselt, amellyel megghiúsítja az esetleges rendőri akciót, valamit, ami, ha netalán követnék az apát, tökéletesen váratlanul éri őket. Egészen a vacsoráig kimerítő töprengésbe mélyedt, különböző terveket szőtt, de azonnal le is tett róluk, mert vagy túl kockázatosnak, vagy túl bonyolultnak ítélte őket. Amikor asztalhoz ült, még semmi elfogadhatót nem talált ki. Az apja már a desszertnél tartott. Még két-három sürgős eset. Dühöngött az influenzajárvány.

– Van valami újság a tanárnődről? – kérdezte.

– Nem hiszem.

– A rendőrség nem tért vissza?

– Nem. Hogy van Hervé?

– Nem valami híresen. Gyengül. Azt azért nem mondanám,

hogy reménytelen az állapota, de hitegetni sem akarlak... Ha a műhelyben jársz, vigyázz, egy szót se. Nagyon sajnálom azokat a szegény embereket.

A doktor a cigarettáját kereste.

– Nem láttad valahol?... Nézd már meg a dolgozószobámban, kérlek. Én addig megiszom a kávémat. Egy idő óta mindent elhagyok.

Lucien behozta a cigarettát és egy doboz gyufát.

– Ne haragudj rám, kis Lucienem – mondta a doktor, gyufaszálat gyújtva. – Még mindig nem kerítettem elő a tőled kapott öngyújtómat. Biztos, hogy nem veszett el... De annyi mindent kell fejben tartanom... Néha már azt mondom, igazad van. Soha ne légy orvos. Túl nehéz. És az ember annyira egyedül van!

Felhörpintette a kávéját, és kiment.

„Milyen ronda képe van, gondolta Lucien. Agyonhajszolja magát. De mit szóljak én?” Összerakta az edényeket, folytatva fájdalmas töprengését. „Még bárom napig etethetem! Vajon mi az ördögöt művelhet egész nap? Ha sokat dilizik, a végén bepörög. De hát mindannyian dilinyósok vagyunk, te szerencsétlen! Ha visszatérsz a helyedre a gimnáziumba, vajon egymás szemébe merünk-e még nézni? Mindig ott lesz közöttünk Philippe!”

Megpróbálta elképzelni, milyen is lehet az a Philippe. Biztos valami playboy. Gyűlöletes figura. Éliane azt mondta, üzletember. Miféle üzletekben utazik? És miért van szüksége mindig pénzre? Ha a rendőrség az emberrablási verzió felé hajlana, vajon nem kezdene-e el nyomozni ez után a gyanús alak után? Nyilván nem mulasztják el kideríteni, hogy a szeretője volt. Éliane szeretője. Undorító! És utána, amikor a lány kiszabadul, újra találkozgatnának. Nem! Azt már nem!

Menjen csak a síttre! Menjen a fenébe! De többé ne érjen Éliane-hoz a mocskos mancsával! Ha Hervé meghal... Lucien toporzékolt a dühtől és a fájdalomtól. Ha valaki, akkor ő a fogoly. Soha nem mászik, ki ebből az ügyből. Régen egy hasonló helyzetben levő fiú minden nehézség nélkül megtalálta volna a módját, hogy elhajózzon valamelyik Ausztráliába vagy Peruba tartó óceánjárón. De régen senki nem rabolt el senkit. Fölment a szobájába, kiválasztotta a legzajosabb lemezét, és a váltságdíj kérdésére koncentrált. Hogyan kéne fölმarni a pénzt? Felöltözve aludt el.

Másnap újabb napot húzott ki a naptárában, és visszatért a Communeau térre, hogy fölhívja Chatelier-éket. Egy még nagyon körvonalazatlan ötlete támadt. Chatelier asszony jelentkezett a vonal másik végén.

– Nem értesítették a rendőrséget?

– Nem, uram... Remélem, legalább nem bántalmazák... Könyörgök... A férjem kocsival ment... Hétfőn reggel jön vissza...

Egyfolytában sírt.

– Milyen kocsija van? – kérdezte ingerülten Lucien.

– Úgy érti, milyen márka?... Simca... Simca kombi,...
Fontos ez?

– Nem. Kedden visszakapja a lányát.

– Gyenge, törekeny. Nagyon vigyázzon. Cseppeket szed...

Elvágta a beszélgetést. Ennek a részletnek megvolt a maga értéke. A kombinak nincs hátul csomagtartója, s ez rendkívüli módon megkönnyíti a még éppen csak hogy körvonalazódó művelet végrehajtását. A könnyek, a cseppek... mindez másodlagos. Semmi másra nem akart gondolni, mint a pénz megszerzésének módjára, arra a vakmerő eljárásra, amely megfogalmazódott az agyában, és egyre jobban tetszett neki.

Megszervezte a szombati beosztását, mert szerencsére szabad volt. Először el kell látnia Éliane-t, talán mindjárt három napra, mert hétfőn nyilván nem áll majd módjában visszamenni hozzá, a vasárnapra pedig – akárcsak a sportolóknak a finis előtti napon – nagy szüksége lesz, hogy felkészüljön, összeszedje magát. Aztán gondosan ki kell jelölnie a helyet, ahová Chatelier majd leállítja a kocsiját. A hadművelet kimenetele ettől a választástól függ. Betért Corbineau-ékhoz, hogy tankoljon. Madeleine az irodában ült pongyolában; elfelejtette kikészíteni magát, öregnek és betegnek tűnt.

– Nincs valami jól. Vérátömlesztést kapott. Rossz a vérképe.

– Mit mond a sebész?

– Semmit. Még mindig nem hajlandó nyilatkozni. A mama reménykedik, de én...

Színtelen hangon beszélt, mint aki álmodik.

– És ez a rengeteg iromány – tette hozzá. – Ha legalább nyugton hagynának bennünket...

– Meglátogatom.

– Ha akarod, menj, de nem tért magához. Úgyhogy...

Lucien csüggedten távozott. Mennyit vesződik, és minek? Hogy elejét vegye egy egyre kevésbé bevallható hülyeség következményeinek! De most már szó sem lehet arról, hogy abbahagyja. Mindvégig húnek kell maradnia Hervéhez. Annak a becsületre emlékeztető valaminek a nevében. Ez a vállalkozás érthető motívuma. Ami viszont a homályos részét illeti... Ha letartóztatják, a börtönben talán lesz ideje elgondolkozni rajta.

Visszament a Prisunicbe, konzerveket, jó erős konzervnyitót vásárolt, sonkát, kenyeret és több üveg ásványvizet. Három nap! Éliane könnyedén kibír még három napot! Kevésbé sajnálatraméltó, mint Hervé. Különben is, ő a felelős

mindazért, ami történt.

Újra rátért a Sucé útra. Undorodott az unalomig ismert útvonaltól. Tűzött a nap. Az árok túlsó partján, a ligetben már itt-ott kibújtak az első rügyek. Milyen szomorú ez a hazug tavasz, amelyből Hervé kimarad. Az udvarba állította motorbiciklijét, kinyitotta az ajtót. Semmi nesz. Pedig biztos, hogy ébren van. Sietve a konyhába vitte a csomagtartóra kötözött csomagot, és bekopogott.

– Itt vagyok – mondta Éliane. – Miért, mit gondoltál?

Lucien írt.

ÉLELMET HOZTAM. MARADJ FEKVE.

A lány visszaküldte a papírt, anélkül hogy egy szót is szólt volna. Lucien a már jól bevált szertartás szerint berakta a szobába az ellátmányt. Aztán újra elővette a blokkot, hogy újabb utasításokat adjon.

KEDDEN KISZABADULSZ. A SZÜLEID MEGTESZIK A SZÜKSÉGES LÉPÉSEKET. ITT EGY ÜRES LAP. ÍRJ NÉHÁNY SORT A MEGNYUGTATÁSUKRA.

Várta vissza a cédulát, amit a lány hamarosan át is csúsztatott az ajtó alatt. Elolvasta:

Ne nyugtalankodjatok. Minden rendben. Csók
Éliane

Kicsit elmosódott az írás, de végül is az üzenet bizonyítja Chatelier-éknek, hogy a lányuk, nagyon is életben van, és ez bizakodóbbá teszi majd őket. Lucien kitépett egy újabb lapot.

VAN MÉG GYERTYÁD?

– Igen - mondta. – De kellene néhány aszpirin. Nagyon fáj a fejem. Itt nincs levegő.

TUDSZ VÁRNI HOLNAPIG?

– Várni! Várni! – csattant föl. – Mást se teszek. Meg fogok betegedni. Meg én! Örülnél neki? Ezt akarod? Alig állok a lábamon.

Lucien kiszámította, hogy ha siet, éppen meg tudja járni az Ancien-Octroi téri patikát, visszajön, és ebédidőre még haza is ér. Azonnal útnak indult. A patika mellett volt egy újságot is árusító trafik. Kis plakát jelezte a legfőbb híreket, és a nagybetűs cím kalapácsütésként érte Lucient: Egy fiatal lány. rejtélyes eltűnése Nantes-ban. Remegve vett egy Ouest-France-ot.

Eltűnt egy fiatal lány, a Marc-Elder Gimnázium tanára.

Egyvégteben elolvasta az első oldalon levő cikket.

Éliane Chatelier kisasszony, a Marc-Elder Gimnázium matematika tanárnője, több mint egy hete nem tért haza. A szülők jogos nyugtalanságukban a rendőrséghez fordultak. A rendőrség emberei aprólékos nyomozásba kezdtek a lány lakásán. Felfedeztek egy levelet, amely semmi kétséget nem hagy azon kapcsolat természetére felől, amelyet a szerencsétlen lány egy bizonyos X. úrral tartott fenn. X. úr személyazonosságát egyelőre nem fedik fel. Talán ez az a nyom, amin el lehet indulni. Méchin felügyelő nagy erőbedobással vezeti a nyomozást, de semmiféle nyilatkozatra nem hajlandó. Minden jel szerint emberrablás történt, és tudjuk, hogy az ilyen esetekben mennyire fontos a diszkréció. Ezért is volt lehetetlen felkeresnünk az áldozat családját. Lapzártakor még nem tudjuk, követeltek-e tőlük váltságdíjat. A gimnáziumban, ahol mindenki becsülte Chatelier kisasszonyt szakértelméért és kedvességéért, kétségbeesett hangulat uralkodik...

Lucien le volt sújtva. Nem tudta, mit kellene tennie.

Kedvesség, kedvesség... Szüntelenül ez a szó zakatolt az agyában. Hogyan döntsön? Kapituláljon, engedje szabadon most rögtön a lányt?... Vagy éppen ellenkezőleg, folytassa a dolgot? Zavarodottsága ellenére azzal azért nagyon is tisztában volt, hogy ha erőfölényben akar maradni, mindenáron meg kell szereznie a váltságdíjat. A pénzt Éliane ígérete ellenében, hogy hallgatni fog. Ez volt az egyetlen biztos pont, amely gondolatai örvénylésében is tartotta magát. Másrészt nyilvánvaló, hogy a rendőrség hamis nyomon készül elindulni. Az első felindulás elmúltával rájött, hogy a helyzet végül is számára kedvezően alakult. Ami történt, elkerülhetetlen volt. Az újságoknak előbb-utóbb írniuk kellett az ügyről. Hát most kipattant, de valahogyan tőle távol. Ha sikerülne valami nagyon agyafúrt tervet kieszelnie – amely nagy vonalakban már össze is állt a fejében –, hiába kapná el a rendőrség a következő telefonbeszélgetését Chatelier-ékkel, be tudná csapni őket.

Végső fokon a rendőrségnek semmi oka rá, hogy egy kölyök jövés-menését figyelje. Tiszta szerencse, hogy még „kölyök”, ahogy mindenki hívja. És különben sem lesz jövés-menés. Rajtaütésszerűen fog dolgozni.

Zsebre vágta az újságot, és félig-meddig visszanyerve nyugalmát, belépett a gyógyszerészertárba. Neki is nagy szüksége volt egy aszpirinre. Vett egy levéllel, s az Ouest-France cikkén medítálva visszaindult. Most aztán élvezkedhet a sajtó! És a televízió! Úgy érezte, hogy színpadon mozog, reflektorfényben, s az utálat tárgyává vált. Ó Mr. Hyde. Ez az. Az apja doktor Jekyll és ő Mr. Hyde. Az éjszaka réme. Rémülettel vegyes fájó elégedettség töltötte el, amit semmiféle meggondolás nem semmisíthet meg. A házhoz érve bevett egy tablettát, amely majdnem megakadt a torkán, és beküldött egy

cédulát.

ITT AZ ASZPIRIN.

Aztán kinyitotta az ajtót. A lány majdnem kitepte a kezéből. Nyilván régóta leste a pillanatot, amikor cselekedhet, és most tiszta erejéből húzta az ajtót. Lucien üvöltött:

– Engedje el! Azonnal engedje el!

Egyik lábával nekifeszült a falnak, és centiméterről centiméterre húzta maga felé a csikorgó ajtót.

– Ha nem engedi el...

A lány hirtelen eleresztette, és az ajtó nagy zajjal becsapódott. Ráfordította a kulcsot, és mély lélegzetet vett. Csak ekkor döbrent rá, micsoda meggondolatlanságot követett el. Megszólalt. Éliane most ököllel verte az ajtót.

- Maga nem Philippe! Ki maga?

Az összecsapás után az ajtó mindkét oldalán lassan lecsillapodtak. Lucien minden ízében reszketett, mintha a halál torkából menekült volna. Ennek az átkozott lánynak a rosszhiszeműsége felháborította. Ha lett volna rá módja, felpofozza. Egy hajszálon múlt, hogy meg nem szökött. Vajon felismerte-e a hangját? Most hallgat. Lucien megpróbált logikusan gondolkodni; ha felismerte, akkor visszanyerve a lélekjelenlétét megparancsolja neki, hogy nyissa ki az ajtót. Hacsak Honnan tudhatná, hogy mit forgat a fejében? De az is lehet, hogy megrémült a lány. Vagy talán olyan aljas terveket érlelget magában, hogy semmiféle egyezkedésre nem lesz hajlandó, amikor ő érte jön, hogy kiszabadítsa? Nagy nehezen úrrá lett a remegésen, ami a kezére is átterjedt, és írt:

TÖBBÉ NEM NYITOM KI AZ AJTÓT- MAGADRA VESS!

A papírt kommentár nélkül visszakarta. Mérlegelte az érveket és az ellenérveket, mintha fogadásról lenne szó. Akár felismerte, akár nem, a tervein nincs mit változtatnia. Marad

az adom-veszem: én kiszabadítlak, és visszaadom a pénzt, cserébe te biztosítod a büntetlenségemet. A magány és a kimerültség végül is indokolja a kirohanást.- De micsoda csalódás! Ez a nő, akiért annyit fáradt, akire annyit gondolt, ráadásul micsoda felindulással... Tehát így ér véget az egész, dühvel és nehezteléssel? Tett egy utolsó kísérletet.

KEDDEN VISSZAJÖVÖK. ELŐBB NEM.

Szerette volna még egyszer hallani a hangját, találni valami ürügyet, hogy újra beszédbe elegyedjenek. Semmi válasz. Eloltotta a gyertyáját, és gondosan bezárta a bejárati ajtót. Mielőtt eltávolodott volna, visszafordult, és szomorúan nézte a házat. Ez az, amit a férfiak szakításnak hívnak? Az érzések elrothadását, ezt a fájdalomból és gyűlöletből gyúrt keveréket, ezt a szörnyűséget, amelynek formája is van, súlya is, és a testben él, akár egy féreg, hát ez lenne az?... Akkor még mindig jobb gyerekeknek maradni!

Késő volt. Ha az apja már hazaért, újabb jelenet következik. Sietett. A doktor Marthe-tal beszélgetett. Az eseményeket taglalták.

– Épp mondom az úrnak – magyarázta Marthe –, hogy az a kisasszony bizony nem volt valami óvatos. Az én időmben az ember nem bolondult bele akárkibe. Egy férfi, akinek adósságai vannak! Le kellett volna informálnia.

– De... nevet is említettek? – kérdezte Lucien.

– Nekem nem mondta a fiam. Csak arról a levélről beszélt, amit a kollégái a lány lakásán találtak. Ez a Philippe... merhogya Philippe az aláírás... elmesélte neki, hogy vett egy sztereo lemezjátszót. Én nem tudom, mi az, de annyi biztos, hogy nincs neki elég pénze rá, és kapott egy fizetési felszólítást. A hónap végéig elő kell teremtenie 6500 frankot. Nem csekélység!

– Feltételezem – mondta a doktor –, hogy a rendőrség végigjárja a környék minden ilyen készüléket árusító kereskedőjét. A nyomozásnak elég gyorsan eredményre kell vezetnie.

– Bár úgy volna! Micsoda világban élünk! Manapság már egy igenért vagy egy nemért elrabolják az embert. A pénzt csak úgy kilopják a zsebünkből... De maradjon köztünk, amit mondtam, jó?

– Hallod, Lucien? – mondta a doktor. – Egy szót se senkinek ... Gyerünk, asztalhoz, de gyorsan. És fújd ki az orrod. Nem vagy te náthás?

Lucien elővette a zsebkendőjét, és kiejtette Éliane levelét. Ne aggódjatok. Minden rendben. Csók. Gyorsan fölkapta, és a zsebébe süllyesztette. Az apja semmit nem látott, el volt foglalva. Kapkodva evett, mint mindig, és már a desszertjét ette, amikor Lucien még csak a sültnél tartott. Marthe behozta a kávé.

– Már ketten is vannak a várószobában – mondta. – ' Tessék? Úgy tűnt, mély töprengésből riad fel.

– Ja igen – mondotta. – Megyek már, Marthe rosszállóan ingatta a fejét.

– Egyesekre ráférne egy kiadós pihenés – mondta, amikor a doktor kiment.

Lucien nem kért se desszertet, se kávé. Nem ért rá. Felkapta a postai kalendáriumot, és fölszaladt a szobájába. A kalendáriumhoz részletes várostérkép is tartozott. Tájékozódott, majd kiválasztott egy kis négyszöget az Émile Zola téren túl. Könnyen megközelíthető környék; Chateliernek nem kell attól tartania, hogy eltéved. És ez a fejlődő

negyed tele van épülő házakkal, raktárakkal, megannyi búvóhellyel. Ha a rendőrség mégsem lenne hajlandó a fogoly életben maradása érdekében távol tartani magát, erői szétszóródnának.

Lucien egy kicsit megnyugodva közönséges borítékba csúsztatta Éliane levélkéjét, ákombákomokkal megcímezte Chatelier-éknek. Óvatosságból a város központjában adja majd fel. Kezdődik a nagy kaland.

Lucien újra motorra ült, megígérve magának, hogy a visszaúton betér a kórházba. Furcsa, hogy az apja elfelejtett Hervéról beszélni. Nagyon szórakozott lehetett. De hát ki nem szórakozott mostanság a hihetetlen emberrablás miatt? A Canclaux téren bedobta a levelét egy postaládába, és hamarosan megérkezett az Emilé Zola térre. A buszmegállóval szemben van a Tabatière bisztró. Ez lesz az első állomás. Fel kell kutatni még egyet. Lucien a Convention utca végén meg is találta a Café des Amis-t. Gondolatban fölvázolta a helyszínek elnagyolt térképét. A Liberté sugárút visszaviszi az Aiguillon rakparton. Ha lezárják is a körzetet, estefelé, a munkából jövő biciklisták között senkinek nem tűnik majd föl egy motorbiciklis fiú. A rendőrség elsősorban az autósokat figyelné, és kizárólag a felnőtteket.

Rátért a 4 Septembre útra, és megérkezett az építési területre. A hétvége elaltatta a teherautókat, a darukat, a betonkeverő gépeket. Senki nem volt a láthatáron. Lucien kereste a helyet, ahol Chatelier-nak le kell majd állítania a kocsiját. Egy deszkakerítéssel körülvett üres telek megfelelőnek tűnt. Odagyalogolt a kerítéshez, és megvizsgálta; itt-ott repedések voltak rajta; átjáró a csavargóknak. Könnyen belülré kerülhetne, és onnan leskelődhetne. Fölvette a tájékozási pontokat: az érkezéskor

balra a hatalmas betonkeverő; jobbra a deszkakerítés, az S. N. C. F.-kölcson előnyeit ecsetelő plakátokkal teleragasztva. Jó a választás. Kis sebességgel követte az új út még kissé homályos nyomjelzéseit. Egy befejezés előtt álló háztömb közvetlen közelében bádogépítmény állt, ide gyűjtik a munkások a szerszámaikat. Chatelier minden nehézség nélkül meg fogja találni. A barakk és a parkolás helye közt majdnem egy kilométer lehet a távolság. Ez több mint elég. Lucien most már világosan látta az egész hadműveletet. Nem létezik, hogy ne sikerüljön. Elégedetten tért vissza a városba; időben eszébe jutott, hogy föl kell jegyeznie a Tabatiére telefonszámát, úgyhogy betért a főpostára. És még kölcsönöznie kell egy nevet is. Találomra kinyitotta a telefonkönyvet, becsukta a szemét, és a mutatójával rábökött az egyik rubrikára. Chabret. Roland Chabret Miért ne?

Megfogadta, hogy benéz a kórházba. Egyszer csak letett róla. „Bocsáss meg, öregem. Minden erőmre szükségem van. Ha még egyszer meglátnálak, távol tőlem, az önkívületbe veszve, féltő, hogy meghátrálnék. Most már Éliane is ellenünk van. Mindenki ellenünk van. Amit teszek, azért is teszem, hogy ne romoljon az állapotod, hogy soha meg ne tudják... Szóval jobb szeretnék hétfő estig egyedül maradni.”

Hazaérve egy levél várta a nagyanyjától.

Kis Lucienem!

Régóta nem adtál hírt magadról. Remélem, jó híreid volnának. Én, mint mindig, jól vagyok. A bizonyíték: holnap társasutazásra indulok a barátnőimmal. Cannes-ban szállunk hajóra, és nagy körutazást teszünk: Egyiptom, Törökország, Görögország stb.

Természetesen küldök majd képeslapokat. Te is eljutsz

majd mindezekbe az országokba, ha nagy leszel. Addig is tanulj rendesen és légy jó.

Szerető nagyanyád

– Vén bolond – zsörtölődött Lucien. – Küldhetett volna nyalókát, ha már annyira odavan. Apró darabokra tépte a levelet.

Lucien hétfőn elbliccelte az óráit. Alaposan túllépte a fenyegetések és büntetések határát. Elszántsága megakadt emelőlöz hasonlított, amelyet erőnek erejével sem lehet visszavinni a holtpontra. Végig fogja csinálni, akár egy robot, csakhogy ő roppant ravasz robot. Két órakor a postáról hívta fel Chatelier-éket. Az apa jött a telefonhoz.

– Magánál van a pénz?

– Igen.

– Rendben megkapta a lánya levelét?

– Igen, és...

– Igennel vagy nemmel válaszoljon. Beszélt a rendőrségnek a váltságdíjról?

– Nem.

– De azért valamit gyanítanak.

– Igen.

– Amit most mondani fogok, azt szigorúan tartsa meg magának. A lánya érdekében... Van két bőrröndje vagy két kisebb utazótáskája?

– Igen.

– Mindegyikbe belerak kétszázötvenezer frankot.

– Igen.

– Fél hatkor útra készen áll.

– Igen.

– A kombival jön?

– Igen.

Letette a kagylót, és hazatért. A folytatás olyan tiszta volt a fejében, akár egy film. Gondosan megvizsgálta motorbiciklijét, az egyik szerszámtáskába beletette az 504-es szerszámkészletéből kivett kerékemelőt, és felhúzott egy régi viharkabátot. Négy órakor elindult; valami ismeretlen, majdhogynem boldog izgalom hajtotta. Vibrált, mint egy fölpörgetett motor. Öt órakor egy, a stadion közelében levő fülkéből fölhívta a szállodát.

– Készen áll?

– Igen.

– Szétosztotta a pénzt a két útitáskába?

– Igen.

– Nos, fél hatkor induljon el. De vigyázzon... Senkinek nem szabad követnie ... Ügyeskedjen ... Hall engem?

– Igen.

– Elmegy az Émile Zola térre. Egyszerű: a szállodában kér egy térképet. Az Émile Zola téren van egy Tabatière nevű bisztró. Nem lehet eltéveszteni. Ott várja az újabb hívást. Roland Chabret urat kéri majd a telefonhoz ... Jegyezze meg, Roland Chabret.

– Igen.

– Ott megkapja a további utasításokat. És ne próbáljon átverni bennünket!

Lucien kilépett a fülkéből. Roppantmód igyekezett suttozni; kezét tölcserként a szája elé tartotta, de nem volt biztos benne, hogy eltalálta a kellő hangszínt. A hangja túl magasan csengett. Már Éliane-nál is... Megint vallatóra fogta magát. „Vajon fölismert-e?” Elvetette a kérdést. Az elmúlt két napban

már legalább százszor föltette magának. Mindez csak eltereli a figyelmét, márpedig ezt a luxust most nem engedheti meg magának. A Convention utca közelében betért egy kávéházba, ahol sok a vendég, és észrevétlenül közlekedhet. A 4 Septembre út felől közelítve ez az építési területhez is, és a kiszemelt búvóhelyhez is közel van. Felhős az idő, de fél hétkor, a móka befejeztével még nem lesz egészen sötét. Elfelejtette, hogy hosszabbak a nappalok. Nem öröm, de azért megvannak az előnyei is. Figyelőállásából jobban szemmel tarthatja majd a környéket.

Unaloműzőként ivott egy pohár sört. Immár az összes újság a tanárnő elrablásáról beszélt. A televízióban pedig az egyes csatornán Gicquel kommentálta az eseményt, hangsúlyozva, hogy az oktatás egyre nehezebb, sőt mi több, veszélyes szakmává vált. A rendőrségi nyomozások nem vezettek semmire, de azt állítják, hogy Méchin felügyelő és munkatársa, Chéraud nyomozó rendkívül fontos adatok birtokába jutott. Lucien, miközben lázasan nézte az óráját, fogalmazgatta, hogy mit mondjon Éliane a hatóságoknak, ha egyáltalán hajlandó fedezni őt. Először is nem szabad felfednie a házikó létét, ahova bezárták. Azt kell mondania, hogy bekötött szemmel vezették oda és vissza egyaránt, mondjuk, a párizsi útig. Aztán kitalálni egy leírást a szobáról, ahol élt. És ezzel kész is. Határozottan állítania kell, hogy semmi többet nem tud, és hogy tökéletesen képtelen a legcsekélyebb felvilágosításra is elrablóit illetően. Mi sem hihetőbb ennél. Itt van még a pénz kérdése. De ezen a téren sem lesz probléma. Nincs rá szükség, hogy Éliane megmondja, visszakapta. A szülők visszaszerzett javaik miatt boldogabbak lesznek annál, semhogy ne tudnának ők is hallgatni. Feltehetően elejtik a pert, és Philippe-et még csak zaklatni sem fogja senki.

„Nem a Hüvelyk Matyit mesélem magamnak éppen? – gondolta Lucien. – Nem kölyök módra nézem én a dolgokat?” De miként tegyen szert felnőtt gondolkodásra, hogy ezt megítélhesse? Kevéssel hat óra után felhívta a Tabatiére-t.

– Legyen szíves, hívja a telefonhoz Roland Chabret urat.

A hangzavarból kihallott valami zenét; rögtön fölismerte ... Sylvie Vartan ... Imádott boszorkányod vagyok én... Folytatta az álmodozást. Az ujjai hegyével dobolta a ritmust a falon.

– Halló... Chate ... Itt Chabret.

– Simán ment minden?

– Igen.

– Nem követték?

– Nem, nem hiszem.

– Fél hétkor, semmivel sem előbb, rátér az Égalité sugárútra, a második utcánál jobbra kanyarodik, ez a Conviention utca. A végében nyílik a 4 Septembre út. Ez egyenesen az építési területre vezet. Jegyzi?

– Igen... Égalité... Convention... 4 Septembre ... építkezések...

– Jó. Bal kéz felől látni fog egy rögzített betonkeverőt. Hatalmas valami. És pontosan szemben vele húzódik egy S. N. C. F.-kölcsőnt hirdető plakátokkal borított kerítés. Itt leállítja a kocsiját.

– Igen.

– Magához veszi a két útitáska egyikét, és elindul gyalog, egyenesen előre. Alig egy kilométer után baloldalt észre fog venni egy bádogbarakkot. Több nincs is a közelben. Megkerüli: a háta mögött van egy nagyon szűk kis folyosószerűség. Oda teszi le a csomagot. Állandóan szemmel tartjuk. A táska miatt ne nyugtalankodjék; amint távozott, elvisszük. Visszaül az autójába, és elmegy ezúttal a

Convention és a 4 Septembre út sarkán levő Café des Amis-ba. Ott újra érintkezésbe lépünk... Ismét Roland Chabret urat fogjuk keresni, és megjelöljük a helyet, ahová a második számú táskát kell el vinnie. Világos?

– Igen.

– Utolsó utasítás: mostantól fogva senkivel ne váltson egy szót se, bárki legyen is az. Világos?

– Igen.

Lucien letette a kagylót, és elhagyta a kávéházat. Jó negyedóra előnye van Chatelier-vel szemben. Több, mint amennyi ahhoz szükséges, hogy a kerítés mögött eltüntethesse a motorbiciklijét és körbekémlelhessen. Már minden munkás elhagyta a telepet. A daruk leálltak, emelőkarjukkal a szél irányában. Teherautók sem jártak már. A rendőrség Lucien utolsó telefonhívását nem foghatta el. De az megeshet, hogy követik Chatelier kocsiját. Tehát két lehetőség van: vagy egyáltalán nem avatkozik közbe a rendőrség, nehogy veszélyeztesse Éliane életét, vagy néhányan közülük messziről követik Chatelier-t a barakkig, abban a reményben, hogy azután lecsaphatnak arra, aki a váltságdíjért megy... De minthogy senki nem fog mutatkozni!...

Lucien minden nehézség nélkül beállította a motorját a kerítés mögé. Sötétedett. A befejezetlen házak tövében itt-ott kigyúltak a lámpások, jelezvén az éjjeliőröknek, hol kell őrködniük. Lucien mögött törmelékekkel és rozsdás konzervdobozokkal teleszórt üres telek húzódott. Egyetlen gyanús árnyat sem látott arrafelé. Az egyik szerszámtáskából elővette a kerékemelőt, és megbizonyosodott róla, hogy a másikban rendben megvannak a kötelek, amelyekkel a csomagot erősíti majd a csomagtartóra. Egy pillantás kifelé. Az út kihalt, ameddig a szem ellát, csak a keréknyomok, a

hatalmas útkaparók vájta mélyedések szövevénye; a tátongó falak, a lila eget csíkozó épületek szomorú látképe. És a szél halk zúgása, a szélé, amely birtokba veszi a terepet, és mindent elhord. Lucien lesben állt, szégyenkezve, hogy olyan, mint egy útonálló.

Az óráján fél hét. Hat óra negyven: egy autó fényszórói. Chatelier közeledik lassan, keresve a tájékozódási pontokat. A kombi megáll a betonkeverőnél, a férfi kiszáll, és körülnéz. Azután lehajol, kikapcsolja a világítást, és az egyik táskával a kezében felegyenesedik. Bezárja az ajtót. Lucien egyetlen mozdulatát sem téveszti szem elől. Minden a következő perceken múlik. Chatelier habozik, talán visszariasztja a díszlet kevésbé megnyerő volta. Végül nekiindul, magasra emelve lábát, hogy átlépje a hepehupákat.

Senki nem követte. Lucien jó ideig vár. Vajon más szemek, valahol másutt szintén figyelik-e az öreg férfi mozgását? Más szemek! Lucien hiába húzza össze magát egészen picire, a hátában érzi pillantásukat. A kocsi néhány méterre áll. Hol a csapda? Itt, vagy amott, a barakk közelében? Ha nem is bátorságból, de fatalizmusból lép egyet előre, kettőt, hármat. Chatelier-t már nem lehet látni. Lucien leveti viharkabátját, s az egyik ujjába csúsztatja az emelőt, hogy tompítsa a zajt, majd nekivágja buzogányát a jobb első ablaknak. Az üveg széttörik, az ülésre szóródik, de a nagy robaj, amitől Lucien tartott, elmarad. Kicsit megrökönyödve hátát a karosszériának támasztja, mintha az ellenség most készülne rárontani. Nem lepődne meg, ha egy hang azt parancsolná: „Kezeket fel!” De egyetlen alak sem bukkan elő a sötétből.

Ekkor nagyon gyorsan kinyitja az ajtót, de vigyáz, hogy meg ne vágja magát. A másik táska az ülés előtt van. Megkaparintja, és futva fedezékbe vonul, a kerítés mögé. Most

tör rá a félelem, kétrét görnyed tőle, mintha hányinger gyötörné, perzselő verejték nedvesíti a testét. Leejti az emelőt; ügyetlen, erőtlen mozdulatokkal rákötözi a táskát a csomagtartóra, majd letakarja a viharkabátjával. Végül két kötél kereszt alakban az egész rögzítésére. Ezzel kész is volna? Létezik az, hogy az övé ez a tömérdek pénz? Huszonötmillió! A ravasz ötlet a két táskával igazán jól kamatozott! Mialatt Chatelier, a szegény ördög, talán rendőröktől kísérvé belevész a természetbe a másik huszonöt millióval, ami ugyan végeredményben visszavándorol majd hozzá, a váltságdíj fele eltűnt az orruk előtt. Silány kis zsákmány, gondolja majd a felügyelő. De azért nem megvetendő. Éliane-nak elég lesz.

Lucien a motorját tolva gyalog vágott át a térségen, hogy ne csapjon zajt a motor pöfékelése. Még mindig senki. Minden sietség nélkül, bár valamiféle nem csillapuló pániktól hajtva eljutott a Café des Amis-ig, ahová hamarosan beül Chatelier, hacsak rá nem jön, hogy kijátszották. Fölpattant a gépére, és beindította. Leereszkedett a Liberté sugárúton, anélkül hogy rendőrökkel találkozott volna. Ezúttal is nyert;

A hazatérés a legcsekélyebb zavar nélkül sikerült. Az ereiben gyorsabban folyt a vér. Hihetetlenül megkönnyebbült, és majdnem büszke volt, hogy sötétben, félelemben, veszélyben szerzett vagyont szállít. Kedve lett volna szlalomozni az autók között, fittyet hányva az óvatosan, libasorban haladó szerencsétlenekre. De mindössze annyit engedett meg magának, hogy szinkópás dallamokat füttyörésszen, ütemessé téve örömét. Holnap kiszabadítja Éliane-t. Holnap visszazökken az élet a rendes kerékvágásba. És ha Éliane újra elfoglalja is posztját, vége a bosszantásoknak. Cinkosság lesz közöttük, talán több annál, valamiféle közös próbatétel szülte barátság, mintha mindkettőjüknek véget nem

érően engesztelnie kellene a másikat.

Kinyitotta a garázsajtót. Az 504-es nem volt ott. Annál jobb! Egy pillantás az órára: fél nyolc. Marthe már elment. Legalább nincs szükség rá, hogy az indiánok ravaszágával helyezze biztonságba a táskát. Leoldozta a köteleket, a hóna alá vette a csomagot, és fölbaktatott a szobájába. Alig várta, hogy lássa a bankjegyeket. „Huszonötmillió, gondolta, azt meg kell tekinteni, mint valami műemléket!”

Bár egyedül volt a házban, bezárkózott, majd fölemelte a táska fedelét. A táska tele volt szépen elrendezett, kapcsokkal összefogott pénzkötegekkel. Lucien elbátortalanodott, hozzá sem mert nyúlni. Megtiltotta magának, hogy arra gondoljon, mi mindent lehetne ennyi pénzen vásárolni. Komolyan, erősen nézett, mintha egy, a kirakatba tett becses játék nyugözte volna le. Mennyi erőfeszítés, számolgatás, töprengés, aggály, amíg mindezt elérte! „Hervé, öregem, ha látnád!...”

Lassan, szertartásosan becsukta a táskát, lerogyott egy fotelba, és behunyta a szemét. Testetlen-lelketlen bőrtömegnek érezte magát. Jaj! Milyen jól fog aludni! De előtte muszáj ennie egy falatot, és inni, főleg inni valamit. Nagy nehezen kiszabadította magát a fotelból, az ágy alá lökte a táskát, és lement az ebédlőbe. Marthe hagyott egy cédulát a tányérja alatt: Az úrnak, sürgős esethez kellett mennie. Azt mondta, hogy későn jön haza, és hogy egyen nélküle.

Lucien töltött magának egy pohár bort tisztán; egy huzamban kiitta, és rágcsált hozzá egy darabka kenyeret. Erejét fölülmúló vállalkozás lett volna, hogy megmelegítse a levest, fölmelegítse a tésztát. Leszedte a terítéket, vágott magának egy jókora szelet ementálit, amit fogai közé vett, mivel mindkét keze tele volt, és különben is muris dolog az állkapcsot tornáztatva enni, mint a kutyák. Minden

mulatságos és kicsit nevetséges lesz most már. Úgy érezte magát, mint egy leszerelt katona. Csörgött a telefon.

Tényleg túlzásba viszik a betegek. Tudják, hogy a doktor bármikor pattan, és visszaélnék az önfeláldozásával. Bement a rendelőbe, és megragadta a készüléket, eltökélvén, hogy a fenébe küldi az alkalmatlankodót.

– Halló... Itt Chaillous doktor rendelője.

– Maga az, Lucien?

Azonnal megérezte, hogy szerencsétlenség fog rászakadni. Ez a suttogó hang: Hervé sógora.

– Igen... Én vagyok, Lucien.

– Hervé meghalt.

– Nem lehet!

Vakon tapogatózott a fotel után, s odahúzta magához. Ilyen keményen küzdeni, és ezek után most...

– Mikor történt?

– Egy órája. Madeleine és az anyja mellette volt. Akkor tért magához először a baleset óta. Próbált beszélni, és Madeleine szerint azt mondta ... de hát biztosan téved... állítólag csak ennyit mondott: „Hülyéskedés volt.” Ennek semmi értelme. Szerintem félrebeszél.

Lucien viszont nagyon is jól értette, mit jelentenek ezek a szavak. Könnyei megnedvesítették a telefont. Hervé, szegény kis öregem, testvérem! ... Már nem hallotta a hangot a vonal másik végén. Hervé meghalt. Éppen abban a pillanatban, amikor az emelő beleszapott az ablakba. Mintha ez a mozdulat választotta volna ketté a két barát világát.

– Halló ... Nem értettem.

– Azt mondtam – ismételte meg a sógor –, hogy nem szenvedett. Mosolygott, mintha valami kellemes emléket vinne magával. Mindent megtettek, hogy életre keltsék, de

már késő volt. Borzasztó. Így elmenni, tizenhat évesen. Az anyósom ijesztő állapotban van. Madeleine úgyszintén. Valószínűleg holnapután lesz a búcsúztatása. El tud majd jönni? Ha lát bennünket, a maga jelenlétének biztosan örül.

– Elmegyek.

Lucien nagyon lágyan helyezte vissza a kagylót a villára, mintha a hír, amelyet közvetített, hirtelen törékennyé tette volna a készüléket. „A maga jelenlétének biztosan örül.” Idétlen, hülye, ugyanakkor szívbe markoló fordulat. Az áramütés hevességével érte. Hervé nincs, nem lehet messze. Lucien maga előtt látta nevető szemét, bozontos haját és az arcát, amely hol túl öregnek, hol túl fiatalnak tűnt, aszerint hogy belülről miféle fény világította meg. Hervé bevégezte. Barátjára hagyta a feladat befejezését, és ez nem ígérkezett könnyűnek. Éliane-nal tárgyalni.... Kicsikarni tőle az ígéretet, hogy hallgatni fog ... Luciennek kedve lett volna meglapulni valahol és nem mozdulni. Megmászta a lépcsőt. Félúton leült a lépcsőre. Borzasztó, hogy nincs anyja, akivel bizalmas lehetne. Elküldené Éliane-hoz, hogy a védelmére keljen. Ez az, így kell hatni Éliane-ra, meg kell indítani. A részvételére kell apellálni. Meg kell lágyítani. Hervének joga van békében elmenni.

Lucien a korlátba kapaszkodva fölvenszolta magát az emeletre. Úgy érezte, nem bírja tovább. Nem volt elég jó erőben ahhoz, hogy fogalmazzon. Mégis a munkasztalához ült, kitépett egy lapot valamelyik füzetéből, és belekezdett:

Kisasszony!

Lucien Chaillous vagyok a III. reálból.

A III. reált kihúzta. Lucien Chaillous, tudja ő azt. Nem kell pontosítani.

Én raboltam el önt Hervé Corbineau-val.

Mindez abszurdnak, az átélt, véres valóságtól távol esőnek

tűnt. Mégis folytatta:

Meg akartuk tréfálni magát. Majdnem hozzátette: „Hülyéskedés volt”, és hirtelen összeroskadt, fejét behajlított karjára ejtve. Ezt a mondatot soha nem fogja elfelejteni. Ha egy nap rátörne a jókedv, ez az ajkára fagyasztaná a nevetést. Megnedvesítette a papírt. Apró darabokra tépte, másikat vett elő, és új rákezdte.

Kisasszony!

Két ismeretlen rabolta el önt. Az egyik Hervé Corbineau volt. A másik én voltam, Lucien Chaillous. Haragudtunk magára, mert lehetetlenné tette az életünket, különösen az enyémet. De fájdalmat nem akartunk okozni. A szándékunk éppen csak annyi volt, hogy két napra feltartóztassuk, mintegy figyelmeztetésül. Farsangi tréfa, vagy mi. Ha minden simán megy, ön nem tudja meg, hogy mi voltunk. Csakhogy aznap este, amikor ki akartuk szabadítani, Hervé nagyon súlyos autóbalesetet szenvedett. Mit tehettem volna egymagam? Kénytelenségből fogva tartottam. Képzelve magát a helyembe. Legjobb igyekezetem szerint tápláltam, gondoztam. Igaz vagy sem? Aztán, amikor a rendőrség kiszállt a gimnáziumba kérdezősködni, mert az emberek azt hitték, hogy ön esetleg öngyilkos lett, megijedtem, hogy engem fognak vádolni. Ezért úgy tettem, mintha pénzért rabolták volna el, hogy a rendőrség másfelé szaglásszon. Váltásdíjat kértem a szüleitől. Meg is kaptam. Ezt majd előszóban elmagyarázom; eléggé bonyolult. De a pénz fele itt van, önnek adom vissza. A másik felét a szülei könnyen visszaszerezhetik. Nem éri őket veszteség. Én vesztettem csak el mindent, mert Hervé nem sokkal ezelőtt meghalt...

Abbahagyta, hogy kifújja az orrát. Az írástól egy kicsit megkönnyebbült. De elvesztette a fonalat, és nem tudta, hogyan vegye újra kézbe. Az egész életét el kellene mesélnie.

... Sajnálom, hogy meghallgattam a bizalmas közléseit. Ezen a ponton talán nem voltam tisztességes. De megmondom: az egész Philippe-história nem tetszett nekem. Maga többet ér ...

Áthúzta, vastagon besatírozta a mondatot, hogy ne is tudja elolvasni. Nem kell, hogy ismerje az érzéseit. Mellesleg ő maga sem ismeri őket. Folytatta:

Megígérem, hogy mindaz, amit mondott, köztünk marad. Amikor viszont ezt a levelet elolvasta, akkor magán a sor, hogy megígérje, soha senki nem tudja meg, mit csináltunk. Hervé meghalt. Akarja, hogy az emberek azt mondják, gazfickó volt? Nem ezt érdekli. Hervé jó ember volt. Túlságosan sietett, hogy kiszabadítsa magát. Ha tudni akarja, tulajdonképpen szeretttük magát. Voltak csínytevéseink, de nem gonoszságból, csak úgy...

Letette a tollát, és két keze közé fogta a fejét. Azt gondolta: „Persze, kicsit túlozok. De gondolj csak bele, Hervé. Ha nem dumálok tele a fejét, ő kerül fölénybe. Meg aztán ... Ő is csak egy szegény kölyök, akárcsak mi.” Átolvasta. Élőszóban majd jobban megvilágít neki mindent, amikor a lány végül megérti, mit diktál a saját érdeke. Akkor majd együtt kialakítanak valami álláspontot, hogy hatálytalanítsák a nyomozást. Hozzátette:

Hervé halála nekem katasztrófa. Ne próbáljon ráadásként bemocskolni bennünket.

Ez a fordulat rettenetesen hamisan csengett, de Lucien eléggé szenvedett ahhoz, hogy ne riadjon vissza a fellengzőségtől. Összehajtotta a levelet, és az irattárcájába tette.

Csapódott a bejárati ajtó. Lucien az apja elé rohant.

– Hervé meghalt.

– Szegény kölyök!

A doktor bement a konyhába, és leült az asztal sarkára.

– Adj egy pohár vizet. Alig élek. Ki értesített?

– A sógora. Estefelé halt meg.

– Anélkül hogy magához tért volna?

Lucien habozott, de . Hervé utolsó szavait olyan örökségnek érezte, amin nem osztozhat.

– Nem. Nem tért magához.

– Elkerülhetetlen volt – mondta a doktor. – Kezdetől fogva tudtuk, hogy szinte semmi esélye nincs. Meg is lepődtem, hogy ennyi ideig ellenállt ... Még egy kevés vizet, légy szíves ... Köszönöm.

– Papa, én ....

– No, nyugodj meg, no – mormolta a doktor, karját Lucien válla köré fonva. – Erősnek kell lenned, kicsikém. Értem én, persze. De hát ilyen ez az élet. Akiket szeretünk, elhagynak bennünket... De mi, mi legalább együtt vagyunk.

Halántékon csókolta a fiát.

– Bárcsak lenne időm! – folytatta. – Közeledik a húsvéti szünet ... Egy kicsit én is pihenni fogok. És ha mondjuk meglátogatnánk a nagymamádat?

– Nagymama tengeri körutazásra ment. Megírta nekem.

– És te egy szóval se mondtad. Én már szinte nem is számítok, tudom.

Lucienre támaszkodva fölállt. Mosolyogni próbált.

– Azt hiszem - mondta -, egyformán rossz állapotban vagyunk mind a ketten. Te Hervé miatt, én meg...

Fáradtan legyintett.

– Minden miatt – fejezte be. – Lefekszem. Ha keresnének ... A legegyszerűbb, ha kihúzom a telefont. Soha nem csináltam, de ma este kiadós alvásra van szükségem. Jó éjszakát! Ha tanácsot adhatok, vegyél be egy altatót. A legenyhébből. A te korodban az elegendő. És holnap ne menj iskolába. Maradj ágyban. A holnapi viszontlátásra, kisöreg.

Kiment. Lucien megvárta, amíg lefekszik, és ő is fölment. Mielőtt a fürdőszobába indult volna, még egyszer megnézte a csomag tartalmát. Biztosan följegyezték a bankjegyek számát. Szólni kell Éliane-nak. Hosszú ideig nem szabad hozzányúlnia a pénzhez. Jaj, ugyan már! Majd csak elboldogul. Ennél többet ő már tényleg nem tehet.

Bevett két altatót, és ágyba bújt. Elutazni az apjával ! Ilyen még soha nem volt. Ez talán a kezdetét jelenti majd valaminek. Kettesben. Miért ne? Apa és fia nem feltétlenül ellenségek. Az álom abban a pillanatban ragadta el, amikor a Croisette-en látta magát, a soha nem induló csodahajókban gyönyörködött éppen, e mellett az ismeretlen mellett állva, akinek a nevét viseli. Már nem tudta, hogy milliomos-e vagy éppenséggel üres a zsebe. És Éliane ....

.... Ébredéskor Éliane képe várta. Még semminek nincs vége. És ráadásul az a legnehezebb, ami még hátravan. Gyorsan felöltözött, és bekapta a reggelijét. Marthe belépett az ebédlőbe.

– Mondta az úr a szegény barátját. Még mindig nem tértem

magamhoz.

Minek avatkozik bele ez a vén tyúk? Hervé halála az ő ügye, egyedül őrá tartozik. De Marthe csak erősködött, részletekre éhesen.

– Az iskolájuk biztosan részt vesz a temetésen. Igaza van. Még ez a szörnyű ceremónia is hátravan.

Kondoleálás a családnak.

– Elő fogom készíteni a sötétkék öltönyét – mondta Marthe. – Ilyenkor fel kell öltöznie az embernek. És aztán kellene vásárolnia egy fekete nyakkendőt.

– Lesz rá gondom – kiáltotta Lucien. – De egyelőre más dolgom van.

Fél órával később már a Sucé úton gurult a csomagtartóra erősített táskával. Meg kell győzni Éliane-t! Mindenáron meg kell győzni!

Útközben Lucien szüntelenül a tervét tökéletesítgette. Természetesen a csomag a gyenge pontja. Éliane aligha hallgathat róla. Ki kell találni valami mesét. Úgy fest a dolog, mintha a gengszterek abbéli félelmükben, hogy csapdába esnek, az utolsó percben megelégedtek volna a váltságdíj felével. Később azonban összekaptak; ezen a ponton, amelyre sohasem derül fény, minden feltételezés megengedhető. Végül az egyik elvitt Éliane-nak huszonötmilliót, a legszörnyűbb megtorlásokkal fenyegetve meg, ha följelenti. Hát ez olyan, amilyen. Éliane talán majd valami meggyőzőbbet eszel ki. Lucien, ahogy közeledett a házikóhoz, egyre jobban elbizonytalanodott. Fedetlen arccal megjelenni Éliane előtt – ez szégyenérzettel töltötte el. Amennyire könnyű volt megálmódnia a jelenetet, annyira félt most attól, hogy

összeroskad, és olyan lesz, mint egy undorító bohóc, akinek az ember legszívesebben megcibálná a fülét. Hiányzott neki az a néhány év, amely elválasztja a lánytól. Gyávának, legyőzöttnak, leigázottnak érezte magát. Hogyan értesse meg vele, elkerülve azt, hogy valamiféle koszos kis voyeurnek látszon, hogy azért őrizte ilyen hosszú ideig, mert... Milyen szavakkal vallja be azt, ami nem is tisztázott, mégis ilyen erős érzéseket ébresztett benne? Mondja azt: „Jó volt ott tudni magát, egészen közel... Folyton újabb és újabb meséket találtam ki magamnak, hogy ne kelljen elengednem. Meggyőztem magam, hogy fogságban kell tartanom, aztán, hogy föl kell tárnom az elrablását, majd azt, hogy váltságdíjat kell követelnem, Hervé miatt... De ez talán nem is volt igaz. Talán Hervé csak ürügy volt. Már nem tudom. Gondosan olvassa el a leveletem, azt is, amit leírtam, és azt is, ami a sorok mögött van ... Ön, akinek megvan az a tapasztalata, aminek én híján vagyok, talán meg tudja nekem magyarázni...”

Mindenesetre kínos percek következnek, élete legkínosabb percei. Ezért egyre lassabban is ment. A házikótól mintegy száz méterre gyalog folytatta útját. Minden lépés neheze esett. A falhoz támasztotta motorbiciklijét, kicsomózta a táskát tartó spárgákat, és végül rászánta magát, hogy belépjen. Tárva-nyitva hagyta a konyhaajtót; most már szinte semmi óvintézkedésre nincs szüksége. A szoba felől semmiféle zaj nem hallatszott. Ha Éliane fölismerte a hangját, biztosan úgy határozott, hogy többé nem moccan, és hagyja, hogy idétlen önigazolásokba bonyolódjék, hogy azután annál jobban legyűrje. Biztosan őrjöng a dühtől. Lucien elővette a levelet az irattárcájából; egy darabig még fülelt. És ha megbetegedett? Majdnem három napja nem járt itt. Legutóbb migrén gyötörte. Nyugtalanul a szobaajtóhoz lépett.

– Kisasszony!

Újra szólította, ezúttal hangosabban.

– Kisasszony!

Nevetséges dolog kisasszonynak szólítani, amikor ilyen közel kerültek egymáshoz.

– Éliane!

Maga előtt látta, amint éberén figyel az ajtódeszka mögött.

– Éliane! Én vagyok... Lucien Chaillous... Mindent megmagyarázok... De előbb olvassa el ezt a levelet.

Becsúsztotta a papírlapot az ajtó alatt, de nem kapták föl, mint a korábbi cédulákat.

– Nagyon kérem... Olvassa el!... Megígérem, hogy utána kinyitom az ajtót.

Várt egy keveset.

– Olvassa már el! Utána szabad lesz. Keményen rávert az öklével a fára.

– Visszahoztam a pénzt. Többet nem tehetek. Éliane, ne csinálja ezt. Olvassa el. Mindent beleadtam abba a levélbe.

Leste a legapróbb zizzenést is, de csak a szél zúgását hallotta az udvarból.

– Beteg talán?

Ravaszkodik. Ha kinyitná az ajtót, kitépné a kezéből, és rávetné magát. De ennek most már nem lenne jelentősége.

– Semmit nem akar mondani? Jó. Mivel nem hisz nekem, én majd bebizonyítom, hogy én viszont bízom magában.

Fölvette a kulcsosomót az asztalról, és nagy zajjal bedugta a kulcsot a zárba.

– Láthatja. Kinyitom, és hagyom, hogy kijöjjön. Na? Mire vár? Fél tőlem? Hiszen mondom, hogy Lucien vagyok...

Enyhén meglökte az ajtót, és a kitért konyhaajtón beáramló fény ferde sugárban behatolt a szobába. Két lépést hátrált.

Arra számított, hogy meglátja alakját a félhomályban. Semmi nem látszott. Szörnyű gondolat hasított át az agyán, mint egy zsilettpenge. „Úristen! Meghalt!”

Rúgott egyet az ajtón, az nekicsapódott a falnak. Előreugrott, az ágyhoz rohant, aztán többször megfordult a tengelye körül. A szoba üres volt. „Álmodom, vagy mi?” Ebben a miniatűr szobában semmiféle búvóhely nincs. Az illemhelyen senki. Az ablakhoz hozzá sem értek. A lécek, a deszkák érintetlenek. A halálosan nyugtalan Lucien gyertyát gyújtott, és újrakezdte vizsgálódását. Kenyérdarabok, üres" üvegek, nyitott konzervdobozok összerakva az egyik sarokban. Éliane vette magának a fáradságot, hogy rendet rakjon. A takarók összehajtvá feküdtek az ágyon. A látvány nem annyira a menekülés, mint inkább a kiszámított, tervezett szökés benyomását keltette. De merre távozott?

Hirtelen megértette. A garázs felé vezető ajtót eltakaró függöny aljában forgács hevert, az eltört körömrészelő, az olló és a megcsavarodott konzervnyitó társaságában. Fölemelte a függönnyt, és meglátta a fityegő zárat. Éliane-nak kitartó munkával sikerült a nedvességtől elkorhadt fát kikezdenie, a csavarokat kihúznia, és a zár nyelvét kiemelnie. Órákon, napokon át dolgozhatott. Kezdetől fogva életveszélyben hitte magát, és a csapdába esett állat állhatatosságával küzdött, azt a néhány fegyvert használva fog és karom helyett, amelyet meg tudott szerezni.

Luciennek csak be kellett löknie az ajtót, hogy a garázsba jusson. Ott volt Hervé apjának a csónakja, bakokra helyezve; kátrányszagot árasztó halászladik. A farúd, amely az ajtó elzárására szolgált, nem volt a helyén. Erre ment el. És vajon mikor? Kijátszotta. Egy pillanatig sem kellett volna kételkednie, hogy ha részelőt és ollót kér tőle, szökési

szándékkal teszi. Milyen naiv volt! Visszament a konyhába, hányinger környékezte ennyi csalafintaság láttán. Gépiesen fölvette a földön heverő levelet, és összetépte. Minden elveszett! Most rövid úton letartóztatják. Igen, letartóztatják. Feltétlenül letartóztatják. Éliane, mielőtt elszelelt, nyilván figyelmesen megvizsgálta a terepet, az emlékezetébe véste, hogy azután megjelölje a rendőröknek a viskó pontos helyét. Minek cselezgetni az igazsággal szemben? És ha felismerte börtönőre hangját? ...

„Mindenképpen végem – gondolta Lucien. – Még ha nem biztos is benne, hogy én voltam, ezt a szálat túl könnyű felgöngyöltetni. Corbineau-ék házikója ... a kapcsolatom Hervével.... Nyúzni fognak, értik a módját. És én nem fogok védekezni, mert elegendem van. Mire jó, ha letagadom? Hervének igazán szerencséje van. Csak a papát sajnálom ...”

Nem tudta megállni, hogy még egy utolsó pillantást ne vessen a szobára. Rossz volt a levegő, nehéz, bűdös, akár az állatkertben. Minden ereje elhagyta. Úgy érezte, teljesen elvérzett. Leült az összecsucskható ágyra, arcát a kezébe temette. Nincs más hátra, mint hogy megvárja a rendőrséget. Már nem sokáig váratnak magukra. És itt vannak a milliók a táskában, hogy teljes legyen a kép. Kivel fogja tudni elhíttetni, hogy vissza akarta adni a pénzt? Ki hinne a történetében? Hús évre be fogják kasztnizni... Az oldalára dőlt, arcát oda nyomta, ahol a fogoly feje lehetett. „Éliane” – suttogta. – Egyedül ő beszélhetne az érdekében, ehelyett terhelő vallomást fog tenni. Az összes régi sérelem terítékre kerül majd.

„Nem csinált semmit, azon kívül, hogy a cinkosával egyetemben igyekezett lehetetlenné tenni az életemet. Bosszút akart állni, mert súlyos büntetéssel fenyegették!” És a bíró majd azt mondja: „Nem erőszakoskodott magával?” Mit

válaszolna erre? És ő mit válaszolna, ha megkérdeznék, mik voltak az igazi indítékai, a hátsó gondolatai? Idáig jutnának. Talán valami borzalmas rendőr egyenesen nekiszegezné a kérdést: „Le akartál feküdni velem? Váld be!” És akkor vége. Igen, azt akarta. De nem így. Nem csak azt. Nem úgy, mint egy állat. Hogyan magyarázza meg nekik? A szerelemnek először biztosan szavakban kell meg valósulnia. Csak a szavak számítanak.

„Szóval minden a fejedben zajlott le?” „Hát igen, a fejemben. Elég! Elég!” Belebokszolt a párnába. Nem akarta többé hallani ezt a hangot, amelyet nem ismer, és mégis az övé. „Te magadat szeretted, mondd meg, mondd meg végre, és békén hagyunk!” „Jó, így volt. És aztán?” Megfordult. Erősen lihegett, mintha fölrohant volna egy lépcsősoron. „Ártatlan vagyok – hebegte. – Esküszöm, hogy ártatlan vagyok!” Fulladozott ebben a bűdösségben. Kiment az udvarra. Fakó kék volt az ég. Ragyogott a síkság, mint egy békés tó. Irigyelte a növényeket és az állatokat, hogy csak úgy átadhatják magukat az életnek. „Az ördögbe Éliane-nal! – gondolta. – Füttyülök rá!”

Átment a házon, hogy belülről bezárja a garázst; megállt a konyhában. El kell vinni a pénzt? Végső soron itt is jó helyen van. Különben is nem mindegy most már? Visszatette a kulcsokat rejtekhelyükre. Reménnyel telve érkezett. Minden iránt közömbösen megy el. Elismételte Boris Vian keserű gúnnyal teli mondatát, melynek most kapott csak rá az ízére: Szökni csak a gáz szökik!

Marthe éppen a rézedényeket tisztogatta, amikor Lucien hazaért.

– Olvasta az újságot? - kérdezte. - Ezek tényleg túlzásba viszik!

– Kikről beszél?

– A gengszterekről, a teringettét! Az Ouest-France az íróasztalon van. Az úr vette meg. Ő, akit semmi nem érdekel, külön ezért elment. Amikor bementem a rendelőbe, hogy takarítsak, ott találtam az újságot az íróasztalon, Még a cigarettáját is mellette felejtette.

– Elolvastam. Hosszú volt a cím:

SAKK A TÖRVÉNYNEK. A BANDITÁK
MEGKAPARINTOTTÁK A VÁLTSÁGDÍJÁT.

... De adjuk át a szót Chatelier úrnak, az áldozat édesapjának. Szó szerint betartottam a telefonon át kapott utasításokat – mondotta a szegény férfi, akinek felindultsága egészen fölzaklatott bennünket. A rendőrség nagyon megértő volt. Háttérben akartak maradni, nehogy az utolsó pillanatban megfutamítsák a rablókat. De természetesen készen álltak arra, hogy akcióba lépjenek. Nagyon messzire mentem, Chantenay környékére. Azt a parancsot kaptam, hogy a kocsimat egy adott helyen (l.a térképet az utolsó oldalon) állítsam le. A két útitásám egyikét kétszázötvenezer frankkal valamiféle, onnan körülbelül 800 méterre levő szerszámos kunyhóhoz kellett vinnem, és el kellett tüntetnem a kunyhó és a közvetlenül mögötte álló daru lába között. Van ott egy szűk, törmelékekkel teleszórt kis térség, ahol feltehetően soha senki nem jár, ami bizonyítja, hogy a gengszterek nagyszerűen ismerték a terepet. Elhelyeztem tehát a táskát, és visszamentem a kocsimhoz – Az egyik ablakot betörték, és a másik táskát eltűnt. Képzeltetik megdöbbenésemet. Minthogy azonban újabb utasításokra kellett várnom egy kis kávéházban, a Café des Amis-ban, azonnal odamentem, és ott

hosszú ideig váraoztam. Azután megértettem, hogy többé nem fognak keresni. A gyanakvó gengszterek beérték a váltságdíj felével. Már az is szép summa. Ekkor értesítettem Méchin felügyelőt, aki megszervezte, hogy diszkréten figyeljék a körzetet. Senki nem ment a táskáért, mint ezt feltételeztük is. Azóta nem kaptam újabb telefonhívást, és nem tudom, viszontlátom-e a lányomat."

Lucien az utolsó oldalra lapozott. Itt elnagyolt térképet talált, ahol a betonkeverőt és a szerszámos barakkot kereszttel jelölték. Folytatódott a cikk:

Lapzártáig nem értesültünk újabb tényekről. A tevékeny Méchin felügyelő arra szorítkozott, hogy kijelentette: Tovább folyik a nyomozás, és reménykedünk a sikerben. El kell ismerni, hogy a banditák magasfokú intelligenciáról tettek tanúbizonyságot. Tudtommal ez az első eset, hogy két részletben követelik a váltságdíjat, s míg az egyik rész csalétekül szolgál, veszély nélkül elemelik a másikat. Még ha ott állomásoztunk volna is a környéken, bizonyosan becsaptak volna bennünket. Egyelőre kérdés, hogy a rablók betartják-e ígéretüket, vagy hamarosan újabb követelésekkel állnak elő. Bárhogyan lesz is, a nyomozás kétségkívül nehéznek és hosszadalmasnak ígérkezik.

Lucien összehajtotta az újságot. Kellemesen érintették a felügyelő bókjai, de úgy érezte, hogy a váltságdíj már nem az ő gondja. Régi história. Az újság az előző esti híreket közli. Ez azt jelenti, hogy lapzártáig Éliane nem mutatkozott. De hát mikor szökött meg? Ha korábban menekült el, mindennél sürgősebb lett volna neki, hogy hírt adjon magáról,

telefonáljon, szétkürtölje az igazságot, s akkor a rendőrség már itt lenne. Azt kell tehát feltételezni, hogy csak hajnalban szökött meg, és sokáig gyalogolt, míg végre segítséget kapott. De még ez utóbbi esetben is órák óta szabad volt. A felügyelő által neki tulajdonított „magasfokú intelligencia” ellenére sem értette. Visszament a konyhába, és faggatni kezdte Marthe-ot.

– Senki nem járt itt?

– Nem.

– Telefonhívás sem volt?

– Csak kettő vagy három. Időpontot kértek a betegek.

– A fia mondott magának valamit?

– Csak annyit, hogy nagy a mozgolódás, és hogy talán hamarosan lesz valami újság.

Jaj! Újság! Lucien hosszasan kérődzött ezen a szón. Lehet, hogy Éliane már az őrszobán van? Kihallgatják. Jegyzőkönyvbe veszik a vallomását. Kiküldik az embereiket, hogy átkutassák a viskót. Mindezt a legnagyobb titoktartás mellett, nehogy az újságírók idő előtt rájuk rontsanak. Azután Chéraud nyomozó elmegy a kórházba, és diszkrétan elbeszélget Chaillous doktorral. „Gyakran kimaradozott a fia? Elfoglaltnak látszott? Sokat költött?” És így tovább. Mert hát óvatosan kell eljárni. Fiatalkorú ügyéről van szó. Ilyen esetekben először a családhoz fordulnak. Majdnem dél van. A rendőrség már nem lehet messze.

Fél egykor telefonált a doktor.

– Ne várjatok. Későn megyek haza.

Lucien beszélgetésbe elegyedett vele.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Dehogy. Egyszerűen csak feltartóztattak.

– Kicsoda?

– Hogyhogy kicsoda? Jelen kell lennem egy hosszadalmas

operációnál, ez minden. És te? Jól vagy?

– Jól vagyok.

– Szólj Marthe-nak, hogy nem ebédelek otthon. Majd eszem egy szendvicset.

Jó. Vaklárma. És akkor Éliane? Ő mit művel? És mire készül a rendőrség? Lucien alig evett. Elhatározta, hogy bemegy az iskolába, ahová a lábát se tette be... igen, jó két napja. A hiányzását jelezni fogják, s ez nem javít a helyzetén. Megvonta a vállát. Mintha ronthatna rajta! Gyerekség! A Corbineau-műhely felé ment. Leeresztették a vasredőnyöket. Az ajtóra akasztott tábla tudatta:- Haláleset miatt zárva. Christophe mégis kezelte a kutakat.

– Senki nem járt itt? – kérdezte tőle Lucien.

– Mostanában nincs valami nagy forgalom – mondta Cristophe.

– Én nem a vevőkre gondoltam, hanem másokra, akik nem vevők, nem ügyfelek.

Christophe nagyon meglepetten nézett rá.

– Nem. A biztosítós fickók befejezték a melót. A többi már megy a maga útján.

Lucien nem erősködött. Kiszámította, hogy éppen van ideje elmenni a háztömbhöz, ahol Éliane lakik. Ott talán majd fölfedez valamit. De éppolyan nyugodtnak tűnt neki a hely, mint máskor, A Mini a helyén. De hol van Éliane? Bujkál valahol? A várakozás és az aggodás valamiféle átható kétségbeesést ébresztett benne, amit magas lázként érzékelt. Megöli magát! Ez végleges megoldás. De még korai. Először tájékozódnia kell. Végül is lehet, hogy a rendőrség a gimnáziumban van. Talán nem azt mondta Chéraud felügyelő, hogy visszatér?

Lucien elment a gimnázumba. De sem a franciaórán, sem a

történelemórán nem jöttek érte. Mindössze annyit tudott meg, hogy diákküldöttség vesz majd részt Hervé temetésén a Keleti temetőben. A szertartás másnap három órakor lesz.

Megkínzottan ment haza, és bekapcsolta a rádióját, hogy óráról órára meghallgassa a rövid híreket. Ha Éliane előkerülne, azonnal bejelentenek. Semmi. A köztársasági elnök és a német kancellár találkozója... Metrósztájk ... Apad a Loire ... „De hát jöjjenek már! Tartóztassanak le, és ne beszéljünk róla többet!” Hol föl-alá sétált a szobájában, hol az ágyára roskadt. Próbálgatta azokat a mozdulatokat, amelyeket majd a cellájában végez. Évekig fog tartani. Inkább megdöglik. Elérkezett az este. Időnként ökölbe szorította a kezét. „De hát mi az ördögöt művel? Úristen, mi az ördögöt művel?”

Le illett mennie vacsorázni. Az apja éppen csak megjelent. Sem levest, sem halat nem kért, megevett két banánt, és bezárkózott a dolgozószobájába, hogy elintézzé a postáját. Nem volt beszédes kedvében. A ház csöndje kibírhatalanná vált. Lucien nyolc órakor bekapcsolta a Télé-France egyes csatornáját. Az adás végén megkapta, amire annyira vágyott: néhány képet és rövid kommentárt sugároztak. Méchin felügyelő Chéraud-val az oldalán kijelentette, hogy a nyomozás kedvező irányban halad. Biztos nyomon vannak, és valószínűnek tartják, hogy nagyon hamar az ügy végére járnak. Biztos nyom? Mit jelent ez? És miért nincs szó Éliane-ról? „Megesküdött, hogy az örületbe kerget!” Még egy éjszakán át agonizálhat!

És holnap ez a temetés, mintegy előjátékként a letartóztatáshoz. Mert az már nem sokáig várat magára, ez világos. A Central-szálló körül kellett volna ólalkodnia. Éliane biztosan ott talált menedéket, a szüleinél. Addig latolgatta a feltevéseket, amelyek közül egy sem állta meg a helyét, míg

végül úgy érezte, szétrohad a feje, mintha lárvák nyüzsögnének benne. Elő a rutint! Altató! Ágy! „Mit tettem én, hogy ennyire boldogtalan vagyok? De holnap ...”

Nyolc órakor France Inter. Még mindig semmi. A legcsekélyebb utalást sem teszik a nantes-i ügyre. Kezd lidércnyomássá fajulni. Nem volt hajlandó iskolába menni. Torkig volt a gimnáziummal. Megmagyarázta Marthe-nak, hogy fáradt.

– Látszik – mondta. – Hát van is épp elég ok a gyötrődésre. Ha legalább elkapnák azokat a gazembereket, akik elrabolták azt a szegény kisasszonyt! A fiam mesélte tegnap este, hogy még mindig keresik a barátját, azt a Philippe-et. Tudják, hogy úton van, de még nem kapták el.

Philippe! Lucien most aztán füttyült rá. Mivel Éliane bármely percben felbukkanhat, Philippe-et már semmi veszély nem fenyegeti. Biztonságban van. Amikor megérkezik, visszatér Éliane-hoz, és vég nélkül mulatnak majd rajta, a diákon, aki fölkurblizta magát, mint egy hülye. Teltek az órák. Amint megszólalt a telefon, megállt a szívverése. Újabb és újabb betegek jelentkeztek be. Beszélhetett volna ő is Marthe helyett, de megcsuklott volna a hangja: érezte, hogy remeg, nem tudta befolyásolni.

Elküldte Marthe-ot újságért. Teljesen fölöslegesen. Egyre csak azt ismételték, amit már mindenki tud. Ha Éliane jelentkezne a rendőrségen, azt hatalmas címek hirdetnék. Vagy talán valami látványos fordulatot tervez a felügyelő? Kitelik tőle, hogy a temetőben lépjen színre, és az egybegyűlt tömeg előtt szólítsa ki a bűnöst. Lucien rágta a körmét, harapdálta az ajkát; letaglózták ezek a képek, amelyekről ugyan tudta, hogy abszurdak, de megvolt az az előnyük, hogy elfoglalták, lekötötték. Különben le sem vette volna a szemét

az órájáról. Egy adott pillanatban .majdnem letett róla, hogy .megjelenjen a temetésen. Aztán felöltözött, mint egy elítélt. Fölvette az ünneplő öltönyét, azt, amelyikben az esküdtek előtt is megjelenik majd... Kiskorút is esküdtszék elé visznek? Mindenesetre bírák, ügyvédek, újságírók biztosan lesznek ott. Meg fogják kérdezni: „Mi volt a szándéka ezzel a pénzzel?” Az apja majd a bírák elé áll. Azt fogja mondani: „Legjobb igyekezetem szerint neveltem.” Feltárultak előtte a szégyenérzet mélységei. Elindult a temetőbe.

Újra hidegre fordult az idő. Összefagyott a keze és a lába. Csatlakozott a sírgödör mellett álló csoporthoz. Az igazgató és a tanulmányi igazgató közelében állt néhány társa fekete ruhában, fekete kesztyűben, komolyan, ünnepélyesen. Mögöttük maradt, és gyakran hátranézett, hogy figyelje a környéket. Egy rendőr sem volt a láthatáron. Éliane-t sem találta. Ez meglepte.

Gyászpompa. Koporsó. Papok. Ő az egyetlen, aki fel tudja idézni az élő Hervé képét, Hervéét, akinek volt ereje elsuttogni: „Hülyéskedés volt.” Lopva megtörölte az arcát. A hideg belemart nedves bőrébe. A résztvevők lába között megpillantotta a sima és világos színű koporsót, amely leereszkedett, akár egy kenu. A föld szörnyű kongással hullott rá. Éliane már 'nem jön. Talán kint várja őt a temető kapujában Méchin felügyelő és Chéraud nyomozó társaságában?

Csapongtak a gondolatai. Még arról is megfeledkezett, hogy szentelt vizet hintsen a sírra. A család a sétányhoz állt. Kézszorítás. Csókok. Orrfúvások. Lucien Hervé édesanyja felé tartott, mégis mindentől távol érezte magát.

– Köszönöm, Lucien. Te a testvére voltál. Eltávolodott. Nem érzett semmit. Ráteszi-e valaki a kezét a vállára? Megszólítja-e valaki: „Rendőrség!” Úgy zajlik-e majd le minden, mint a

televízióban? Mert ő most már hírhedt személyiség. A fiú, akinek egész Franciaország undorral nézi majd a fényképét. Kicsit meggörnyedve kilépett a kapun, a legrosszabbra számítva. Végig a járda mentén üres az úttest, sehol egy szirénázó autó, sehol egy gyanús árny.

Marthe közölte vele a hírt, éppen amikor a vihar-kabátját vette le, egyre csak csodálkozva, hogy még mindig szabad.

– Meggyilkolták.

– Kit?

– Hát a tanárnőjét. Most hallottam a rádióban.

– Chatelier kisasszonyt? Nem igaz!

– Ha egyszer mondom! Egy árokban találták meg a holttestét. Állítólag megfojtották.

Lucien leült, mert forgott vele a világ, nem a félelemtől, hanem az örömtől. Vad öröm fogta el, talán illetlen, de nagyon jóleső. Többé nem beszélhet... Senki nem fogja megtudni az igazat.... Megmenekült.

– Látom, megrázta – szólalt meg Marthe. – Engem is felkavart. Nem ismertem szegény gyereket, de hát a szülei helyébe képzelem magam ...

Lucien lassan magához tért.

– Mit mondtak pontosan? Biztos, hogy róla volt szó?

– Még szép! Csak felismerem a nevét. Meg aztán Nantes-ban elrabolt tanárnőből azért nincs olyan sok. Jaj, bizony hogy ő az.

Lucien fölment a szobájába. Hervé! És most Éliane! Sok együtt. Bánat, megkönnyebbülés, szánalom; legszívesebben hányt volna. Megmenekülésének vér és könnyíze volt.

Mint azt az este folyamán közölték, a tanárnő holttestét

Carquefou-tól nem messze, egy kihalt út mentén húzódó árokban találták meg. A gyilkos nem rablási szándékkal ölt, mert az áldozat mellett ott találták táskáját, benne néhány száz frankkal. Erőszaknak semmi nyoma nem volt felfedezhető. Minden jel szerint a rablók hidegvérrel kivégezték túsukat, hogy megakadályozzák őt olyan információk szolgáltatásában, amelyek a rendőrségnek lehetővé tennék letartóztatásukat.

Luciennek a legcsekélyebb kétsége sem volt. Minthogy az emberrablók nem léteznek, a rablógyilkosság hipotézise pedig kizárható, marad Philippe. Minden könnyedén megmagyarázható. Éliane, szökése után bizonyára hosszú ideig gyalogolt. Az első útba eső fogadóban végre megpihenve telefonált Philippe-nek. Miért? Mert valószínűleg nem bírta tovább. Szüksége volt egy autóra, hogy hazajusson. Vagy még mindig hitt Philippe bűnösségében, és dühtől hajtatra magyarázatot akart, még hozzá a lehető leggyorsabban? Az indítékait már soha senki nem tudja meg. Az elképedt Philippe odarohant hozzá. Ő beszállt a kocsijába, és ekkor viharos jelenet következett. A folytatást könnyű elképzelni. Vádaskodás, tiltakozás. A lány dühös, fenyegetőző. A férfi is indulatba jön. „Nem tehetek semmiről. – Hazudsz! – Hallgatni fogsz! – Nem, nem fogok hallgatni!” Torkon ragadja a lányt, megrázza, s bekövetkezik a tragédia.

Lucien biztos volt benne, hogy így történt. De ha valóban igaza van, kénytelen belátni, hogy Philippe a büntettet nem előre megfontolt szándékkal követte el. Márpedig a rendőrség a lány elrablásával, jogtalan elzárásával, rablással és hidegvérrel elkövetett emberöléssel fogja őt vádolni. A vége: halálbüntetés. Lucient, aki azt hitte, hogy megúszta az ügyet, újra hatalmába kerítette a félelem. Újfajta félelem! Hogy iszonyatos igazságtalanságot hagy elkövetni. Eddig minden a

körülmények összejátszásából adódott, s ezt nem tudta befolyásolni. De most választania kell a bátorság és a gyávaság között. Kemény önvizsgálatot tartott. Úgy harcolt, ahogy senki nem tette volna, és a végén emelje föl a kezét, és adja meg magát? Nem! Talán van rá mód, hogy Philippe segítségére legyen, anélkül, hogy saját magát bajba sodorná. Meg egyébként is, Philippe-et még nem tartóztatták le,

Sajnos, ami nagyon is előre látható volt, még az este bekövetkezett. A rádió hét órakor hírül adta Philippe letartóztatását. Ezt Méchin felügyelő hosszas nyilatkozata követte. Philippe Moutier-t Párizsban tartóztatták le. Visszahozták Nantes-ba, ahol a bűnügyi rendőrség épületében fogják kihallgatni. A bűnössége valószínűnek tűnik.

– Az áldozat lakásán talált levél képezte a kiindulópontot. Egyrészt tudtuk, hogy Chatelier kisasszony barátjának Philippe a keresztnéve, másrészt, hogy ez a Philippe jelentős összeget akar kölcsönkérni egy meglehetősen drága HI-FI berendezés költségeinek kiegyenlítésére. Az adóssága hatezer-öttszáz frankot tesz ki, s úgy tűnik, visszafizetésére egy vasa sem volt.

A Nyugati Szervizhálózat Vevőszolgálatának vezetőjeként tulajdonképpen elég szépen keres, de nyakló nélkül költekezik. A nyomozás kezdetén természetesen nem tudtunk ez utóbbi részletekről. Az egyetlen nyom a HI-FI berendezés volt. Végigjártuk az erre az árucikkre specializált üzleteket. Nantes-ban semmi. Saint Nazaire-ban semmi. De Angers-ban kedvező választ kaptunk. Egy kereskedő eladott egy sztereó-berendezést bizonyos Philippe Moutier-nak, akit onnan ismert, hogy korábban az ő közvetítésével vett egy használt Róvert. Hamarosan rájött, hogy Moutier fizetéképtelen, és fenyegetni kezdte. Szóval nem volt más dolgunk, mint hogy

elkapjuk Philippe Moutier-t, ami eltartott egy ideig, mert sokat utazik.

– Vannak bizonyítékaik ellene? – kérdezte valaki.

– Korai volna még válaszolnom erre – mondta a felügyelő, – Egyelőre annyit tudunk biztosan, hogy a Chatelier kisasszonynál lefoglalt levél Philippe Moutier-től származik, mert a kézírás azonos egy másik levelével, amelyet hitelezőjének küldött, kérve a kölcsön visszafizetési határidejének meghosszabbítását. Azt is tudjuk, hogy az áldozat néhány hónappal ezelőtt Moutier-n keresztül vásárolta kis Austinját. Jelen pillanatban ez minden, amiről számot adhatunk.

Nyolc óraker az első csatornán Gicquel bővebben nyilatkozott.

– Föllebben a fátyol a titokzatos nantes-i büntettről. A tanút, mert egyelőre semmivel nem vádolják, kihallgatták...

Lucien felugrott. Philippe fényképe jelent meg a képernyőn. Szép, nagyon barna, világos szemű. Nyitott, vonzó arckifejezés. Nem több harmincévesnél. Nem csoda, ha Éliane ... Jaj! Mennyire gyűlöli! De elveszítette a fonalat. Mit beszél Gicquel?

– ... Moutier határozottan tiltakozik. Elismeri, hogy Chatelier kisasszony szeretője volt, de ártatlannak vallja magát. Eddig minden kérdésre hihető választ adott. Miért nem jelentkezett, amikor megtudta, hogy eltűnt a barátnője? Mert szerinte Chatelier kisasszony mindennél jobban félt attól, hogy kitudódik a viszonyuk. Rettegett a botránytól, amely kettétörheti a karrierjét. De amikor az újságból fény derült erre a viszonyra, nem lett volna-e természetes, hogy jelentkezik a rendőrségen? Erre megjegyezte, hogy a diszkrécióra neki is a legnagyobb mértékben szüksége van, mivel az üzletfelek

nemigen szeretik, ha gyanús emberekkel van dolguk. És különben is mi haszna lett volna a közbenjárásának, ha egyszer semmit nem tud a lány eltűnéséről?

A doktor belépett a szalonba. Hallotta a mondat végét, és összevonta a szemöldökét.

– Még mindig ez a história ...– dünnyögte. – Menj lefeküdni. Ha látnád, hogy nézel ki!

Elfordította a gombot.

– De hát még csak nyolc óra van – ellenkezett Lucien.

– Tedd, amit mondok. Ne kelljen még egyszer mondanom.

Amikor ilyen mogorva hangot használ, jobb engedelmeskedni. Lucien nem erősködött, de eltökélte, hogy többet is megtud az ügyről. Amint a szobájában volt, rádióján keresett egy állomást, amely tájékoztathatja. De csak szonokat fogott, vagy érdektelen híreket. Ahhoz mindenesetre eleget tudott, hogy meg legyen győződve róla, Philippe nem mászik ki egykönnyen a bajból. Ennyit megérdemel. Egyszerűen csak meg kell akadályozni a rendőrséget abban, hogy mindent az ő nyakába varrjon. Hogyhogy nem gondolt erre korábban? Elég, ha visszaadja a pénzt. Így a felügyelő azt fogja hinni, hogy két különböző ügyel áll szemben. Egy részről a gengszterek, akik ismeretlen okból visszaküldték a táskát, más részről, az emberölésben bűnös Philippe, aki tettét a végén úgymint bevallja. A rendőrség nyilván hosszú ideig nem érti majd, miért követeltek ötvenmilliót az ismeretlenek, ha csak a felét vitték el, és végül azt is visszaszolgáltatták. De nyomok hiányában le fognak tenni róla, hogy megértsék. Megelégszenek azzal, hogy Philippé-et lakat alatt tartják. És még ha arra a következtetésre jutnának is, hogy Philippe-nek voltak cinkosai, akik pánikba estek, és jobbnak látták visszaadni a pénzt, majd eltűnni, ez

bizonyítékok híján pusztá feltevés marad. Csak a szerelmi bűntény vádját tarthatják fenn. És különben is, nem ez az igazság? Hogyne vesztette volna el a fejét, és hogyne engedett volna a féltékenység érzésének Philippe, amikor valami hihetetlen emberrablási históriával akarta megtéveszteni a lányt? Nem voltak kétségei. Az ő szemében a lány eltűnése kiruccanás volt, amely balul ütött ki.

Biztos volt benne, hogy a leghelytállóbb magyarázatot adta. Lucien, aki most már gyanún felül állónak érezte magát, hosszasan töprengett, mi lenne a csomag visszaküldésének legóvatosabb módja. Természetesen a posta kiesik, mert a cím túl könnyen felhívna magára a figyelmet. Az sem ajánlatos, hogy valami nyilvános helyen hagyja. Kutatott az emlékezetében. Annyi amerikai regényt olvasott. Ilyen szituáció soha nem adódott?

Egy óra múltán megtalálta az egyszerű és célravezető megoldást. Kénytelen lesz megint egyszer lógni az iskolából, és ha az apja, elveszítve a türelmét, megteszi, amivel fenyegetőzött, és beadja a redoni jezsuitákhoz, annál jobb! Igazán üdvös lesz egy kis környezetváltozás. Új szívet növeszteni! Elutazni! Miután tisztességesen rendbe tett mindent.

Másnap, amikor lement a szobájából, a szorongás és bánat valamiféle fagyos melankóliává alakulva tompította mozdulatait és gondolatait. Talán ezt hívják lábadozásnak!

– Van ám újság! – mondta Marthe, akit az ügy izgalomban tartott, akár egy folytatásos regény. – Chéraud, a fiam barátja kutatott az irattárban. Fölfedezte, hogy ennek a Philippe Moutier-nak néhány évvel ezelőtt volt már dolga a rendőrséggel.... súlyos testi sértésért.... Gonosz egy ember az. Remélem, nem ússza meg csak úgy. Túl jól bánnak az efféle

alakokkal!

Luciennek nem volt ideje tovább hallgatni. Fölugrott a motorjára, és sietett a házhoz. Abban az állapotban találta, ahogyan ott hagyta. A táska, tömve a bankjegyekkel, még mindig ott volt. Senki nem járt itt; Éliane-nak nem volt ideje beszélni.

Percnyi késedelem nélkül bement a garázsba kutatni, miután kitárta az ajtót, hogy jól lásson. Az egyik sarokban a festékes köcsögök között feküdt néhány, pókháló fedte kerti szerszám. Fogott egy ásót, és megkerülte a viskót. Mögötte megműveletlen földdarab húzódott, amelyből Corbineau papa biztosan kertet szándékozott volna csinálni egyszer. A föld nedves volt, teleszívta magát vízzel. Gödröt ásott, odáig mélyítette, ahol már hemzsegnek a férgek, és behányt mindent, ami a fogoly ittlétéről tanúskodhat: konzervdobozokat, üvegeket, penészes kenyérdarabkákat, mindennemű szemetet, és a szennyeszákról sem feledkezett meg. Hosszasan habozott, mi legyen a sorsa az otthonról hozott takarónak, végül úgy döntött, hogy hazaviszi. Az ásó lapjával elegyengette a földet, és még egy utolsó körültekintő szemlét tartott. Nem, semmi nyomot nem hagyott, a tönkretett zárat leszámítva. De ez olyan apróság, amit legfeljebb hónapok múlva vesznek észre. És milyen következtetésre juthatnának belőle? Minden ajtót bezárt, a táskát befedte a takaróval, és a motorbiciklijére erősítette, majd még egy utolsó pillantást vetett a házra. Olyan volt, amilyennek a rablás estéjén meglátta. Éliane másodszer is meghalt.

Kevéssel a Sucé út előtt a kulcscsomót a fák közé dobta. Végre szabad. A többi már gyerekjáték. Visszaért a városba, és elhajtott egészen az állomásig. Éppen csak leállította a motorbiciklijét, és megkereste a csomagmegőrző automatákat.

... Útitáskájával a kezében közönséges utasnak tűnt. A 27-es rekeszt választotta, mert 7 meg 2, az 9. Jó szám! Rázárta az ajtót a táskára, és a kulcsot a zsebébe süllyesztette. Már csak el kell küldenie a kulcsot Éliane szüleinek. Egyszerű. A csarnokban kicsit elidőzött az újságok előtt, amikor észrevette a címeket: „A nantes-i bűntény... Megoldódik-e hamarosan a rejtély?...” Megvette a Ouest-France-ot, de majd később olvassa el. Egyelőre más dolga van. Marthe a piacra ment. Örült, hogy egyedül van. Fogott egy erős borítékot a leghétköznapibb típusból, és filctollal, szép szabályos vonalakat húzva megcímezte:

CHATELIER ÚR és FELESÉGE
CENTRAL SZÁLLODA
44 000 NANTES

Becsúsztotta a kulcsot a borítékba. Nagyon enyhén kidudorodott. Éppen le akarta ragasztani, amikor meggondolta magát. Talán Chatelier-ék nem ismerik föl az ilyen kulcsot. Félbevágott egy papírt, és nagybetűkkel ráírt egy mondatot:

A CSOMAGJUK AZ ÁLLOMÁS
CSOMAGMEGŐRZŐJÉBEN VAN.

Megnyalta a borítékot. Jól le van zárva. Óvatosságból valami távol eső postaládába dobta, és beült egy kávéházba, hogy végre elolvassa az újságot.

Az azonnal elvégzetetett boncolás lehetővé tette, hogy megállapítsák, a halál körülbelül negyvennyolc órával korábban állt be. De – és ez a részlet fölkaparta Lucient – megállapították, hogy a fiatal nő a kachexia állapotában volt, ami arra a feltevésre késztet, hogy fogvatartói elégtelenül

táplálták. Nem volt tisztában a kachexia szó jelentésével, de kitalálta, hogy soványságot, leromlottságot vagy valami hasonlót jelenthet, és nem fogadta el ezt a diagnózist. Teljesen igazságtalan. Ő megtette a maximumot és nem az ő hibája, ha...

Folytatta az olvasást.

A hosszas fogságtól erősen megviselt, szerencsétlen nő feltehetően szívbénulást kapott abban a pillanatban, amikor támadója torkon ragadta.

Maga előtt látta a türelmesen kivésett fát a zár körül, könnyen elképzelte a véget nem érő erőfeszítéseket, a gyertyafény mellett töltött hosszú órákat, a reménytelenség válságos pillanatait, és azután újra a hangyaszorgalommal végzett félelmetes munkát: „Tulajdonképpen – gondolta magában – soha nem gondoltam bele komolyan, mit csinál, amikor nem vagyok ott. Ha tudtam volna!...” De be kellett vallania, hogy ha tudta volna, az sem változtat semmit a dolgon. Ő is fogoly volt, akárcsak a lány.

Gombóccal a torkában tovább olvasta a cikket. A rendőrség házkutatást tartott Moutier lakásán. Eredménytelenül. Az autóját aprólékosan átvizsgálták. A legcsekélyebb gyanús nyomot sem találtak. Azután megpróbálták rekonstruálni, mivel töltötte az idejét a gyanúsított azóta, hogy a lányt elrabolhatták, és ez nem volt könnyű feladat, mivel Moutier-t a munkája gyakori helyváltoztatásra kényszerítette. Körömszakadtáig tagadott; de kézenfekvőnek tűnt, hogy ő mindenki másnál inkább elvezethette Éliane Chatelier-t ideiglenes börtönébe. Hogyan gyanakodott volna arra a férfira, akit szeretett? Ezután már csak egy cinkos kellett, aki

törődik a lánnyal, és Moutier-nak alibit biztosít... Igen, úgy tűnik, Philippe alapos kutyaszorítóba került. Ugyanakkor Lucien még mindig kételkedett. Zavarta egy gondolat. Még ha Éliane a halála előtt fölfedte is Philippe-nek a helyet, ahová bezárták, Philippe kénytelen volt hallgatni róla, nehogy ezzel elismerje, találkozott a lánnyal aznap, amikor megölték. A zavaró gondolat nem is ez volt. Lucien az aggasztotta, hogy Éliane, amint tehetette, ahhoz az emberhez fordult, akitől a legjobban kellett volna tartania. Emögött a női lélek rejtélye lappang, amihez ő nem ért. De a tények tények. Meg kell hajolnunk előttük.

A cikk végén közölték, hogy Éliane holttestét Tours-ba szállítják, és a Chatelier család kriptájába temetik. Lucien a padon hagyta az újságot. Most már a történet megy a maga útján. Isten tudja, hová, mint egy vonat, amelyről ő útközben leugrik. Az ördögbe Philippe-pel! Az ördögbe a rendőrséggel!

Kiment a kávéházból, és vett magának egy csomag Stuyvesantot. Kedve szottyant rágyújtani és sétálni a napon.

– Megvan, főnök – mondta Chéraud nyomozó. – Beszereztem az információt. Nem volt könnyű. Az öngyújtót Mainvielnél vásárolták. Határozottan felismerték. És most kapaszkodjon meg ... Nem Moutier-nak adták el. Okkal tagadott tehát.

– Hát akkor?

– Chaillous doktor fia vette meg. A kölyök az apja születésnapjára vette ajándékba.

– De hát akkor hogyan keveredett ez az öngyújtó a kis Chatelier retiküljébe?

– Fogalmam sincs.

– Biztos, hogy helytálló az információ?

– Egészen biztos... És emlékezzen vissza. A kis Chaillous az a fiú, akit mintegy tíz napja kihallgattam a gimnáziumban, amikor azt gondoltuk, talán öngyilkos lett a tanárnőjük. Különös, nem?

Valamelyik szomszédos szobában megszólalt a telefon. Méchin felügyelő eltűnt, de Chéraud hallotta a hangját.

– Halló, tessék... Tiszteletem ... Igen, új nyomra bukkantunk, de kétségkívül nem vezet messzire bennünket ... Azonnal megtesszük a szükséges lépéseket... Emlékszik, hogy amikor visszaadtuk az áldozat személyes holmiját, a Chatelier szülők kijelentették, hogy a lányuk nem dohányzott. Akkor miért volt öngyújtó a táskájában? ... Tessék?... Pontosan. Azon nyomban utánanéztünk...

Chéraud nyomozó rágyújtott egy Gitanera a titokzatos öngyújtóval. Szép darab, a mindenit, és biztosan jó borsos ára volt.

– Még túl korai lenne – folytatta a felügyelő. – De minél előbb igyekszünk a végére járni... Hát azért csodát ne várjon. Persze, sosem lehet tudni. Rendben van. Vissza fogom hívni.

Visszament, és leült.

– Csak hagynának bennünket nyugodtan dolgozni – szitkozódott.

– Uram, a rendőrség van itt – mondta Marthe. Az ebéd már a végéhez közeledett.

– A rendőrség? – kérdezte a doktor.

– Igen. Ketten jöttek ... egy felügyelő és Chéraud, a fiam barátja.

– Hol vannak?

– A várószobában.

– Vezesse be őket a rendelőmbé. Mindjárt megyek.

Lucien elsápadt. Amint kiment az apja, a szalonba rohant, és fülét az ajtóhoz tapasztotta.

– Uraim... üljenek le, kérem.

Lucien jól hallott minden szót. Tudta, hogy vége. Mégis milyen bizonyítéka van ellene a rendőrségnek? Olyan gyengének érezte magát, hogy az ajtó elé kuporodott. Minden újra kezdődött, mintha ott lenne a házikóban. Még egy ajtó! Csakhogy ezúttal ő van mögötte ... Mintha Éliane szelleme jelent volna meg, hogy leszámoljon.

– Ismeri ezt az öngyújtót? – kérdezte Chéraud. Lucien fölismerte a hangját. Soha nem fogja elfelejteni.

– Az enyém – mondta a doktor. – Hol találták meg?

– Az áldozat retiküljében – válaszolta a másik hang, a felügyelőé. – Chatelier kisasszonyra gondolok. Márpedig Chatelier kisasszony nem dohányzott.

Hirtelen világosság gyúlt Lucien agyában. Maga előtt látta Hervét a sötétben tapogatózva, az 504-es padlóján kutatva. A dulakodás során Éliane táskája kinyílt. Hervé válogatás nélkül összeszedett mindent, ami kiesett belőle, és hozzácsapta a kesztyűtartóból kipottyant öngyújtót is. Minden eszébe jutott. Amikor a zseblámpa után kutatott a kesztyűtartóban, az öngyújtó a padlóra esett, és azután...

– Utánanéztünk – mondta Chéraud –, és megtudtuk, hogy a fiától kapta ajándékba.

– Pontosan így van. Sajnos, mindent elhányok. Tudtam, hogy ezt is elveszítettem.

– Tudja-e bizonyítani nekünk, hogy a fia nem használta?

– Nem értem, hová akarnak kilyukadni – mondta szárazon a doktor.

– Nézze – szólalt meg a felügyelő. – Gondoljuk végig együtt, nyugodtan. Nem látja-e, hogy feltétlenül kapcsolat van

az öngyújtó, a fia és Chatelier kisasszony között?

Lucien verejtékezve hallgatta.

– Igazuk van – mondta végül a doktor. – Valóban létezik ez a kapcsolat, csak nem a fiam és őközött. Nagyon kérem, hogy a fiamat hagyják ki ebből az ügyből. A kapcsolat létezett, igen, de közte és énköztem.

Újabb csönd. Lucien nem értette. A felügyelő gyorsabb volt nála.

– Maga volt, aki... ?

– Igen, én öltem meg.

Ez a szörnyen megfáradt hang ... Valóban az apjáé volna? Lucien feltérdelt, hogy a kulcslyukon keresztül benézzen. Nem látott túl sokat, Csak Chéraud arcának egy részét és két kezét totálban, két annyira jól ismert kezét! Hosszú, érzékeny, szenvedélyes kéz. A sajátja tökéletes másolat. A két kéz egy vonalzóval játszott. Hirtelen görcsbe rándult.

– Nem hagytam volna, hogy elítéljék azt a... azt a férfit – mondta a doktor. – Legalábbis nem hiszem. De hát végül is önök itt vannak, és ez a fő. Nem tudom, hogy került önökhöz ez az öngyújtó. Nála vesztettem volna el? ... Ez azért meglepő. Soha nem dohányoztam a jelenlétében. De ez mellékes....

– Adjon magyarázatot – szakította félbe a felügyelő.

– Mit kell itt magyarázni?... Azt akarja tudni, hogyan találkoztunk? ... A leghétköznapibb módon. Miután életében először elkezdett tanítani, egyheti munka után gégehurutot kapott. Gyakori dolog tanároknál. Természetesen hozzám fordult. Én voltam a legközelebbi orvos. Hát így.

– Na és? – kérdezte Chéraud.

A kéz elengedte a vonalzót, és egy töltőceruzát ragadott meg. Elgondolkodón simogatta.

– Hogyhogy na és? Nincs na és. Az efféle dolgok kívül állnak az értelem szféráján. Olyan régóta özvegyen éltem! Soha nem voltak kalandjaim. Lehet, hogy furcsállják, de így igaz. Hát akkor miért éppen ő, és nem valaki más?... Ki tudja? Talán a fiatalsága, a törekenysége?... Meleghullám. Szeptemberi vihar. Mosolyoghatnak, de akkor is igaz. Megőrültem érte.

– És mégis szakított vele? – kérdezte a felügyelő.

– Nem én. Ő. A fiam miatt. Azt akarta, hogy feleségül vegyem, de én nem tehettem. Úgy gondoltam, a fiamnak még szüksége van rám. Nehéz természet, kiszámíthatatlan. Nem viselte volna el Éliane-t... Ezt ő azonnal megértette.

„Hát ezért haragudott rám folyton – gondolta Lucien. – Én voltam az akadály.” Látta apja két össze-majd szétkulcsolódó kezét.

– Minden kapcsolatot megszakítottak? – kérdezte Chéraud.

– Igen. Kilátástalan volt a helyzet. De én nem felejtettem el őt. Éppen ellenkezőleg! Az én koromban, ha elveszítünk egy nőt, ugyanakkor elveszítjük azt is, ami a fiatalságból maradt. Azután múlt hétfőn fölhívott. Az újságokból természetesen értesültem az eltűnéséről, de megtudtam azt is, hogy viszonya volt azzal a férfival, és szörnyen megdühödtem. Jó alkalom kínálkozott, hogy magyarázatot kapjak. Randevút adott nekem egy bisztróban, az Angers és Carquefou utca kereszteződésénél. Úgy tűnt, magánkívül van. Odamentem. A telefonhívása szörnyen zavarba ejtett. Miért hívott, miért engem? Csak nem akarja újrakezdeni? Annyira szenvedtem, hogy minden engedményre kész voltam. A kávéház előtt várt.

– Hány óra volt?

– Közel hét, majdnem teljesen besötétedett. Ijesztő állapotban találtam. Nemcsak a fizikai, főként a lelkiállapotára

gondolok. Semmit nem értettem abból, amit mondott.

„Ha fölismert, és megmondta neki, hogy én voltam, megölöm magam!” – gondolta Lucien.

– Beültettem a kocsimba, és elhajtottam a kereszteződéstől, mert gesztikulált, és nem akartam, hogy feltűnést keltsünk. Utána... bevallom, nem emlékszem pontosan. Én is elvesztettem a fejemet. Anélkül hogy meghallgattam volna, azonnal Philippe-ről beszéltem neki. Hevesen veszekedtünk, és torkon ragadtam. Nem állt szándékomban megfojtani. Ezt határozottan állítom, és hinniük kell nekem. Azonnal elvesztette az eszméletét, és rádöbbsentem, hogy meghalt. Talán túl erősen szorítottam. Nem tudom.

– Azt állítja tehát – mondta a felügyelő –, hogy az elrablásában semmi része nem volt?

– Az égvilágon semmi.

– Jó. De gondolom, tisztában van vele, hogy így is épp elég tisztázandó kérdés marad.

A felügyelő felállt.

– Fel kell szólítanom, hogy kövessen.

Nagy zajjal hátratolták a székeket. Luciennek nem sikerült elugrania az ajtótól. Még hallotta, amint az apja megkérdezte:

– Beszélhetek két szót a fiammal? ... Négyszemközt? Semmi kedvem a szökéshez. De zavarna, ha önök hallanák.

– Siessen.

A doktor meglátta Lucient az ajtó mögött.

– Hallgatóztál?

– Igen.

– Mindent hallottál?

– Igen.

– Szegény kicsikém!

Lucien legszívesebben a karjába vetette volna magát. De

képtelen volt megmozdulni.

– Később majd megérted. Megtudod, mi az, egy nő rabja lenni.

– Én tudom, papa... Beszélte neked rólam? Lucien az apja szemébe nézett.

– Miért beszélt volna rólad? – kérdezte a doktor.

Nem hazudik. Soha nem fogja megtudni,

– Köszönöm – motyogta Lucien.

Nem tudta, kinek mondja ezt. Talán valamiféle gondviselésnek, amely ez egyszer nagylelkűnek mutatkozott.

– A pénzesládában jelentős összeget találsz félretéve – folytatta a doktor. – A nagyanyádnál fogsz lakni...

Elfelejtette, hogy az öreg hölgy elutazott. Minek emlékeztesse rá?

– Igen, papa.

– Adj végkielégítést Marthe-nak.

– Igen, papa.

– És aztán próbáld meg elfelejteni. Később talán megbocsátasz nekem...

Mindketten majdnem sírtak.

– Nem akarom, hogy itt maradj – folytatta a doktor. – Számíthatok rád, Lucien?

– Igen, papa.

– Kérem, uram – mondta a felügyelő a küszöbről.

– Megyek... Kis Lucienem ... Nem, nem akarom, hogy megcsókolj... De szoríts kezet velem.

Lucien letette a földre nehéz bőröndjét. Mielőtt az ablakhoz lépett volna, elolvasta az újságok fejlécét: Fordulat a Chatelier-ügyben... Visszaszolgáltatták a váltságdíjat... Vád alatt

Chaillous doktor.... Szerelmi bűntény... Az emberrablás magyarázat nélkül marad.

Tegnap volt. Ez már a múlté. Lucien nézte a falragaszokat. Még habozott. Anvers... Amsterdam... Hamburg... Bárhová, feltéve, ha az a világ vége.

Valahol csak akad egy hajó... Meg kell próbálni... hogy valaki mássá váljon... A pénztáros felé fordult.

– Egy másodosztályút Anvers-be... Igen, csak oda ...

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ

Felelős kiadó Kardos György

Alföldi Nyomda, 80.8291.66-19-2 Debrecen, 1980

Felelős szerkesztő Vásárhelyi Júlia

Műszaki vezető Sebestyén Lajos

Műszaki szerkesztő Kovács Gábor

A fedelet Vámos Ildikó tervezte

Kiadványszám 4496

Megjelent 8,8 (A/5) ív terjedelemben,

Garamond betűtípusból szedve

MA 3726

ISBN 963 271 292 7

ISSN 0324-3117